

I. DISPOSICIÓN XERAIS

XEFATURA DO ESTADO

11473 *Lei 11/2021, do 9 de xullo, de medidas de prevención e loita contra a fraude fiscal, de transposición da Directiva (UE) 2016/1164 do Consello, do 12 de xullo de 2016, pola que se establecen normas contra as prácticas de elusión fiscal que inciden directamente no funcionamento do mercado interior, de modificación de diversas normas tributarias e en materia de regulación do xogo.*

FELIPE VI

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei:

PREÁMBULO

I

Esta lei contén modificacións en diversas normas, principalmente en materia tributaria, cunha finalidade dupla. Por unha parte, para incorporar o dereito da Unión Europea ao ordenamento interno no ámbito das prácticas de elusión fiscal. Por outra, para introducir cambios na regulación dirixidos a asentar uns parámetros de xustiza tributaria e facilitar as actuacións tendentes a previr e loitar contra a fraude reforzando o control tributario.

Nun contexto en que a globalización da economía, os novos modelos de negocios e a aparición de avances tecnolóxicos disruptivos están a supor importantes desafíos, a prevención e loita contra a fraude fiscal exixen dunha estratexia integral que, ademais dun marco legal apropiado, inclúa unha Administración tributaria dotada dos medios necesarios para optimizar os seus resultados. Isto fará necesario que as modificacións legais aquí contidas deban acompañarse de determinadas medidas organizativas e operativas que, adecuando a Administración tributaria do Estado, isto é, Axencia Tributaria, Dirección Xeral de Tributos e tribunais económico-administrativos, ao contexto económico, a sitúen no nivel dos países máis avanzados.

En particular, débense concentrar esforzos no control dos contribuíntes e das contribuíntes con grandes patrimonios, así como no dos seus contornos societarios e familiares, a fin de favorecer o correcto cumprimento das súas obrigacións tributarias mediante a creación dunha unidade central de coordinación de tales actuacións de control.

II

Esta lei consta de dezanove artigos, seis disposicións adicionais, dúas disposicións transitorias e sete disposicións derradeiras.

De acordo co disposto na Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas, a elaboración desta lei efectuouse de acordo cos principios de necesidade, eficacia, proporcionalidade, seguranza xurídica, transparencia e eficiencia.

Así, cúmprese o principio de necesidade e eficacia, por canto é necesaria a aprobación dunha lei, dado que os cambios que se introducen en diversas normas do

ordenamento, ao teren rango legal, precisan da súa incorporación a este a través dunha norma de igual rango.

Cúmprese tamén o principio de proporcionalidade, por canto se observou de forma exclusiva o modo de atender os obxectivos estritamente exixidos, antes mencionados.

Respecto ao principio de seguranza xurídica, garantiuse a coherencia do texto co resto do ordenamento xurídico nacional, así como co da Unión Europea. De feito, unha importante parte daquel responde á necesidade de transposición de determinadas normas comunitarias ao dereito español.

O principio de transparencia, sen prexuízo da súa publicación oficial no *Boletín Oficial del Estado*, foi garantido mediante a publicación do anteproxecto, así como da súa memoria da análise de impacto normativo, na sede electrónica do Ministerio de Facenda, para que eses textos puidesen ser coñecidos no trámite de audiencia e información pública por toda a cidadanía.

Por último, en relación co principio de eficiencia, procurouse que a norma xere as menores cargas administrativas para a cidadanía, así como os menores custos indirectos, fomentando o uso racional dos recursos públicos, aínda máis, mesmo algunha das medidas que se incorporan leva consigo unha redución de tales cargas. Neste senso, as exixencias de información e documentación que se requiren dos contribuíntes e das contribuíntes son as estritamente imprescindibles para garantir o control da súa actividade por parte da Administración tributaria.

III

A Directiva (UE) 2016/1164 do Consello, do 12 de xullo, pola que se establecen normas contra as prácticas de elusión fiscal que inciden directamente no funcionamento do mercado interior, coñecida como Directiva anti elusión fiscal ou, polas súas siglas en inglés, como ATAD, enmárcase dentro das medidas multilaterais que se viñeron tomando nos anos posteriores á recente crise económica no ámbito do imposto sobre sociedades.

No ano 2013, no seo da Organización para a Cooperación e o Desenvolvemento Económico (OCDE) iniciáronse uns traballos que tiñan por obxecto aprobar un plan de acción co obxectivo de evitar a erosión da base impositiva e o traslado de beneficios (plan BEPS), que se concretou na aprobación de quince informes que se refiren a igual número de «accións» deseñadas para coutar eses problemas e formular recomendacións concretas aos países membros da organización.

Desde o primeiro momento, o Consello Europeo valorou positivamente esta iniciativa e a Comisión Europea, na súa Comunicación do 17 de xuño de 2015, estableceu un plan de acción para un sistema de imposición das sociedades xusto e eficaz na Unión Europea.

Os informes finais sobre os quince puntos de acción da OCDE fixéronse públicos no 5 de outubro de 2015 e tamén foron acollidos con satisfacción polo Consello Europeo, que subliñou a necesidade de encontrar solucións comúns a escala da Unión Europea coordinadas co plan BEPS.

Neste contexto aprobouse a citada Directiva 2016/1164, que incorpora varias das materias tratadas nos informes da OCDE.

Tal e como se sinala nos considerandos da Directiva, cómpre garantir o pagamento do imposto alí onde se xeren os beneficios e o valor, reforzar o nivel medio de protección contra a planificación fiscal abusiva e establecer normas contra a erosión das bases impositivas no mercado interior e o traslado de beneficios fóra del.

Esta directiva aborda diferentes ámbitos. En concreto, o establecemento dunha norma xeral antiabuso, un novo réxime de transparencia fiscal internacional, o tratamento das denominadas asimetrías híbridas, a limitación da deducibilidade de xuros e a regulación da chamada imposición de saída.

No entanto, non todos estes aspectos deben ser obxecto de inmediata transposición, xa que se regulan diferentes prazos para esta, aínda máis, no caso da norma xeral antiabuso non será necesaria unha modificación da nosa normativa na medida en que xa

se recolle na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, a través das figuras do conflito na aplicación da norma tributaria e a simulación.

Por outra parte, no caso da limitación na deducibilidade de xuros, hai que sinalar que a propia directiva prevé a posibilidade de estender o prazo de transposición até o ano 2024 na hipótese de que a norma nacional conteña xa un réxime de limitación nesta materia que sexa homologable ou equiparable ao regulado no seu artigo 4.

Pois ben, o Reino de España, no que se refire ao territorio común e tamén ao do réxime foral de Navarra, optou por comunicar á Comisión Europea a súa intención de exercer esa opción entendendo que tanto a Lei 27/2014, do 27 de novembro, do imposto sobre sociedades, como a norma foral navarra cumprían ese requisito de efecto homologable ao da normativa contida na directiva, tendo manifestado xa a Comisión o seu visto e praxe a esa opción.

Polo seu lado, o réxime de asimetrías híbridas comprende un duplo prazo de transposición, segundo a materia concreta, 31 de decembro de 2019 e 31 de decembro de 2021, o que, unido á súa complexidade, aconsella abordar aquela nun momento posterior.

Tendo en conta o exposto, os aspectos que finalmente se incorporan a esta lei son os concernentes ao novo réxime de transparencia fiscal internacional e á imposición de saída.

En síntese, a transparencia fiscal internacional supón a imputación a unha empresa residente en territorio español de determinadas rendas obtidas por unha entidade participada maioritariamente que resida no estranxeiro cando a imposición sobre esas rendas no estranxeiro é notoriamente inferior á que se tería producido en territorio español, imputación que se produce aínda que as rendas non fosen efectivamente distribuídas.

España xa regula esta figura tanto na normativa do imposto sobre sociedades como na do imposto sobre a renda das persoas físicas, pero na directiva introdúcese algunhas novidades que resulta necesario incorporar.

Entre estas, cabe destacar, en primeiro lugar, o feito de que a imputación de rendas que se produce dentro do réxime de transparencia fiscal afecta non soamente as obtidas por entidades participadas polo contribuínte senón tamén as obtidas polos seus establecementos permanentes no estranxeiro.

Por outra parte, contéñense na directiva diversos tipos de renda susceptibles de ser obxecto de imputación neste réxime que non estaban recollidos até este momento na lei española, tales como as derivadas de operacións de arrendamento financeiro ou de actividades de seguros, bancarias e outras actividades financeiras.

Polo demais, é importante sinalar que o disposto na directiva non é óbice para a existencia e aplicación de disposicións nacionais «dirixidas a salvagardar un nivel de protección máis elevado das bases impositivas nacionais do imposto sobre sociedades». No caso da lei española existen, efectivamente, elementos do réxime de transparencia fiscal que supoñen ese nivel de protección máis elevado. É dicir, que ocasiona que, potencialmente, poidan ser obxecto de imputación máis rendas que as que derivan da transposición estrita da directiva ou que o réxime resulte aplicable nun maior número de casos.

A este respecto, optouse, con carácter xeral, por manter no precepto eses niveis de protección máis elevados. É o caso, por exemplo, da diferenza entre a tributación en territorio estranxeiro e a que tería resultado no suposto de que tivese tributado en España, que se regula na lei como requisito desencadeante da obrigatoriedade da imputación. Ou tamén da inclusión de determinados tipos de rendas que non están expresamente referenciadas na directiva como susceptibles de ser imputadas e que, no entanto, si o están na norma española, como ocorre coas rendas derivadas da titularidade de bens inmoables ou as derivadas de actividades crediticias, financeiras, aseguradoras ou de prestación de servizos realizadas con persoas ou entidades vinculadas cando determinan gastos fiscalmente deducibles en entidades residentes en territorio español.

Canto ao chamado imposto de saída ou *exit tax*, tal como se afirma nos considerandos da directiva, ten como función garantir que, cando un contribuínte traslade os seus activos ou a súa residencia fiscal fóra da xurisdición fiscal do Estado, este Estado grave o valor económico de calquera plusvalía creada no seu territorio mesmo que a plusvalía en cuestión aínda non se realizase no momento da saída.

A nosa lei do imposto sobre sociedades regula xa o tratamento fiscal en caso de cambio de residencia, pero tamén aquí procede realizar modificacións de certa importancia para traspor a directiva.

En concreto, para o suposto de que o cambio de residencia se producise cara a outro Estado membro da Unión Europea, establecíase o aprazamento do pagamento do imposto de saída, por solicitude do contribuínte ou da contribuínte, até a data da transmisión a terceiros ou terceiras dos elementos patrimoniais afectados. No entanto, a directiva o que prevé é un dereito do contribuínte a fraccionar o pagamento do imposto de saída ao longo de cinco anos, cando o cambio de residencia se efectúe a outro Estado membro ou a un terceiro país que sexa parte no Acordo sobre o Espazo Económico Europeo, establecendo, así mesmo, determinadas normas complementarias para o caso de que se solicite ese fraccionamento.

Pola súa parte, a normativa do imposto sobre a renda de non residentes regula actualmente o suposto do traslado de activos ao estranxeiro desde un establecemento permanente situado en territorio español.

Como consecuencia da transposición da directiva resulta necesario introducir na norma citada, ademais do sinalado anteriormente en relación co fraccionamento, un novo suposto previsto de xeración dun imposto de saída para o caso de que se produza un traslado, non dun elemento illado senón «da actividade» realizada polo establecemento permanente.

Por outra parte, nas normas reguladoras do imposto sobre sociedades e do imposto sobre a renda de non residentes cómpre introducir a previsión da directiva de que, cando o traslado de activos fose obxecto dunha imposición de saída nun Estado membro da Unión Europea, o valor determinado por ese Estado membro será aceptado como valor fiscal en España, salvo que non reflecta o valor de mercado.

Finalmente, en relación co imposto sobre sociedades e á marxe da directiva, establécense requisitos adicionais para que as sociedades de investimento de capital variable (Sicav) poidan aplicar o tipo de gravame do 1 por cento.

Até agora o número de accionistas requirido para a aplicación do tipo do 1 por cento é, con carácter xeral, de 100 socios ou socias, sen exixirse a cada un deles un investimento mínimo. Esta situación propiciou que sexa habitual que as Sicav concentren porcentaxes moi elevadas do seu accionariado nunha ou varias persoas mentres que o resto do accionariado se reparte entre socios ou socias con participacións economicamente insignificantes, o cal desvirtúa o carácter colectivo que cabe predicar das Sicav e que xustifica a aplicación do tipo de gravame reducido.

Co propósito de reforzar este carácter colectivo, establécense requisitos obxectivos que deben cumprir os socios e socias para que sexan computables para efectos da aplicación do tipo de gravame do 1 por cento, de forma que se garanta que os socios e socias teñan un interese económico na sociedade. Este interese económico cuantifícase en función dun importe determinado do investimento.

Esta modificación vai acompañada dun réxime transitorio para as Sicav que acorden a súa disolución e liquidación, que ten por finalidade permitir que os seus socios e socias poidan trasladar o seu investimento a outras institucións de investimento colectivo que cumpran os requisitos para manter o tipo de gravame do 1 por cento no imposto sobre sociedades.

Pola súa vez, incorpóranse na Lei 27/2014, do 27 de novembro, do imposto sobre sociedades, os requisitos que deberán cumprir os produtores e produtoras que se encarguen da execución de producións estranxeiras de longametraxes cinematográficas para poderen aplicar a dedución regulada na lei citada. Por unha parte, exíxese o certificado emitido polo Instituto da Cinematografía e das Artes Audiovisuais, ou polo

órgano correspondente da comunidade autónoma, acreditando o carácter cultural da produción co obxecto de dar cumprimento ao disposto na Comunicación da Comisión sobre a axuda estatal ás obras cinematográficas e outras producións do sector audiovisual, do 15 de novembro de 2013; e, por outra, e vinculado ao logro dun dos obxectivos perseguidos con esta dedución e sinalado no preámbulo da Lei 27/2014, antes citada, cal é a súa contribución ao impacto económico no sector turístico español, solicítase a incorporación nos títulos de crédito da obra dos lugares específicos de rodaxe en España e a autorización do uso do título da obra e de material gráfico e audiovisual de prensa que inclúa de forma expresa lugares específicos da rodaxe ou de calquera outro proceso de produción realizado en España, para a realización de actividades e elaboración de materiais de promoción en España e no estranxeiro con fins culturais ou turísticos, que poidan levar a cabo as entidades estatais, autonómicas ou locais con competencias en materia de cultura, turismo e economía.

Por último, introdúcese unha mellora técnica na regulación da baixa no índice de entidades do imposto sobre sociedades, xa que, en puridade, o concepto de «falido» non se pode predicar dos créditos senón das entidades debedoras.

IV

Introdúcense modificacións no texto refundido do imposto sobre a renda de non residentes, aprobado polo Real decreto legislativo 5/2004, do 5 de marzo, que teñen por obxecto favorecer as liberdades de establecemento e circulación, de acordo co dereito da Unión.

V

De acordo cos novos parámetros internacionais, adécuase o termo de paraísos fiscais ao de xurisdicións non cooperativas.

Adicionalmente, a determinación dos países e territorios que teñen a consideración de xurisdicións non cooperativas require dunha actualización atendendo ás revisións e traballos desenvolvidos no ámbito internacional, tanto no marco da Unión Europea como no da OCDE, cuxos criterios permitiron identificar unha serie de xurisdicións non cooperativas, así como exixir unha serie de compromisos para efectos de abandonar esa categoría no ámbito internacional, que dá lugar a listas de países que se achan en constante revisión.

Deste modo, coa finalidade de combater máis eficientemente a fraude fiscal, resulta necesario ampliar o concepto de paraíso fiscal e para isto determinar a consideración de xurisdición non cooperativa, atendendo a criterios de equidade fiscal e transparencia, identificando aqueles países e territorios caracterizados por facilitar a existencia de sociedades extraterritoriais dirixidas a atraer beneficios sen actividade económica real ou pola existencia de baixa ou nula tributación ou ben pola súa opacidade e falta de transparencia, pola inexistencia co dito país de normativa de asistencia mutua en materia de intercambio de información tributaria aplicable, pola ausencia dun efectivo intercambio de información tributaria con España ou polos resultados das avaliacións sobre a efectividade dos intercambios de información con eses países e territorios. Así mesmo, a fin de outorgar unha resposta máis precisa a determinados tipos de fraude, convén identificar aqueles réximes fiscais preferenciais que resulten prexudiciais establecidos en determinados países ou territorios que facilitan a fraude fiscal. Neste senso, unha vez aprobados estes criterios, a persoa titular do Ministerio de Facenda adoptará as disposicións necesarias para a publicación da relación de países e territorios, así como réximes fiscais prexudiciais considerados xurisdicións non cooperativas, que deberá ser actualizada periodicamente. Desta forma, os incumprimentos dos compromisos adoptados poden desembocar nunha volta á lista de xurisdicións non cooperativas. Este enfoque dinámico garante unha resposta firme e actualizada á utilización de tales países e territorios con fins defraudatorios.

VI

No ámbito do imposto sobre a renda as persoas físicas introdúcese diversas modificacións.

En primeiro lugar, modifícase a Lei 35/2006, do 28 de novembro, do imposto sobre a renda das persoas físicas e de modificación parcial das leis dos impostos sobre sociedades, sobre a renda de non residentes e sobre o patrimonio, coa finalidade de que o adquirente ou a adquirente dun ben a través dun contrato ou pacto sucesorio se subrogue no valor e data de adquisición que tiña ese ben no causante ou na causante, sempre que o ben se transmita antes do transcurso de cinco anos desde a celebración do pacto sucesorio ou do falecemento deste último se for anterior. Esta modificación introdúcese xunto cun réxime transitorio, que só será aplicable ás transmisións de bens efectuadas con posterioridade á entrada en vigor desta lei que fosen adquiridos de forma lucrativa por causa de morte en virtude de contratos ou pactos sucesorios con efectos de presente.

Desta forma impídese unha actualización dos valores e datas de adquisición do elemento adquirido que provocaría unha tributación menor que se o ben fose transmitido directamente a outra persoa ou entidade polo titular ou a titular orixinal.

Claréxase a redacción da redución polo arrendamento de bens inmoables destinados a vivenda, de forma que só se poida aplicar sobre o rendemento neto positivo calculado polo contribuínte ou a contribuínte na súa declaración-liquidación ou autoliquidación, sen que proceda a súa aplicación sobre o rendemento neto positivo calculado durante a tramitación dun procedemento de comprobación.

Pola súa vez, coa finalidade de reforzar o control tributario sobre os feitos impositivos relativos a moedas virtuais, establécense dúas novas obrigacións informativas referidas á tenza e operativa con moedas virtuais.

Así, introdúcese unha obrigación de subministración de información sobre os saldos que manteñen os titulares e as titulares de moedas virtuais, a cargo dos que proporcionen servizos en nome doutras persoas ou entidades para salvagardar claves criptográficas privadas que posibilitan a tenza e utilización de tales moedas, incluídos os provedores ou as provedoras de servizos de troca das citadas moedas se tamén prestan o mencionado servizo de tenza.

Igualmente, para estas mesmas persoas ou entidades, establécese a obrigación de subministrar información acerca das operacións sobre moedas virtuais (adquisición, transmisión, permuta, transferencia, cobramentos e pagamentos) en que interveñan. Esta mesma obrigación esténdese aos que realicen ofertas iniciais de novas moedas virtuais.

Por outra parte, en relación cos seguros de vida en que o tomador ou tomadora asuma o risco do investimento, adáptanse os requisitos exixibles para que non resulte de aplicación a regra especial de imputación temporal para este tipo de seguros, en concordancia coas últimas modificacións normativas aplicables ás entidades aseguradoras.

Ademais, procédese a homoxeneizar o tratamento dos investimentos en determinadas institucións de investimento colectivo, coñecidas como fondos e sociedades de investimento cotizadas (ETF polas súas siglas en inglés), con independencia do mercado, nacional ou estranxeiro, en que coticen. Así, esténdese ás institucións de investimento colectivo cotizadas que coticen en bolsa estranxeira o tratamento das que cotizan en bolsa española respecto á non aplicabilidade do réxime de adiamento.

VII

Tanto no imposto sobre transmisións patrimoniais e actos xurídicos documentados como no imposto sobre sucesións e doazóns, modifícase a base impositiva do imposto substituíndo o valor real por valor, concepto que se equipara ao valor de mercado. A determinación do valor real foi fonte de boa parte de litixios destes impostos pola súa

inconcreción. A este respecto, o Tribunal Supremo manifestou que non existe un valor real, entendido este como un carácter ou predicado ontolóxico das cousas, e estableceu como doutrina xurisprudencial que, cando exista un mercado dos bens de que se trate, o valor real coincide co valor de mercado. Por outra parte, este mesmo órgano, en recentes pronunciamentos, entre eles a Sentenza 843/2018, do 23 de maio de 2018, determinou que o método de comprobación consistente na estimación por referencia a valores catastrais, multiplicados por índices ou coeficientes, que recolle a Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, non é idóneo, pola súa xeneralidade e falta de relación co ben concreto de cuxa estimación se trata, para a valoración de bens inmobles naqueles impostos en que a base imponible vén determinada legalmente polo seu valor real, salvo que tal método se complemente coa realización dunha actividade estritamente comprobadora directamente relacionada co inmovible singular que se someta a taxación, o que dificulta en gran medida a facultade comprobadora da Administración tributaria. Esta dificultade engádese á xa existente respecto doutros medios de comprobación de valores, como é o caso da que se realiza mediante ditame de peritos, sobre a cal o Tribunal Supremo exige unha comprobación *in situ*, con visita do inmovible en cuestión, requisito exixido en diversas sentenzas, entre as cales se pode citar a Sentenza 5306/2015, do 26 de novembro de 2015. Por isto, conceptúase como base imponible destes impostos o valor de mercado do ben ou dereito que se transmita ou adquira. Ademais, en prol da seguranza xurídica, no caso de bens inmobles, establécese que a base imponible é o valor de referencia previsto no texto refundido da Lei do Catastro inmobiliario, aprobado polo Real decreto legislativo 1/2004, do 5 de marzo. Esta norma modifícase en consonancia co cambio, amparando un procedemento administrativo garantista para o xeral coñecemento do valor de referencia de cada inmovible. Para o caso de que non se dispoña, ou non sexa posible certificar, ese valor de referencia, establécese a regra alternativa para a determinación da base imponible.

En coherencia co anterior, esta mesma regra engádese no imposto sobre o patrimonio para os inmobles cuxo valor foi determinado pola Administración nun procedemento. Tamén se modifica, en consonancia co anterior, o texto refundido da Lei do mercado de valores, aprobado polo Real decreto legislativo 4/2015, do 23 de outubro, a fin de suprimir as referencias do precepto ao valor real na valoración de bens inmobles e substituílo, en particular para efectos do imposto sobre transmisións patrimoniais e actos xurídicos documentados, polo valor de referencia.

Canto ao imposto sobre sucesións e doazóns, tamén se modifica a regulación da acumulación de doazóns para incluír os supostos de contratos e pactos sucesorios que produzan adquisicións en vida do causante ou da causante. Ademais, modifícase a Lei do imposto para estender o seu ámbito a todos os non residentes e todas as non residentes, xa sexan residentes nun Estado membro da Unión Europea ou do Espazo Económico Europeo ou nun terceiro Estado, en consonancia coa recente xurisprudencia do Tribunal Supremo sobre a extensión do principio de liberdade de movemento de capitais consagrado no Tratado de funcionamento da Unión Europea, reflectida en diversas sentenzas, entre as cales cabe sinalar a Sentenza 242/18, do 19 de febreiro.

Así mesmo, modifícase a Lei 19/1991, do 6 de xuño, do imposto sobre o patrimonio, para engadir como deben valorarse os seguros de vida cando o tomador ou a tomadora do seguro non teña a facultade de exercer o dereito de rescate, evitando desta forma que se poida eludir a tributación polos seguros de vida-aforro cuxo contido patrimonial é indubidable. Así mesmo, establécese unha nova regra de valoración para aqueles supostos en que se perciben rendas temporais ou vitalicias procedentes dun seguro de vida.

Por outra parte, polo que concirne ao imposto sobre transmisións patrimoniais e actos xurídicos documentados, a existencia de interpretacións contraditorias entre si, tanto no ámbito xudicial como no administrativo, respecto á suxeición ou non á modalidade de transmisións patrimoniais deste imposto das operacións das compras a particulares de artigos de ouro e xoiarías por parte de comerciantes deste sector

empresarial, xustifica a modificación que se introduce na normativa daquel co fin de despezar calquera dúbida na delimitación do feito impositivo do tributo.

VIII

No imposto sobre o valor engadido incorpórase unha serie de modificacións na Lei do imposto co fin de evitar interpretacións erróneas que poidan dar lugar a situacións de abuso ou fraude, en especial en materia de responsabilidade tributaria.

En primeiro lugar, actualízase o suposto de responsabilidade subsidiaria do pagamento do imposto, definido actualmente para os axentes e as axentes de alfándegas, que agora será de aplicación ás persoas ou entidades que actúen en nome e por conta do importador. Desta forma, alíñase o precepto ás modificacións establecidas no ámbito da representación aduaneira e á figura do representante aduaneiro.

En segundo lugar, matízanse o alcance e natureza dos incumprimentos das obrigacións específicas do réxime do grupo de entidades nas cales necesariamente debe ser suxeito infractor a entidade dominante, por tratarse do suxeito que ten a representación do grupo de entidades e queda obrigado ao cumprimento das obrigacións materiais e formais específicas derivadas do réxime especial.

Por último, esténdese o suposto de responsabilidade subsidiaria do pagamento da débeda tributaria que alcanza a quen teña a titularidade dos depósitos distintos dos aduaneiros, correspondente á saída ou abandono dos bens destes depósitos, aos bens obxecto de impostos especiais, excluídos até a data para evitar que os beneficios do réxime se utilicen de forma fraudulenta para realizar compras exentas do imposto sobre o valor engadido ao abeiro do réxime, con devindicación do imposto á saída pero sen ingreso del ante a Facenda pública.

Non obstante, tratándose de produtos obxecto dos impostos sobre o alcohol e as bebidas derivadas ou sobre hidrocarburos, esta responsabilidade non será exigible a quen teña a titularidade do depósito cando a saída ou o abandono dos bens fose realizada por unha persoa ou entidade autorizada para o efecto que conste no rexistro de extractores destes produtos, rexistro administrativo onde deben inscribirse esas persoas ou entidades e que se crea cos ditos efectos.

IX

No imposto xeral indirecto canario incorpóranse as modificacións incluídas no imposto sobre o valor engadido en materia de responsabilidade tributaria no ámbito das liquidacións aduaneiras.

Por outra parte, na medida en que a normativa do imposto xeral indirecto canario estableceu, de forma similar ao previsto na normativa do imposto sobre o valor engadido, o mantemento dos libros rexistro do referido imposto a través da sede electrónica da Axencia Tributaria Canaria mediante a subministración dos rexistros de facturación, tipifícase como infracción tributaria o atraso ou incumprimento de tal obrigación e establécese a sanción tributaria correspondente.

X

No ámbito dos impostos especiais de fabricación, modifícase a Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais, para realizar un axuste técnico na definición dos depósitos fiscais. Con este axuste claréxase que para que quen teña a titularidade dun depósito fiscal obteña a correspondente autorización que o habilita para operar como tal é preciso que no dito establecemento se realicen operacións efectivas de almacenamento de produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación.

Con isto preténdese evitar a indebida aplicación do réxime suspensivo ou, o que é o mesmo, o atraso da devindicación dos impostos especiais de fabricación, co conseguinte

risco fiscal que isto comporta, por parte de establecementos que realmente non operan como depósitos fiscais.

Tamén se tipifica un novo suposto de infracción grave: a existencia de diferenzas en menos de produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación que excedan as porcentaxes establecidas regulamentariamente. Desta forma preténdese desincentivar a existencia desas diferenzas.

Por outra parte, a partir da Sentenza do Tribunal Supremo do 27 de febreiro de 2018, considérase preciso tipificar dous supostos de infracción para sancionar o incumprimento dos requisitos e condicións establecidas na lei e na súa normativa de desenvolvemento necesarios para a aplicación de determinados beneficios fiscais.

En concreto, inclúese un suposto de infracción grave para os casos en que, incumprindo eses requisitos, non se xustifique o uso ou destino dado aos produtos polos cales se aplicase unha exención ou un tipo impositivo reducido, e unha infracción leve en caso de que os produtos se destinasen a un fin que xustifica a exención ou a aplicación do tipo impositivo reducido.

Estes dous supostos de infracción, coas súas correspondentes sancións, tamén se introducen na normativa reguladora do imposto especial sobre o carbón e o imposto especial sobre a electricidade.

Por outro lado, introdúcese unha modificación do artigo 70 da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais.

XI

Na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, introdúcense diversos cambios.

O deber de contribuír ao sostemento dos gastos públicos que enuncia o artigo 31.1 da Constitución española, en palabras do máximo intérprete da Constitución, o Tribunal Constitucional, implica, dun lado, unha exigencia directa ao lexislador, obrigado a buscar a riqueza alá onde se encontre, e, doutra parte, a prohibición na concesión de privilexios tributarios discriminatorios, é dicir, de beneficios tributarios inxustificables desde o punto de vista constitucional, ao constituír unha quebra do deber xenérico de contribuír ao sostemento dos gastos do Estado.

O Tribunal Constitucional xa declarou inconstitucional na súa Sentenza 73/2017, do 8 de xuño, a declaración tributaria especial establecida pola disposición adicional primeira do Real decreto lei 12/2012, do 30 de marzo, polo que se introducen diversas medidas tributarias e administrativas dirixidas á redución do déficit público, por afectar a esencia do deber de contribuír do mencionado artigo 31.1 CE, alterando substancialmente o modo de repartición da carga tributaria que debe levantar a xeneralidade dos contribuíntes e das contribuíntes no noso sistema tributario segundo os criterios de capacidade económica, igualdade e progresividade, e contradicir así a prohibición establecida no artigo 86.1 da Constitución.

Conforme o anterior, recoñécese na Lei xeral tributaria a prohibición do establecemento de calquera mecanismo extraordinario de regularización fiscal que implique unha diminución da contía da débeda tributaria e, por tanto, unha vulneración dos principios de ordenación do sistema tributario, plasmando así a nivel legal un claro parámetro de constitucionalidade, recoñecido xa polo alto tribunal.

Considérase que o termo «débeda tributaria» inclúe todos os conceptos que, como os xuros de demora ou as recargas, integran esa débeda tal como queda definida polo número 2 do artigo 58 da Lei xeral tributaria.

En segundo lugar, claréxase o réxime de xeración de xuros de demora no caso de obtención dunha devolución improcedente. Neste senso, a xeración de xuros será plenamente compatible, se for o caso, coas recargas de extemporaneidade conforme as regras xerais que regulan as ditas recargas.

Por motivos de proporcionalidade e xustiza tributaria, modifícase o sistema de recargas por extemporaneidade establecéndose un sistema de recargas crecentes do 1 por cento por cada mes completo de atraso sen xuros de demora até ter transcorrido o

período de doce meses de atraso. A partir do día seguinte do transcurso dos doce meses citados, ademais da devindicación da recarga do 15 por cento, comezará a produción de xuros de demora. Así mesmo, exceptúase destas recargas quen regularice unha conduta tributaria que o fose previamente pola Administración tributaria polo mesmo concepto impositivo e circunstancias, pero por outros períodos, sen ter sido merecedora de sanción, sempre que se regularice nun prazo de seis meses desde a notificación da liquidación.

Adáptase a regulación dos xuros de demora para recoñecer de forma expresa que non se devindicarán nas devolucións derivadas da normativa de cada tributo e de ingresos indebidos durante determinados períodos.

Co obxectivo de non permitir a produción e tenza de programas e sistemas informáticos que permitan a manipulación dos datos contables e de xestión, establécese a obrigação de que os sistemas informáticos ou electrónicos que soporten os procesos contables ou de xestión empresarial se axusten a certos requisitos que garantan a integridade, conservación, accesibilidade, lexibilidade, rastrexabilidade e inalterabilidade dos rexistros, requisitos cuxa especificación técnica pode ser obxecto de desenvolvemento regulamentario, incluíndo neste a posibilidade de sometelo a certificación.

Así mesmo, en concordancia coa dita regulación, establécese un réxime sancionador específico, derivado da mera produción destes sistemas ou programas, ou a tenza deles sen a adecuada certificación.

Adáptase o réxime de representación dos non residentes para adecualo ao dereito da Unión Europea.

Para evitar que os procedementos de suspensión con outras garantías, ou con dispensa delas, sexan utilizados de forma fraudulenta, incorpórase a posibilidade de adoptar medidas cautelares durante a súa tramitación.

Tamén se modifica o réxime da lista de debedores tributarios e debedoras tributarias. Así, diminúese a 600.000 euros o importe cuxa superación carreta a inclusión na lista.

Así mesmo, inclúense expresamente nesa lista os responsables solidarios. Por outra parte, aclárase que o período en que se deben satisfacer as débedas e sancións tributarias para que non se consideren para os efectos da inclusión na lista é o prazo regulamentario de ingreso en período voluntario determinado pola norma, sen que ese período voluntario orixinario poida vir alongado, por exemplo, por solicitudes de aprazamento ou fraccionamento presentadas nese prazo voluntario orixinario. Para estes efectos, entenderase como período voluntario de pagamento orixinal da débeda o período voluntario de pagamento inicial, con independencia das actuacións que puidese realizar o debedor ou a debedora principal ou das vicisitudes por que puidese atravesar a débeda tributaria.

Razóns de xustiza tributaria e o fomento dos ingresos voluntarios das débedas e sancións tributarias aconsellan permitir ao debedor ou debedora incluído ou incluída, en principio, na lista na data xeral de referencia, 31 de decembro, que poida ser excluído da lista sempre que se efectuase o cobramento íntegro das débedas e sancións tributarias que tivesen determinado a inclusión na lista. Para estes efectos teranse en conta os pagamentos efectuados até a finalización do período de alegacións posterior á comunicación da inclusión na lista.

Por último, no ámbito desa lista, actualízanse as referencias normativas en materia de protección de datos.

Á luz da última doutrina xurisprudencial do Tribunal Supremo, inclúense algunhas modificacións de alcance exclusivamente procedemental na Lei xeral tributaria e na Lei 29/1998, do 13 de xullo, reguladora da xurisdición contencioso-administrativa, que, sen afectaren o contido do dereito fundamental á inviolabilidade do domicilio nin ás garantías de control xudicial, clarexan o réxime de autorización xudicial de entrada no domicilio do obrigado tributario ou da obrigada tributaria que fose solicitada pola Administración tributaria no marco dunha actuación ou procedemento de aplicación dos tributos.

Modifícanse as causas de terminación do procedemento de xestión iniciado mediante declaración, respecto daqueles tributos que se liquidan polas importacións de bens, que poderá finalizar cando se acorde posteriormente sobre o mesmo obxecto do procedemento o inicio dun procedemento de comprobación limitada ou de inspección.

Introdúcese un novo suposto de suspensión do cómputo do prazo das actuacións inspectoras durante a aplicación de determinados instrumentos dirixidos a facilitar a cooperación e coordinación das administracións tributarias do Estado coas forais no exercicio desas actuacións.

Na tramitación das actas de desconformidade elimínase o carácter obrigatorio do informe de desconformidade, dado que actualmente o contido dese informe na súa integridade xa se vén recollendo na acta e na liquidación.

Para efectos de evitar o uso inadecuado da presentación de reiteradas solicitudes de aprazamento, fraccionamento, compensación, suspensión ou pagamento en especie cuxo período de tramitación suspende cautelarmente o inicio do período executivo, dispónse que a reiteración de solicitudes, cando outras previas fosen denegadas e non se efectuase o ingreso correspondente, non impide o inicio do período executivo. Así mesmo, na medida en que o período voluntario de pagamento é único, aclárase que o dito período non poderá verse afectado pola declaración de concurso.

Co obxecto de clarear a normativa vixente, especifícase, para efectos do procedemento de exixencia da responsabilidade solidaria, que o período voluntario de pagamento das débedas é o orixinario de pagamento, sen que as vicisitudes acontecidas fronte ao debedor ou debedora principal, como suspensións ou aprazamentos, deban proxectarse sobre o procedemento seguido co responsable ou a responsable.

Modifícase a enumeración de posibles infractores e infractoras para dar un tratamento homoxéneo aos suxeitos infractores tanto no réxime de consolidación fiscal do imposto sobre sociedades como no réxime especial do grupo de entidades no imposto sobre o valor engadido.

Introdúcense varios cambios no réxime das reducións aplicable ás sancións tributarias para favorecer a simplificación na súa aplicación, o ingreso voluntario e a diminución de litixios. Por un lado, elévase a redución das sancións derivadas das actas con acordo ao 65 por cento. Así mesmo, elévase a redución das sancións en caso de pronto pagamento ao 40 por cento. A redución por conformidade mantense no 30 por cento.

Tendo en conta que a falta de presentación ou a presentación incompleta, inexacta ou con datos falsos das declaracións informativas exixidas pola normativa aduaneira dificulta e, en ocasións, impide a realización polas autoridades aduaneiras dunha análise adecuada de riscos e dos controis necesarios para supervisar o comercio internacional lexítimo da Unión, e atendendo a que as sancións mínimas actuais previstas para as ditas infraccións tributarias de carácter formal non teñen un carácter suficientemente disuasorio, elévase até 600 euros o importe daquelas, no caso de que as citadas condutas infractoras se produzan en relación coa declaración sumaria de entrada regulada no Regulamento (UE) n.º 952/2013 do Parlamento Europeo e do Consello, do 9 de outubro de 2013, polo que se establece o código aduaneiro da Unión.

Establécese que o prazo máximo para o inicio do procedemento sancionador incoado a partir das liquidacións ou resolucións ditadas en determinados procedementos de aplicación dos tributos será de seis meses, en liña co prazo xeral de resolución dos procedementos tributarios.

Outórgase cobertura legal á posibilidade de inadmitir as solicitudes de suspensión con dispensa total ou parcial de garantías polos tribunais económico-administrativos, cando da documentación incorporada ao expediente se deduza que non cumpren os requisitos establecidos para a concesión da solicitude. Tamén, coa finalidade de evitar prácticas fraudulentas consistentes no aproveitamento da dificultade existente para a tramitación de certas solicitudes de suspensión, se outorga rango legal á posibilidade da Administración de continuar coa súa actuación naqueles supostos en que a débeda se encontre en período executivo.

Recoñécese na normativa xeral tributaria o principio de Deggendorf, confirmado na Sentenza do Tribunal de Xustiza da Unión Europea no asunto C-355/95 P, segundo o cal non se poden conceder novas axudas estatais individuais a unha empresa que teña pendente de cumprir unha obrigaón de reintegro derivada dunha decisión da Comisión Europea.

A fin de mellorar a xestión dos censos tributarios, modifícase o réxime de revogación do número de identificación fiscal para que as entidades inactivas cuxo número fose revogado non poidan realizar inscricións en ningún rexistro público nin outorgar escrituras ante notario ou notaria, con excepción dos trámites imprescindibles para a cancelación da correspondente nota marxinal. Para estes efectos, na Lei do notariado prevese expresamente a obrigaón de incluír o número de identificación fiscal na escritura pública pola cal se cree ou se constituía calquera tipo de entidade xurídica e prevese tamén un sistema automatizado mediante o cal o Consello Xeral do Notariado facilitará á Administración tributaria a identificación daquelas entidades con número de identificación fiscal revogado que pretendesen outorgar un documento público, a fin de mellorar o control efectivo destas entidades e evitar situacións de posible fraude.

Unha vez transcorridos máis de cinco anos desde a entrada en vigor da Lei 7/2012, do 29 de outubro, de modificación da normativa tributaria e orzamentaria e de adecuación da normativa financeira para a intensificación das actuacións na prevención e loita contra a fraude, que introduciu a obrigaón de información sobre bens e dereitos situados no estranxeiro, resulta necesario axustar o seu contido ás novas circunstancias existentes no mundo económico. Para tal fin, introdúcese a obrigaón de informar sobre as moedas virtuais situadas no estranxeiro. Estes cambios están en consonancia coa modificación da Directiva (UE) 2015/849 do Parlamento Europeo e do Consello, do 20 de maio de 2015, relativa á prevención da utilización do sistema financeiro para o branqueo de capitais ou o financiamento do terrorismo, e pola que se modifica o Regulamento (UE) n.º 648/2012 do Parlamento Europeo e do Consello, e se derrogan a Directiva 2005/60/CE do Parlamento Europeo e do Consello e a Directiva 2006/70/CE da Comisión, que incluíu os citados activos no seu ámbito obxectivo.

Para asegurar un perfecto aliñamento coas recomendacións da OCDE, modifícase o período de tempo de conservación polas institucións financeiras das probas documentais, das declaracións que resulten exhibibles ás persoas que teñan a titularidade ou o control das contas financeiras e da demais información utilizada en cumprimento das obrigaóns de información e de dilixencia debida. Este período en ningún caso debe ser inferior a cinco anos contados a partir do fin do período durante o cal a institución financeira está obrigada a comunicar a información.

O aludido Regulamento (UE) n.º 952/2013, polo que se establece o código aduaneiro da Unión, regula os xuros de demora, fixando a súa fórmula de cálculo, e na normativa nacional debe aclararse que aqueles non son compatibles coa exixencia, respecto da débeda aduaneira, das recargas por declaración extemporánea.

XII

A correspondencia das descripcións catastrais coa realidade inmobiliaria constitúe o propósito central da xestión que desenvolve a Dirección Xeral do Catastro, o que exige a dispoñibilidade dos procedementos máis eficaces para isto a fin de que a información catastral responda aos principios de xeneralidade e xustiza tributaria.

Nesa liña, en primeiro lugar, ampliáanse os supostos de incorporación de novas construcións e alteracións mediante comunicación de administracións locais e entidades xestoras do imposto sobre bens inmobles sen necesidade de que se obriguen por ordenanza fiscal, no que se refire a actos suxeitos a licenza ou autorización administrativa. Igualmente, habilítase un réxime adicional de comunicacións en virtude do cal a información subministrada por deber de colaboración queda amparada pola exención da obrigaón de declarar, sempre que se conte con toda a documentación acreditativa da correspondente alteración.

En segundo termo, trasládanse os efectos do procedemento de emenda ao momento en que a Administración tributaria ten constancia da discrepancia entre descrición catastral e realidade, e dáse eficacia aos actos ditados nos procedementos de declaración, comunicación, solicitude, inspección e regularización catastral desde a data dos feitos, actos ou negocios orixinarios facilitando o axuste á evolución da realidade inmobiliaria.

Finalmente, adáptase a regulación do valor de referencia da Dirección Xeral do Catastro, para dotalo de maior rigor, precisión e seguranza xurídica na súa determinación.

XIII

Respecto do imposto sobre actividades económicas, co obxecto de reforzar as medidas antielusión previstas na norma e evitar que poida ser inaplicada a regra de acumulación dos importes netos da cifra de negocios correspondentes aos membros dun grupo mercantil, que determina a tributación no imposto, actualízanse as referencias normativas para a consideración de grupo de sociedades e aclárase que a regra para o cálculo do importe neto da cifra de negocios se deberá aplicar con independencia da obrigaición de consolidación contable. Ademais, para evitar discrepancias co dereito comunitario, establécese que a exención no imposto para as persoas físicas se aplica tanto a residentes como a non residentes.

XIV

Os nove anos transcorridos desde a aprobación da Lei 13/2011, do 27 de maio, de regulación do xogo, permiten a traxectoria suficiente como para identificar determinadas modificacións do seu articulado que poderían coadxuvar á loita contra a fraude no contorno das actividades de xogo, nas súas diversas manifestacións.

En primeiro lugar, varias das medidas recollidas pretenden habilitar mecanismos adecuados para colaborar na prevención e na loita contra a manipulación das competicións deportivas e combater a fraude que pode producirse nas apostas deportivas.

En segundo lugar, amplíase o elenco de entidades a que a autoridade encargada de regulación do xogo pode realizar requirimentos de información; ademais, exíxese aos operadores e ás operadoras de xogo colaborar na loita contra a fraude mediante a elaboración dun manual específico que inclúa procedementos e medidas específicos.

En terceiro lugar, mediante outro grupo de medidas introdúcense novos tipos infractores ou modifícase algún dos actualmente existentes, coa finalidade de sancionar prácticas fraudulentas dos participantes e das participantes nos xogos, dos propios operadores e as propias operadoras ou de provedores e provedoras ou intermediarios e intermediarias, vulneracións das disposicións vixentes en materia de xogo responsable e de protección aos xogadores e ás xogadoras e incumprimentos de requirimentos de información realizados pola autoridade encargada da regulación do xogo.

Así mesmo, este elenco de medidas conclúe coa publicación, na páxina web da autoridade encargada da regulación do xogo, de información singularizada asociada ao xogo non autorizado.

Finalmente, recoñécese de forma expresa e específica o especial deber de colaboración coa Administración tributaria da Sociedad Estatal de Loterías y Apuestas del Estado, S.M.E., S.A. e da Organización Nacional de Ciegos Españoles. Este deber de colaboración poderase instrumentalizar a través dun convenio coa Axencia Estatal de Administración Tributaria.

XV

Como é sabido, a utilización de medios de pagamento en efectivo nas operacións económicas facilita notablemente os comportamentos defraudatorios, nas súas distintas manifestacións.

Fronte a tales comportamentos, a Lei 7/2012, do 29 de outubro, de modificación da normativa tributaria e orzamentaria e de adecuación da normativa financeira para a intensificación das actuacións na prevención e loita contra a fraude, na liña tamén seguida por outros países do noso contorno, determinou a limitación ao uso de efectivo para determinadas operacións económicas.

Os positivos resultados desa norma motivan a modificación que se introduce no réxime substantivo dos pagamentos en efectivo, dirixida a profundar na loita contra a fraude fiscal diminuíndo o límite xeral de pagamentos en efectivo de 2.500 a 1.000 euros.

Así mesmo, en concordancia coa Directiva (UE) 2015/849 do Parlamento Europeo e do Consello, do 20 de maio de 2015, relativa á prevención da utilización do sistema financeiro para o branqueo de capitais ou o financiamento do terrorismo, e pola que se modifica o Regulamento (UE) n.º 648/2012 do Parlamento Europeo e do Consello, e se derrogan a Directiva 2005/60/CE do Parlamento Europeo e do Consello e a Directiva 2006/70/CE da Comisión, diminúese o límite de pagamento en efectivo a 10.000 euros no suposto das persoas físicas particulares con domicilio fiscal fóra de España.

Modifícase, por último, a regulación do procedemento sancionador do réxime de limitacións de pagamento en efectivo con diversos obxectivos. En primeiro lugar, para adecualo ás vixentes Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas, e Lei 40/2015, do 1 de outubro, de réxime xurídico do sector público. En segundo lugar, para axilizar a actividade administrativa, prevese expresamente na norma que o inicio do procedemento sancionador, igual que sucede no ámbito tributario, corresponda ao órgano que instrúe o procedemento, para que cando este dispoña de todos os elementos necesarios poida incorporar a proposta de resolución ao inicio do procedemento. Tamén se regulan diferentes consecuencias para o suposto de pagamento da sanción en calquera momento posterior á proposta de sanción, pero con carácter previo á notificación da resolución definitiva para reducir a conflitividade respecto da imposición das sancións e axilizar o cumprimento dilixente do pagamento destas. Así, establécese unha redución do 50 por cento da eventual sanción que se impoña con carácter análogo ao réxime de redución de multas regulado na normativa sancionadora de tráfico. Por último, fíxase un prazo de duración do procedemento con carácter específico de seis meses, ante a eventualidade de aplicación do prazo de tres meses que, con carácter xeral, se establece para o procedemento administrativo ordinario.

XVI

Introdúcense modificacións na Lei orgánica 12/1995, do 12 de decembro, de represión do contrabando, co obxecto de que, con independencia do valor dos bens, xéneros ou efectos obxecto de contrabando, cando se realice unha das condutas tipificadas como contrabando e non sexa constitutiva de delito, tal conduta sexa tipificada como infracción administrativa. Ademais, por motivos de seguranza xurídica, explícitase que as ditas infraccións se poden apreciar cando concorra unha conduta culposa con calquera grao de negligencia.

XVII

O tabaco cru non está recollido entre os produtos do tabaco sometidos a imposición en España. O crecente desvío de tabaco cru como materia prima para a fabricación clandestina de elaborados do tabaco, incluídos no ámbito do imposto sobre os elaborados do tabaco aplicable na Península e illas Baleares ou no doutras figuras

impositivas análogas que rexen nas Canarias, Ceuta e Melilla, por parte de operadores e operadoras irregulares non autorizados ou autorizadas nin inscritos ou inscritas como fabricantes de elaborados do tabaco, así como a venda directa ou indirecta de tabaco cru a consumidores ou consumidoras finais, está xerando un importante mercado ilegal deste produto. Por outra parte, na actualidade, a adquisición e tenza da maquinaria deseñada e utilizada para a fabricación de elaborados de tabaco non está sometida a ningún tipo de limitación ou control administrativo particular. A experiencia adquirida recentemente revela que estas máquinas, en ocasións, son dun tamaño e peso que permiten que o seu transporte e instalación se produza con rapidez e facilidade, sen necesidade de medios e infraestrutura específicos e, por tanto, que o seu movemento poida levarse a cabo en condicións tales que fan moi difícil a súa detección, circunstancia que é aproveitada por organizacións criminais para a fabricación de tabaco de contrabando en instalacións clandestinas. Todo o anterior supón unha importante perda de efectividade do imposto sobre os elaborados do tabaco e das figuras tributarias análogas que se aplican nas Canarias, Ceuta e Melilla, non unicamente desde o punto de vista da recadación, senón tamén desde o da súa finalidade extrafiscal, desincentivadora de condutas que, como o tabaquismo, comportan elevados custos sociais e se consideran, por tanto, altamente prexudiciais. Este mercado ilegal supón, ademais, un risco sanitario engadido para os consumidores e as consumidoras, posto que tanto a fabricación ilegal como a subministración a consumidores e consumidoras non cumpren con ningún dos requisitos sanitarios e de comercialización que se impoñen aos produtos legais. Por último, o comercio ilegal de tabaco cru xera un importante prexuízo para os operadores lexítimos e as operadoras lexítimas do sector do tabaco, para os cales supón unha substancial redución dos seus ingresos, como consecuencia do incremento da produción e distribución ilegal de produtos do tabaco.

Por todo o antes exposto, considérase necesario adoptar medidas legislativas para reforzar as capacidades dos órganos do Estado para a prevención e represión deste tipo de condutas. Por un lado, canto ao tabaco cru, fíxase un réxime de control aplicable aos operadores e ás operadoras dese produto, establecendo a cargo deles un conxunto de obrigacións de índole rexistral, contable e de información, regulando as facultades dos órganos de control e establecendo un réxime sancionador específico aplicable ao incumprimento das obrigacións fixadas pola presente lei. Por outro, cualifícanse como xénero prohibido, para efectos da Lei orgánica 12/1995, do 12 de decembro, de represión do contrabando, determinadas máquinas destinadas á fabricación de elaborados de tabaco cando os adquirentes e as adquirentes ou posuidores e posuidoras delas non teñan a condición de operadores autorizados ou operadoras autorizadas para a fabricación de elaborados de tabaco, incluídas as que realicen primeira transformación, ou, doutro modo, non sexan operadores económicos ou operadoras económicas que adquiran ou posúan as máquinas no exercicio dunha actividade económica lexítima.

XVIII

Por razóns de seguranza xurídica, modifícase a disposición adicional novena do Real decreto lei 11/2020, do 31 de marzo, polo que se adoptan medidas urxentes complementarias no ámbito social e económico para facer fronte á COVID-19, que establece unha medida de suspensión temporal dos prazos de prescrición de accións e dereitos previstos na normativa tributaria, limitando os efectos desta medida a aqueles prazos de prescrición que, sen ter en conta a dita suspensión, finalicen antes do día 1 de xullo de 2021.

XIX

Modifícase a Lei 11/2009, do 26 de outubro, pola que se regulan as sociedades anónimas cotizadas de investimento no mercado inmobiliario, establecendo un gravame

especial sobre a parte dos beneficios non distribuídos que proceda de rendas que non tributasen ao tipo xeral do imposto sobre sociedades nin estean en prazo legal de reinvestimento e se adecuen as obrigacións de subministración de información á nova tributación.

XX

Modifícase a Lei 19/1994, do 6 de xullo, de modificación do réxime económico e fiscal de Canarias, co fin de adecuar o Rexistro Especial de Buques e Empresas Navieiras ás directrices comunitarias sobre axudas prestadas ao transporte marítimo, contidas na Comunicación C(2004)43 da Comisión Europea.

XXI

Introdúcese unha nova disposición adicional sobre a avaliación da economía somerxida no Estado español.

Artigo primeiro. *Modificación da Lei 27/2014, do 27 de novembro, do imposto sobre sociedades.*

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 27/2014, do 27 de novembro, do imposto sobre sociedades:

Un. Modifícase o número 1 do artigo 19, que queda redactado da seguinte forma:

«1. Integrarase na base imponible a diferenza entre o valor de mercado e o valor fiscal dos elementos patrimoniais que sexan propiedade dunha entidade residente en territorio español que traslada a súa residencia fóra deste, excepto que os ditos elementos patrimoniais queden afectados a un establecemento permanente situado en territorio español da mencionada entidade. En caso de afectación a un establecemento permanente, será de aplicación a eses elementos patrimoniais o previsto no artigo 78 desta lei.

No suposto de elementos patrimoniais transferidos a un Estado membro da Unión Europea ou do Espazo Económico Europeo que celebre un acordo con España ou coa Unión Europea sobre asistencia mutua en materia de cobramento de créditos tributarios que sexa equivalente á asistencia mutua prevista na Directiva 2010/24/UE do Consello, do 16 de marzo de 2010, sobre a asistencia mutua en materia de cobramento dos créditos correspondentes a determinados impostos, dereitos e outras medidas, o contribuínte poderá optar por fraccionar o pagamento da débeda tributaria resultante da aplicación do disposto no parágrafo anterior por quintas partes anuais iguais.

O exercicio da opción realizarase exclusivamente na propia declaración do imposto correspondente ao período impositivo concluído con ocasión do cambio de residencia e o pagamento da primeira fracción deberase efectuar no prazo voluntario de declaración correspondente ao dito período impositivo.

O vencemento e exixibilidade de cada unha das catro fraccións anuais restantes, xunto cos xuros de demora acumulados por cada unha delas, producirase de forma sucesiva transcorrido un ano desde a finalización do prazo voluntario de declaración correspondente ao último período impositivo.

Salvo as especialidades contidas neste número, a este fraccionamento seralle de aplicación o disposto na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, e a súa normativa de desenvolvemento, canto á devindicación de xuros de demora e á constitución de garantías. Non obstante, unicamente será exixible a constitución de garantías cando se xustifique a existencia de indicios racionais de que o cobramento da débeda se podería ver frustrado ou gravemente dificultado.

No caso de que os indicios racionais sexan apreciados polo órgano de recadación no prazo dos 6 meses seguintes á finalización do prazo voluntario de pagamento da primeira fracción, porase en coñecemento do contribuínte mediante o oportuno requirimento para que dea garantías suficientes no prazo de 10 días contados a partir do seguinte ao da notificación. Se o requirimento non é atendido ou, séndoo, non se considera dada garantía suficiente ou debidamente xustificado que non é necesaria, exíxirase a totalidade da débeda pendente nos prazos a que se refire o artigo 62.2 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria. De non producirse o ingreso nese prazo, comezará o período executivo e deberá iniciarse o procedemento de constrinximento nos termos previstos no artigo 167.1 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

O fraccionamento perderá a súa vixencia nos seguintes supostos:

- a) Cando os elementos patrimoniais afectados sexan obxecto de transmisión a terceiros.
- b) Cando os elementos patrimoniais afectados se trasladen con posterioridade a un terceiro Estado distinto dos sinalados no parágrafo segundo deste número.
- c) Cando o contribuínte traslade con posterioridade a súa residencia fiscal a un terceiro Estado distinto dos sinalados no parágrafo segundo deste número.
- d) Cando o contribuínte se encontre en liquidación ou estea incurso nun procedemento de execución colectiva, como concurso ou calquera procedemento equivalente.
- e) Cando o contribuínte non efectúe o ingreso no prazo previsto no fraccionamento.

Nos casos de transmisión ou traslado a que se refiren as alíneas a) e b) deste número, cando se trate dunha transmisión ou traslado parcial dos elementos patrimoniais, o fraccionamento perderá a súa vixencia unicamente respecto da parte proporcional da débeda tributaria correspondente á diferenza positiva entre o valor de mercado e o valor fiscal deses elementos, cando o contribuínte probe que a transmisión ou traslado afecta só algún ou algúns dos elementos patrimoniais.

Nos supostos de perda de vixencia contidos nas alíneas a), b) e c) deste número, as cantidades para as cales perdeu a vixencia o fraccionamento deberán ser ingresadas no prazo dun mes contado a partir de que se produza a perda de vixencia do fraccionamento. A falta de ingreso no referido prazo dun mes determinará que se proceda, exclusivamente respecto das cantidades para as cales perdeu a vixencia o fraccionamento, a iniciar o procedemento de constrinximento, coa súa exixencia nos prazos a que se refire o artigo 62.5 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria. O importe que se ingrese será aplicado aos últimos vencementos do fraccionamento. De non producirse o ingreso das cantidades exixidas neses prazos, considerarase vencido, se for o caso, o resto de débeda fraccionada e deberá iniciarse o procedemento de constrinximento respecto desta.

A perda de vixencia do fraccionamento a que se refire a alínea d) deste número determinará o vencemento e exixibilidade da totalidade da débeda pendente no prazo dun mes contado a partir de esta se producir. A falta de ingreso no referido prazo determinará o inicio do período executivo e deberá iniciarse o procedemento de constrinximento nos termos previstos no artigo 167.1 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

Se concorre o suposto de perda de vixencia do fraccionamento a que se refire a alínea e) deste número, iniciarase o procedemento de constrinximento exclusivamente respecto desa fracción incumplida e exíxirase nos prazos a que se refire o artigo 62.5 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria. Exíxirase o importe desa fracción, os xuros de demora producidos a partir do día seguinte ao do vencemento do prazo de ingreso en período voluntario até a data do

vencemento do prazo concedido e a recarga do período executivo sobre a suma de ambos os conceptos.

De non producirse o ingreso das cantidades exixidas conforme o parágrafo anterior, consideraranse vencidas o resto das fraccións pendentes e deberá iniciarse o procedemento de constrinximento respecto de todas as débedas. Exixíranse os xuros de demora producidos a partir do día seguinte ao do vencemento do prazo de ingreso en período voluntario até a data do vencemento de pagamento da fracción incumprida.

No caso de cambio de residencia, transferencia a España de elementos patrimoniais ou actividades que, de acordo co previsto no artigo 5 da Directiva (UE) 2016/1164 do Consello, do 12 de xullo de 2016, pola que se establecen normas contra as prácticas de elusión fiscal que inciden directamente no funcionamento do mercado interior, fose obxecto dunha imposición de saída nun Estado membro da Unión Europea, o valor determinado polo Estado membro de saída terá a consideración de valor fiscal en España, salvo que non reflecta o valor de mercado.

Non será de aplicación o disposto no presente número e, por tanto, non se integrará na base impositiva a diferenza entre o valor de mercado e o valor fiscal dos elementos patrimoniais transferidos, que estean relacionados co financiamento ou entrega de garantías ou para cumprir requisitos prudenciais de capital ou para efectos de xestión de liquidez, sempre que se prevea que deben volver a territorio español para se afectaren no prazo máximo dun ano a un establecemento permanente situado en España.»

Dous. Modifícase a alínea a) do número 4 do artigo 29, que queda redactada da seguinte forma:

«a) As sociedades de investimento de capital variable reguladas pola Lei 35/2003, do 4 de novembro, de institucións de investimento colectivo, sempre que o número de accionistas requirido sexa, como mínimo, o previsto no seu artigo 9.4.

Para os efectos da aplicación do tipo de gravame establecido neste número, para determinar o número mínimo de accionistas a que se refire o parágrafo anterior seguiranse as seguintes regras:

1.º Computaranse exclusivamente aqueles accionistas que sexan titulares de accións por importe igual ou superior a 2.500 euros, determinado de acordo co valor liquidativo correspondente á data de adquisición das accións.

Ademais, tratándose de sociedades de investimento de capital variable por compartimentos, para efectos de determinar o número mínimo de accionistas de cada compartimento, computaranse exclusivamente aqueles accionistas que sexan titulares de accións por importe igual ou superior a 12.500 euros, determinado conforme o previsto no parágrafo anterior.

2.º O número mínimo de accionistas determinado conforme o previsto no número 1.º anterior deberá concorrer durante o número de días que represente ao menos as tres cuartas partes do período impositivo.

O previsto nos catro parágrafos anteriores non se aplicará ás sociedades de investimento libre nin ás sociedades cuxos accionistas sexan exclusivamente outras institucións de investimento colectivo, a que se refire o número 5 do artigo 6 do Regulamento de desenvolvemento da Lei 35/2003, do 4 de novembro, de institucións de investimento colectivo, aprobado polo Real decreto 1082/2012, do 13 de xullo, nin ás sociedades de investimento de capital variable índice cotizadas a que se refire o artigo 79 do mesmo regulamento.

O cumprimento das regras establecidas nos parágrafos anteriores para determinar o número mínimo de accionistas poderá ser comprobado pola

Administración tributaria, para o cal a sociedade de investimento deberá manter e conservar durante o período de prescrición os datos correspondentes ao investimento dos socios na sociedade.»

Tres. Modifícase o número 2 do artigo 36, que queda redactado da seguinte forma:

«2. Os produtores rexistrados no Rexistro Administrativo de Empresas Cinematográficas do Instituto da Cinematografía e das Artes Audiovisuais que se encarguen da execución dunha produción estranxeira de longametraxes cinematográficas ou de obras audiovisuais que permitan a confección dun soporte físico previo á súa produción industrial seriada terán dereito á dedución prevista neste número polos gastos realizados en territorio español.

A base da dedución estará constituída polos seguintes gastos realizados en territorio español directamente relacionados coa produción:

1.º Os gastos de persoal creativo, sempre que teña residencia fiscal en España ou nalgún Estado membro do Espazo Económico Europeo, co límite de 100.000 euros por persoa.

2.º Os gastos derivados da utilización de industrias técnicas e outros provedores.

O importe de dedución será:

a) Do 30 por cento respecto do primeiro millón de base da dedución e do 25 por cento sobre o exceso dese importe.

A dedución aplicarase sempre que os gastos realizados en territorio español sexan, ao menos, de 1 millón de euros. Non obstante, no suposto de producións de animación tales gastos serán, ao menos, de 200.000 euros.

O importe desta dedución non poderá ser superior a 10 millóns de euros por cada produción realizada.

O importe desta dedución, conxuntamente co resto das axudas percibidas pola empresa contribuínte, non poderá superar o 50 por cento do custo de produción.

b) Do 30 por cento da base da dedución, cando o produtor se encargue da execución de servizos de efectos visuais e os gastos realizados en territorio español sexan inferiores a 1 millón de euros.

O importe desta dedución non poderá superar o importe que establece o Regulamento (UE) 1407/2013 da Comisión, do 18 de decembro de 2013, relativo á aplicación dos artigos 107 e 108 do Tratado de funcionamento da Unión Europea ás axudas *de minimis*.

A dedución prevista neste número queda excluída do límite a que se refire o último parágrafo do número 1 do artigo 39 desta lei. Para efectos do cálculo dese límite non se computará esta dedución.

Para a aplicación da dedución, será necesario o cumprimento dos seguintes requisitos:

a') Que a produción obteña o correspondente certificado que acredite o carácter cultural en relación co seu contido ou a súa vinculación coa realidade cultural española ou europea, emitido polo Instituto de Cinematografía e das Artes Audiovisuais, ou polo órgano correspondente da comunidade autónoma con competencia na materia. Este requisito non será exixible para a aplicación da dedución recollida na alínea b) deste número.

b') Que se incorpore nos títulos de crédito finais da produción unha referencia específica a terse acoitado ao incentivo fiscal; a colaboración, se for o caso, do Goberno de España, as comunidades autónomas, as *film commissions* ou as *film offices* que interviñesen de forma directa na realización da rodaxe ou noutros procesos de produción desenvolvidos en España, así como, se for o caso, os lugares específicos de rodaxe en España e, para o caso de obras audiovisuais

de animación, o lugar onde radique o estudio a que se lle encargou o servizo de produción.

c') Que os titulares dos dereitos autoricen o uso do título da obra e de material gráfico e audiovisual de prensa que inclúa de forma expresa lugares específicos da rodaxe ou de calquera outro proceso de produción realizado en España, para a realización de actividades e elaboración de materiais de promoción en España e no estranxeiro con fins culturais ou turísticos, que poidan levar a cabo as entidades estatais, autonómicas ou locais con competencias en materia de cultura, turismo e economía, así como as *film commissions* ou *film offices* que interviñesen na realización da rodaxe ou produción.

Regulamentariamente poderanse establecer outros requisitos e obrigacións para ter dereito á práctica desta dedución.»

Catro. Modifícase o artigo 100, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 100. *Imputación de rendas positivas obtidas por entidades non residentes e establecementos permanentes.*

1. Os contribuíntes imputarán na súa base impoñible as rendas positivas a que se refiren os números 2 ou 3 deste artigo cando se cumpran as circunstancias seguintes:

a) Que por si sós ou conxuntamente con persoas ou entidades vinculadas no sentido do artigo 18 desta lei teñan unha participación igual ou superior ao 50 por cento no capital, fondos propios, resultados ou dereitos de voto dunha entidade non residente en territorio español, na data do feche do exercicio social desta última.

b) Que o importe satisfeito pola entidade non residente en territorio español imputable a algunha das clases de rendas previstas nos números 2 ou 3 deste artigo por razón de gravame de natureza idéntica ou análoga a este imposto sexa inferior ao 75 por cento do que tería correspondido de acordo coas normas daquel.

Esta imputación tamén procederá cando tales rendas sexan obtidas a través dun establecemento permanente se se dá a circunstancia prevista na alínea b) deste número sen que, neste caso, resulte de aplicación a exención prevista no artigo 22 desta lei.

2. Os contribuíntes imputarán a renda total obtida pola entidade non residente en territorio español ou polo establecemento permanente cando estes non dispoñan da correspondente organización de medios materiais e persoais para a súa obtención, mesmo se as operacións teñen carácter recorrente.

Entenderase por renda total o importe da base impoñible que resulte de aplicar os criterios e principios establecidos nesta lei e nas restantes disposicións relativas a este imposto para a determinación daquela.

Este número non resultará de aplicación cando o contribuínte acredite que as referidas operacións se realizan cos medios materiais e persoais existentes nunha entidade non residente en territorio español pertencente ao mesmo grupo, no sentido do artigo 42 do Código de comercio, con independencia da súa residencia e da obrigación de formular contas anuais consolidadas, ou ben que a súa constitución e operativa respondan a motivos económicos válidos.

A aplicación do disposto no primeiro parágrafo deste número prevalecerá sobre o previsto no número seguinte.

3. No suposto de non aplicarse o establecido no número anterior, imputarase unicamente a renda positiva que proveña de cada unha das seguintes fontes:

a) Titularidade de bens inmoables rústicos e urbanos ou de dereitos reais que recaian sobre estes, salvo que estean afectos a unha actividade económica, ou

cedidos en uso a entidades non residentes, pertencentes ao mesmo grupo de sociedades da titular no sentido do artigo 42 do Código de comercio, con independencia da súa residencia e da obrigaón de formular contas anuais consolidadas, e igualmente estiveren afectos a unha actividade económica.

b) Participación en fondos propios de calquera tipo de entidade e cesión a terceiros de capitais propios, que teñan tal consideración conforme o disposto nos números 1 e 2 do artigo 25 da Lei 35/2006, do 28 de novembro, do imposto sobre a renda das persoas físicas e de modificación parcial das leis dos impostos sobre sociedades, sobre a renda de non residentes e sobre o patrimonio. Non se entenderá incluída nesta alínea a renda positiva que proceda dos seguintes activos financeiros:

1.º Os tidos para dar cumprimento a obrigaóns legais e regulamentarias orixinadas polo exercicio de actividades económicas.

2.º Os que incorporen dereitos de crédito nados de relacións contractuais establecidas como consecuencia do desenvolvemento de actividades económicas.

3.º Os tidos como consecuencia do exercicio de actividades de intermediación en mercados oficiais de valores.

4.º Os tidos por entidades de crédito e aseguradoras como consecuencia do exercicio das súas actividades, sen prexuízo do establecido na alínea i).

A renda positiva derivada da cesión a terceiros de capitais propios entenderase que procede da realización de actividades crediticias e financeiras a que se refire a alínea i) cando o cedente e o cesionario pertencen a un grupo de sociedades no sentido do artigo 42 do Código de comercio, con independencia da residencia e da obrigaón de formular contas anuais consolidadas, e os ingresos do cesionario procedan, ao menos no 85 por cento, do exercicio de actividades económicas.

c) Operacións de capitalización e seguro que teñan como beneficiaria a propia entidade.

d) Propiedade industrial e intelectual, asistencia técnica, bens mobles, dereitos de imaxe e arrendamento ou subarrendamento de negocios ou minas que teñan tal consideración conforme o disposto no número 4 do artigo 25 da Lei 35/2006.

e) Transmisión dos bens e dereitos referidos nas alíneas a), b), c) e d) anteriores que xere rendas.

f) Instrumentos financeiros derivados, excepto os designados para cubrir un risco especificamente identificado derivado da realización de actividades económicas.

g) Actividades de seguros, crediticias, operacións de arrendamento financeiro e outras actividades financeiras, salvo que se trate de rendas obtidas no exercicio de actividades económicas, sen prexuízo do establecido na alínea i).

h) Operacións sobre bens e servizos realizados con persoas ou entidades vinculadas no sentido do artigo 18 desta lei, nas cales a entidade non residente ou establecemento engade un valor económico escaso ou nulo.

i) Actividades crediticias, financeiras, aseguradoras e de prestación de servizos realizadas, directa ou indirectamente, con persoas ou entidades residentes en territorio español e vinculadas no sentido do artigo 18 desta lei, en canto determinen gastos fiscalmente deducibles nesas persoas ou entidades residentes.

Non se incluírá a renda positiva prevista nesta alínea cando ao menos dous terzos dos ingresos derivados das actividades crediticias, financeiras, aseguradoras ou de prestación de servizos realizadas pola entidade non residente procedan de operacións efectuadas con persoas ou entidades non vinculadas no senso do artigo 18 desta lei.

4. Non se imputarán as rendas previstas no número 3 deste artigo cando a suma dos seus importes sexa inferior ao 15 por cento da renda total obtida pola entidade non residente ou establecemento permanente.

Non obstante, imputaranse en todo caso as rendas a que se refire a alínea i) do número 3, sen prexuízo de que, así mesmo, sexan tomadas en consideración para efectos de determinar a suma a que se refire o parágrafo anterior.

5. Non se imputarán as rendas a que fai referencia o número 3 deste artigo cando se correspondan con gastos fiscalmente non deducibles de entidades residentes en territorio español.

6. Estarán obrigadas á imputación prevista neste artigo as entidades residentes en territorio español comprendidas na alínea a) do número 1 que participen directamente na entidade non residente ou ben indirectamente a través doutra ou doutras entidades non residentes. Neste último caso o importe da renda positiva será o correspondente á participación indirecta.

O importe da renda positiva imputable determinarase en proporción á participación nos resultados e, na súa falta, en proporción á participación no capital, nos fondos propios ou nos dereitos de voto.

7. A imputación realizarase no período impositivo que comprenda o día en que a entidade non residente en territorio español conclúise o seu exercicio social que, para estes efectos, non poderá entenderse de duración superior a 12 meses.

Tratándose de establecementos permanentes, a imputación realizarase no período impositivo en que se obteñan as rendas.

8. O importe das rendas positivas imputables calcularase de acordo cos principios e criterios establecidos nesta lei e nas restantes disposicións relativas a este imposto para a determinación da base imponible.

Para estes efectos utilizarase o tipo de troco vixente ao feche do exercicio social da entidade non residente en territorio español.

En ningún caso se imputará unha cantidade superior á renda total da entidade non residente ou á obtida a través do establecemento permanente.

9. Non se integrarán na base imponible os dividendos ou participacións en beneficios na parte que corresponda á renda positiva que fose incluída na base imponible. Para estes efectos, o importe dos dividendos ou participacións en beneficios reducirase nun 5 por cento en concepto de gastos de xestión referidos ás ditas participacións, salvo que concorran as circunstancias establecidas no número 11 do artigo 21 desta lei. O mesmo tratamento se aplicará aos dividendos á conta.

En caso de distribución de reservas, atenderase á designación contida no acordo social, entendendo aplicadas as últimas cantidades aboadas ás ditas reservas.

Unha mesma renda positiva soamente poderá ser obxecto de imputación por unha soa vez, calquera que for a forma e a entidade en que se manifeste.

10. Serán deducibles da cota íntegra os seguintes conceptos:

a) Os impostos ou gravames de natureza idéntica ou análoga a este imposto, efectivamente satisfeitos, na parte que corresponda á renda positiva imputada na base imponible.

Consideraranse como impostos efectivamente satisfeitos os pagados tanto pola entidade non residente como polas súas participadas, sempre que sobre estas teña aquela a porcentaxe de participación establecida no artigo 32.3 desta lei.

b) O imposto ou gravame efectivamente satisfeito no estranxeiro por razón da distribución dos dividendos ou participacións en beneficios, sexa conforme a un convenio para evitar a dupla imposición sexa de acordo coa lexislación interna do país ou territorio de que se trate, na parte que corresponda á renda positiva imputada con anterioridade na base imponible.

Cando a participación sobre a entidade non residente sexa indirecta a través doutra ou outras entidades non residentes, deducirase o imposto ou gravame de natureza idéntica ou análoga a este imposto efectivamente satisfeito por aquela ou aquelas na parte que corresponda á renda positiva imputada con anterioridade na base imponible.

Estas deducións practicaranse mesmo que os impostos correspondan a períodos impositivos distintos a aquel en que se realizou a imputación.

En ningún caso se deducirán os impostos satisfeitos en países ou territorios cualificados como xurisdicións non cooperativas.

A suma das deducións das alíneas a) e b) deste número non poderá exceder a cota íntegra que en España corresponda pagar pola renda positiva incluída na base imponible.

11. Para calcular a renda derivada da transmisión da participación, directa ou indirecta, o valor de adquisición incrementarase no importe dos beneficios sociais que, sen efectiva distribución, se correspondan con rendas que fosen imputadas aos socios como rendas das súas accións ou participacións no período de tempo comprendido entre a súa adquisición e transmisión. Para estes efectos, o importe dos beneficios sociais a que se refire este parágrafo reducirase nun 5 por cento en concepto de gastos de xestión referidos ás ditas participacións.

No caso de entidades que teñan a consideración de entidade patrimonial nos termos establecidos no número 2 do artigo 5 desta lei, o valor de transmisión computable será, como mínimo, o valor do patrimonio neto que corresponda aos valores transmitidos resultante do último balance fechado, unha vez substituído o valor contable dos activos polo valor que terían para efectos do imposto sobre o patrimonio ou polo valor de mercado, se este fose inferior.

12. Os contribuíntes a que sexa de aplicación o previsto no presente artigo deberán presentar conxuntamente coa declaración por este imposto os seguintes datos relativos á entidade non residente en territorio español:

- a) Nome ou razón social e lugar do domicilio social.
- b) Relación de administradores e lugar do seu domicilio fiscal.
- c) O balance, a conta de perdas e ganancias e a memoria.
- d) Importe da renda positiva que deba ser obxecto de imputación na base imponible.
- e) Xustificación dos impostos satisfeitos respecto da renda positiva que deba ser obxecto de imputación na base imponible.

No caso de establecementos permanentes, o contribuínte deberá achegar conxuntamente coa declaración por este imposto os datos a que se refiren as alíneas d) e e) anteriores, así como rexistros contables das operacións que realicen e dos activos e pasivos afectos a eles.

13. Cando a entidade participada resida ou o establecemento permanente se sitúe nun país ou territorio cualificado como xurisdición non cooperativa, presumirase que:

- a) Se cumpre a circunstancia prevista na alínea b) do número 1.
- b) As rendas da entidade participada ou do establecemento permanente reúnen as características do número 3 deste artigo.
- c) A renda obtida pola entidade participada é o 15 por cento do valor de adquisición da participación.

As presuncións contidas nos parágrafos anteriores admitirán proba en contrario.

14. Para os efectos do presente artigo entenderase que o grupo de sociedades a que se refire o artigo 42 do Código de comercio inclúe as entidades multigrupo e asociadas nos termos da lexislación mercantil.

15. O previsto neste artigo non será de aplicación cando a entidade non residente ou o establecemento permanente sexa residente ou se sitúe noutro Estado membro da Unión Europea ou que forme parte do Acordo do Espazo Económico Europeo, sempre que o contribuínte acredite que realiza actividades económicas ou se trate dunha institución de investimento colectivo regulada na Directiva 2009/65/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 13 de xullo de 2009, pola que se coordinan as disposicións legais, regulamentarias e administrativas sobre determinados organismos de investimento colectivo en valores mobiliarios, distintas das previstas no artigo 54 desta lei, constituída e domiciliada nalgún Estado membro da Unión Europea.»

Cinco. Modifícase o número 1 do artigo 119, que queda redactado da seguinte forma:

«1. A Axencia Estatal de Administración Tributaria ditará, logo de audiencia dos interesados, acordo de baixa provisoria no índice de entidades nos seguintes casos:

a) Cando se proceda á declaración de falido por insolvencia total da entidade respecto de débitos tributarios para coa Facenda Pública do Estado, de conformidade co disposto no Regulamento xeral de recadación aprobado polo Real decreto 939/2005, do 29 de xullo.

b) Cando a entidade non prestase a declaración por este imposto correspondente a 3 períodos impositivos consecutivos.»

Seis. Engádesse unha nova disposición transitoria cuadraxésimo primeira, que queda redactada da seguinte forma:

«Disposición transitoria cuadraxésimo primeira. *Disolución e liquidación de determinadas sociedades de investimento de capital variable.*

1. Poderán acordar a súa disolución e liquidación, con aplicación do réxime fiscal previsto nesta disposición transitoria, as sociedades de investimento de capital variable a que resultase aplicable o previsto na alínea a) do número 4 do artigo 29 desta lei na súa redacción en vigor en 31 de decembro de 2021 que, durante o ano 2022, adopten validamente o acordo de disolución con liquidación e realicen con posterioridade ao acordo, dentro dos seis meses posteriores ao dito prazo, todos os actos ou negocios xurídicos necesarios segundo a normativa mercantil até a cancelación rexistral da sociedade en liquidación.

2. A disolución con liquidación das sociedades de investimento de capital variable que se realice conforme o establecido no número 1 anterior terá o seguinte réxime fiscal:

a) Exención do imposto sobre transmisións patrimoniais e actos xurídicos documentados, concepto "operacións societarias", feito imponible "disolución de sociedades", do artigo 19.1.1.º do texto refundido da Lei do imposto, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/1993, do 24 de setembro.

b) Durante os períodos impositivos que conclúan até a cancelación rexistral continuará sendo de aplicación á sociedade en liquidación o previsto na alínea a) do número 4 do artigo 29 desta lei na súa redacción en vigor en 31 de decembro de 2021.

c) Para efectos do imposto sobre a renda das persoas físicas, do imposto sobre sociedades ou do imposto sobre a renda de non residentes, os socios da sociedade en liquidación non integrarán na base imponible as rendas derivadas da liquidación da entidade, sempre que o total de diñeiro ou bens que lles corresponda como cota de liquidación se reinvista, na forma e coas condicións previstas nos parágrafos seguintes, na adquisición ou subscripción de accións ou

participacións nalgunha das institucións de investimento colectivo previstas nas alíneas a) ou b) do número 4 do artigo 29 desta lei, caso en que as novas accións ou participacións adquiridas ou subscritas conservarán o valor e a data de adquisición das accións da sociedade obxecto de liquidación.

O socio deberá comunicar á sociedade en liquidación a súa decisión de acollerse ao previsto no parágrafo anterior desta alínea c), caso en que a entidade en liquidación se absterá de efectuar calquera pagamento de diñeiro ou entrega de bens ao socio que lle corresponda como cota de liquidación. Así mesmo, o socio deberá achegar á sociedade a documentación acreditativa da data e valor de adquisición das accións, no caso de que a sociedade non dispoña desa información.

O reinvestimento deberá ter por obxecto a totalidade do diñeiro ou bens que integren a cota de liquidación do socio, sen que sexa posible reinvestimento parcial, e poderá realizarse nunha ou varias institucións de investimento colectivo.

O socio comunicará á institución de investimento colectivo en que vaia efectuar o reinvestimento os seus propios datos identificativos, os correspondentes á sociedade en liquidación e á súa entidade xestora e entidade depositaria, así como a cantidade de diñeiro ou os bens integrantes da cota de liquidación que se vaia reinvestir na institución de destino. Para estes efectos, o socio efectuará a correspondente orde de subscripción ou adquisición autorizando a dita institución para tramitar a orde ante a sociedade en liquidación.

Recibida a orde pola sociedade en liquidación, o reinvestimento deberá efectuarse mediante a transferencia ordenada por esta última ao seu depositario, por conta e orde do socio, do diñeiro ou dos bens obxecto do reinvestimento, desde as contas da sociedade en liquidación ás contas da institución de investimento colectivo en que se efectúe o reinvestimento. Esta transferencia acompañarase da información relativa aos valores e datas de adquisición das accións da sociedade en liquidación ás cales corresponda o reinvestimento.

Para que resulte de aplicación o tratamento previsto no primeiro parágrafo desta alínea c), o reinvestimento deberá efectuarse antes de ter transcorrido sete meses contados desde a finalización do prazo establecido no número 1 anterior para a adopción do acordo de disolución con liquidación.

d) As adquisicións de valores a que se refire a Lei 5/2020, do 15 de outubro, do imposto sobre as transaccións financeiras, que tiveren lugar como consecuencia do previsto nos números 1 e 2 desta disposición transitoria, sempre que se realice o reinvestimento conforme o establecido na alínea c) deste número, estarán exentas do imposto sobre as transaccións financeiras.

O dereito á aplicación do previsto no parágrafo anterior acreditarase mediante a orde de subscripción ou adquisición a que se refire o parágrafo cuarto da alínea c) deste número e, de forma provisoria, até que se achegue a dita orde, mediante os acordos de disolución da sociedade e de división entre os socios do activo resultante, así como mediante a comunicación do socio a que se refire o segundo parágrafo da citada alínea c).

3. Non existirá obrigação de practicar pagamentos á conta do correspondente imposto persoal do socio sobre as rendas derivadas das liquidacións das sociedades de investimento de capital variable a que se refire esta disposición transitoria cando os socios se acollan á aplicación do réxime de reinvestimento regulado na alínea c) do número 2 anterior.

4. O previsto nesta disposición transitoria non será de aplicación nos supostos de disolución con liquidación das sociedades de investimento libre a que se refire o artigo 33 bis da Lei 35/2003, do 4 de novembro, de institucións de investimento colectivo, nin das sociedades de investimento de capital variable índice cotizadas a que se refire o artigo 79 do Regulamento de desenvolvemento da Lei 35/2003, do 4 de novembro, de institucións de investimento colectivo, aprobado polo Real decreto 1082/2012, do 13 de xullo.»

Sete. Engádesse unha disposición transitoria cuadraxésimo segunda coa seguinte redacción:

«Disposición transitoria cuadraxésimo segunda. *Requisitos para aplicar a dedución nas producións estranxeiras de longametraxes cinematográficas e obras audiovisuais.*

Os requisitos establecidos nas alíneas b') e c') do número 2 do artigo 36 desta lei non serán exixibles no caso de producións estranxeiras de longametraxes cinematográficas e obras audiovisuais respecto das cales o contrato polo que se encarga a execución da produción fose asinado con anterioridade á data de entrada en vigor da Lei de medidas de prevención e loita contra a fraude fiscal, de transposición da Directiva (UE) 2016/1164 do Consello, do 12 de xullo de 2016, pola que se establecen normas contra as prácticas de elusión fiscal que inciden directamente no funcionamento do mercado interior, de modificación de diversas normas tributarias e en materia de regulación do xogo.»

Artigo segundo. *Modificación do texto refundido da Lei do imposto sobre a renda de non residentes, aprobado polo Real decreto legislativo 5/2004, do 5 de marzo.*

Introdúcense as seguintes modificacións no texto refundido da Lei do imposto sobre a renda de non residentes, aprobado polo Real decreto legislativo 5/2004, do 5 de marzo:

Un. Modifícase o número 4 do artigo 9, que queda redactado da seguinte forma:

«4. Responderán solidariamente do ingreso das débedas tributarias correspondentes aos contribuíntes a que se refire o número 1 do artigo 10 desta lei, que operen por mediación dun establecemento permanente ou nos supostos do artigo 38, os que fosen designados como os seus representantes.»

Dous. Modifícase o artigo 10, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 10. *Representantes.*

1. Os contribuíntes por este imposto que non sexan residentes noutro Estado membro da Unión Europea estarán obrigados a nomear, antes do fin do prazo de declaración da renda obtida en España, unha persoa física ou xurídica con residencia en España para que os represente ante a Administración tributaria en relación coas súas obrigacións por este imposto, cando operen por mediación dun establecemento permanente, nos supostos a que se refiren os artigos 24.2 e 38 desta lei, ou cando, debido á contía e características da renda obtida ou á posesión dun ben inmovible en territorio español, así o requira a Administración tributaria.

No caso de Estados que formen parte do Espazo Económico Europeo que non sexan Estado membro da Unión Europea, o anterior non será de aplicación cando exista normativa sobre asistencia mutua en materia de intercambio de información tributaria e de recadación nos termos previstos na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

Esta obrigación será, así mesmo, exixible ás persoas ou entidades residentes en países ou territorios con que non exista un efectivo intercambio de información tributaria de acordo co disposto no número 3 da disposición adicional primeira da Lei 36/2006, do 29 de novembro, de medidas para a prevención da fraude fiscal, que sexan titulares de bens situados ou de dereitos que se cumpran ou exerzan en territorio español, excluídos os valores negociados en mercados secundarios oficiais.

O contribuínte, ou o seu representante, estarán obrigados a pór en coñecemento da Administración tributaria o nomeamento, debidamente acreditado, no prazo de dous meses a partir da data deste.

A designación comunicárase á delegación da Axencia Estatal de Administración Tributaria en que teñan que presentar a declaración por este imposto. A comunicación irá acompañada da expresa aceptación do representante.

2. Cando se trate de persoas residentes ou entidades en réxime de atribución de rendas constituídas noutro Estado membro da Unión Europea, actuarán ante a Administración tributaria por medio das persoas que teñan a súa representación de acordo coas normas de representación legal e voluntaria establecidas na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

No caso de Estados que formen parte do Espazo Económico Europeo que non sexan Estado membro da Unión Europea, o anterior será de aplicación cando exista normativa sobre asistencia mutua en materias de intercambio de información tributaria e recadación nos termos previstos na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

3. En caso de incumprimento da obrigaición de nomeamento que establece o número 1, a Administración tributaria poderá considerar representante do establecemento permanente ou do contribuínte a que se refire o artigo 5.c) desta lei quen figure como tal no Rexistro Mercantil. Se non houber representante nomeado ou inscrito, ou for unha persoa distinta da que estea facultada para contratar en nome daqueles, a Administración tributaria poderá considerar como tal esta última.

No caso de incumprimento da obrigaición de nomeamento de representante exixible ás persoas ou entidades residentes en países ou territorios con que non exista un efectivo intercambio de información tributaria de acordo co disposto no número 3 da disposición adicional primeira da Lei 36/2006, do 29 de novembro, de medidas para a prevención da fraude fiscal, a Administración tributaria poderá considerar que o seu representante é o depositario ou xestor dos bens ou dereitos dos contribuíntes.

4. O incumprimento da obrigaición a que se refire o número 1 considerarase infracción tributaria grave e a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 2.000 euros.

Cando se trate de contribuíntes residentes en países ou territorios con que non exista un efectivo intercambio de información tributaria de acordo co disposto no número 3 da disposición adicional primeira da Lei 36/2006, do 29 de novembro, de medidas para a prevención da fraude fiscal, a multa ascenderá a 6.000 euros.

A sanción imposta, de acordo co previsto neste número, reducirase conforme o disposto no artigo 188.3 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.»

Tres. Modifícase o número 5 e engádense os números 6, 7 e 8 no artigo 18, que quedan redactados da seguinte forma:

«5. Integrárase na base impositiva a diferenza entre o valor de mercado e o valor fiscal dos seguintes elementos patrimoniais:

a) Os que estean afectos a un establecemento permanente situado en territorio español que cesa a súa actividade.

b) Os que, estando previamente afectos a un establecemento permanente situado en territorio español, son transferidos ao estranxeiro.

c) Os que estean afectos a un establecemento permanente situado no territorio español que traslada a súa actividade ao estranxeiro.

6. Nos casos previstos nas alíneas b) e c) do número anterior, no suposto de elementos patrimoniais transferidos a un Estado membro da Unión Europea ou do

Espazo Económico Europeo que celebrese un acordo con España ou coa Unión Europea sobre asistencia mutua en materia de cobramento de créditos tributarios que sexa equivalente á asistencia mutua prevista na Directiva 2010/24/UE do Consello, do 16 de marzo de 2010, sobre a asistencia mutua en materia de cobramento dos créditos correspondentes a determinados impostos, dereitos e outras medidas, o contribuínte poderá optar por fraccionar o pagamento da débeda tributaria resultante do disposto no número anterior por quintas partes anuais iguais.

O exercicio da opción realizarase exclusivamente na propia declaración do imposto correspondente ao período impositivo en que teña lugar a transferencia de activos prevista na alínea b) do número anterior, ou na declaración do imposto correspondente ao período impositivo concluído con ocasión do traslado de actividade, no suposto previsto na alínea c) do número anterior, e o pagamento da primeira fracción deberase efectuar no prazo voluntario de declaración correspondente a ese período impositivo.

O vencemento e exibilidade de cada unha das catro fraccións anuais restantes, xunto cos xuros de demora producidos por cada unha delas, producirase de forma sucesiva, transcorrido un ano desde a finalización do prazo voluntario de declaración correspondente ao período impositivo previsto no número anterior.

Salvo as especialidades contidas neste número, a este fraccionamento seralle de aplicación o disposto na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, e a súa normativa de desenvolvemento, canto á devindicación de xuros de demora e á constitución de garantías. Non obstante, unicamente será exigible a constitución de garantías cando se xustifique a existencia de indicios racionais de que o cobramento da débeda se podería ver frustrado ou gravemente dificultado.

No caso de que tales indicios racionais sexan apreciados polo órgano de recadación no prazo dos 6 meses seguintes á finalización do prazo voluntario de pagamento da primeira fracción, porase en coñecemento do contribuínte mediante o oportuno requirimento para que proporcione garantías suficientes no prazo de 10 días contados a partir do seguinte á notificación. Se o requirimento non é atendido ou, séndoo, non se considera proporcionada garantía suficiente ou debidamente xustificada que non é necesaria, exixirase a totalidade da débeda pendente nos prazos a que se refire o artigo 62.2 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria. De non producirse o ingreso no dito prazo, comezará o período executivo e deberá iniciarse o procedemento de constrinximento nos termos previstos no artigo 167.1 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

O fraccionamento perderá a súa vixencia nos seguintes supostos:

- a) Cando os elementos patrimoniais afectados sexan obxecto de transmisión a terceiros.
- b) Cando os elementos patrimoniais afectados se trasladen con posterioridade a un terceiro Estado distinto dos sinalados no parágrafo primeiro deste número.
- c) Cando a actividade realizada polo establecemento permanente se traslade con posterioridade a un terceiro Estado distinto dos sinalados no parágrafo primeiro deste número.
- d) Cando o contribuínte se encontre en liquidación ou estea incurso nun procedemento de execución colectiva, como concurso ou calquera procedemento equivalente.
- e) Cando o contribuínte non efectúe o ingreso previsto no fraccionamento.

Nos casos de transmisión ou traslado de elementos a que se refiren as alíneas a) e b) deste número, cando se trate dunha transmisión ou traslado parcial dos elementos patrimoniais, o fraccionamento perderá a súa vixencia unicamente respecto da parte proporcional da débeda tributaria correspondente á diferenza

positiva entre o valor de mercado e o valor fiscal dos ditos elementos, cando o contribuínte probe que a transmisión ou traslado afectan só algún ou algúns dos elementos patrimoniais.

Nos supostos de perda de vixencia previstos nas alíneas a), b) e c) deste número, as cantidades para as cales perdeu a vixencia o fraccionamento deberán ser ingresadas no prazo dun mes contado a partir de que se produza a perda de vixencia do fraccionamento. A falta de ingreso no referido prazo dun mes determinará que se proceda, exclusivamente respecto das cantidades para as cales perdeu vixencia o fraccionamento, a iniciar o procedemento de constrinximento, coa súa exixencia nos prazos a que se refire o artigo 62.5 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria. O importe que se ingrese será aplicado aos últimos vencementos do fraccionamento. De non producirse o ingreso das cantidades exixidas nos prazos mencionados, considerarase vencida, se for o caso, o resto de débeda fraccionada e deberá iniciarse o procedemento de constrinximento respecto dela.

A perda de vixencia do fraccionamento a que se refire a alínea d) deste número determinará o vencemento e a exixibilidade da totalidade da débeda pendente no prazo dun mes contado a partir de esta se producir. A falta de ingreso no referido prazo determinará o inicio do período executivo e deberá iniciarse o procedemento de constrinximento nos termos previstos no artigo 167.1 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

Se concorre o suposto de perda de vixencia do fraccionamento a que se refire a alínea e) deste número, procederase a iniciar o procedemento de constrinximento exclusivamente respecto desa fracción incumplida e exixirase nos prazos a que se refire o artigo 62.5 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria. Exixirase o importe da dita fracción, os xuros de demora producidos a partir do día seguinte ao do vencemento do prazo de ingreso en período voluntario até a data do vencemento do prazo concedido, e a recarga do período executivo sobre a suma de ambos os conceptos.

De non producirse o ingreso das cantidades exixidas conforme o parágrafo anterior considerarase vencido o resto das fraccións pendentes e deberá iniciarse o procedemento de constrinximento respecto de todas as débedas. Exixiranse os xuros de demora producidos a partir do día seguinte ao do vencemento do prazo de ingreso en período voluntario até a data do vencemento de pagamento da fracción incumplida.

7. No caso de transferencia a España de elementos patrimoniais ou do traslado de actividades que, de acordo co previsto no artigo 5 da Directiva (UE) 2016/1164 do Consello, do 12 de xullo de 2016, fose obxecto dunha imposición de saída nun Estado membro da Unión Europea, o valor determinado polo Estado membro de saída terá a consideración de valor fiscal en España, salvo que non reflecta o valor de mercado.

8. Non será de aplicación o disposto no número 6 do presente artigo e, por tanto, non se integrará na base imponible a diferenza entre o valor de mercado e o valor fiscal dos elementos patrimoniais transferidos que estean relacionados co financiamento ou entrega de garantías ou para cumprir requisitos prudenciais de capital ou para efectos de xestión de liquidez, sempre que se prevexa que deben volver a territorio español para afectarse no prazo máximo dun ano.»

Catro. Modifícase o número 2 do artigo 20, que queda redactado da seguinte forma:

«2. Entenderase concluído o período impositivo cando o establecemento permanente cese na súa actividade ou, doutro modo, se realice a desafectación do investimento no seu día efectuado respecto do establecemento permanente, así como nos supostos en que traslade a súa actividade ao estranxeiro, se produza a transmisión do establecemento permanente a outra persoa física ou

entidade, aqueles en que a casa central traslade a súa residencia e cando faleza o seu titular.»

Artigo terceiro. *Modificación da Lei 35/2006, do 28 de novembro, do imposto sobre a renda das persoas físicas e de modificación parcial das leis dos impostos sobre sociedades, sobre a renda de non residentes e sobre o patrimonio.*

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 35/2006, do 28 de novembro, do imposto sobre a renda das persoas físicas e de modificación parcial das leis dos impostos sobre sociedades, sobre a renda de non residentes e sobre o patrimonio:

Un. Modifícase a alínea h) do número 2 do artigo 14, que queda redactada da seguinte forma:

«h) Imputarase como rendemento de capital mobiliario a que se refire o artigo 25.3 desta lei, de cada período impositivo, a diferenza entre o valor liquidativo dos activos afectos á póliza ao final e ao comezo do período impositivo naqueles contratos de seguros de vida en que o tomador asuma o risco do investimento. O importe imputado minorará o rendemento derivado da percepción de cantidades nestes contratos.

Non resultará de aplicación esta regra especial de imputación temporal naqueles contratos en que concorran algunha das seguintes circunstancias:

A) Non se outorgue ao tomador a facultade de modificar os investimentos afectos á póliza.

B) As provisións matemáticas se encontren investidas en:

a) Accións ou participacións de institucións de investimento colectivo, predeterminadas nos contratos, sempre que se trate de institucións de investimento colectivo adaptadas á Lei 35/2003, do 4 de novembro, de institucións de investimento colectivo, ou amparadas pola Directiva 2009/65/CEE do Parlamento Europeo e do Consello, do 13 de xullo de 2009.

b) Conxuntos de activos reflectidos de forma separada no balance da entidade aseguradora, sempre que se cumpran os seguintes requisitos:

A determinación dos activos integrantes de cada un dos distintos conxuntos de activos separados deberá corresponder, en todo momento, á entidade aseguradora, a cal, para estes efectos, gozará de plena liberdade para elixir os activos con suxeición, unicamente, a criterios xerais predeterminados relativos ao perfil de risco do conxunto de activos ou a outras circunstancias obxectivas.

O investimento das provisións de cada conxunto de activos deberá efectuarse en activos que cumpran as normas establecidas no artigo 89 do Real decreto 1060/2015, do 20 de novembro, de ordenación, supervisión e solvencia das entidades aseguradoras e reaseguradoras. En ningún caso poderá tratarse de bens inmobles ou dereitos reais inmobiliarios.

Non obstante, entenderase que cumpren tales requisitos aqueles conxuntos de activos que tenten desenvolver unha política de investimento caracterizada por reproducir un determinado índice bolsista ou de renda fixa representativo dalgúns dos mercados secundarios oficiais de valores da Unión Europea.

O tomador unicamente terá a facultade de elixir, entre os distintos conxuntos separados de activos, en cales debe investir a entidade aseguradora a provisión matemática do seguro, pero en ningún caso poderá intervir na determinación dos activos concretos nos cales, dentro de cada conxunto separado, se invisten tales provisións.

Nestes contratos, o tomador ou o asegurado poderá elixir, de acordo coas especificacións da póliza, entre as distintas institucións de investimento colectivo ou conxuntos separados de activos, expresamente designados nos contratos, sen

que poidan producirse especificacións singulares para cada tomador ou asegurado.

As condicións a que se refire esta alínea h) deberán cumprirse durante toda a vixencia do contrato.»

Dous. Modifícase o número 2 do artigo 23, que queda redactado da seguinte forma:

«2. Nos supostos de arrendamento de bens inmobles destinados a vivenda, o rendemento neto positivo calculado conforme o disposto no número anterior reducirase nun 60 por cento. Esta redución só resultará aplicable sobre os rendementos netos positivos que fosen calculados polo contribuínte nunha autoliquidación presentada antes de que se iniciase un procedemento de verificación de datos, de comprobación limitada ou de inspección que inclúa no seu obxecto a comprobación de tales rendementos.

En ningún caso resultará de aplicación a redución respecto da parte dos rendementos netos positivos derivada de ingresos non incluídos ou de gastos indebidamente deducidos na autoliquidación do contribuínte e que se regularicen nalgún dos procedementos citados no parágrafo anterior, mesmo cando esas circunstancias fosen declaradas ou aceptadas polo contribuínte durante a tramitación do procedemento.»

Tres. Modifícase o artigo 36, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 36. *Transmisións a título lucrativo.*

Cando a adquisición ou a transmisión for a título lucrativo aplicaranse as regras do artigo anterior, tomando por importe real dos valores respectivos aqueles que resulten da aplicación das normas do imposto sobre sucesións e doazóns, sen que poidan exceder o valor de mercado.

Non obstante, nas adquisicións lucrativas por causa de morte derivadas de contratos ou pactos sucesorios con efectos de presente, o beneficiario deles que transmitise, antes do transcurso de cinco anos desde a celebración do pacto sucesorio ou desde o falecemento do causante, se for anterior, os bens adquiridos, subrogarase na posición deste respecto do valor e data de adquisición daqueles cando este valor for inferior ao previsto no parágrafo anterior.

Nas adquisicións lucrativas, a que se refire a alínea c) do número 3 do artigo 33 desta lei, o donatario subrogarase na posición do doador respecto dos valores e datas de adquisición dos bens.»

Catro. Modifícase o artigo 91, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 91. *Imputación de rendas no réxime de transparencia fiscal internacional.*

1. Os contribuíntes imputarán as rendas positivas obtidas por unha entidade non residente en territorio español a que se refiren os números 2 ou 3 deste artigo cando se cumpran as circunstancias seguintes:

a) Que por si sós ou conxuntamente con entidades vinculadas no senso do artigo 18 da Lei do imposto sobre sociedades ou con outros contribuíntes unidos por vínculos de parentesco, incluído o cónxuxe, en liña directa ou colateral, consanguínea ou por afinidade até o segundo grao inclusive, teñan unha participación igual ou superior ao 50 por cento no capital, nos fondos propios, nos resultados ou nos dereitos de voto da entidade non residente en territorio español, na data do feche do exercicio social desta última.

b) Que o importe satisfeito pola entidade non residente en territorio español, imputable a algunha das clases de rendas previstas nos números 2 ou 3 deste artigo por razón de gravame de natureza idéntica ou análoga ao imposto sobre

sociedades, sexa inferior ao 75 por cento do que tería correspondido de acordo coas normas daquel.

2. Os contribuíntes imputarán a renda total obtida pola entidade non residente en territorio español cando esta non dispoña da correspondente organización de medios materiais e persoais para a súa obtención, mesmo se as operacións teñen carácter recorrente.

Entenderase por renda total o importe da base imponible que resulte de aplicar os criterios e principios establecidos na Lei do imposto sobre sociedades e nas restantes disposicións relativas ao imposto sobre sociedades para a determinación daquela.

Este número non resultará de aplicación cando o contribuínte acredite que as referidas operacións se realizan cos medios materiais e persoais existentes nunha entidade non residente en territorio español pertencente ao mesmo grupo, no sentido do artigo 42 do Código de comercio, con independencia da súa residencia e da obrigación de formular contas anuais consolidadas, ou ben que a súa constitución e operativa responde a motivos económicos válidos.

A aplicación do disposto no primeiro parágrafo deste número prevalecerá sobre o previsto no número seguinte.

3. No suposto de non aplicarse o establecido no número anterior, imputarase unicamente a renda positiva que proveña de cada unha das seguintes fontes:

a) Titularidade de bens inmobles rústicos e urbanos ou de dereitos reais que recaian sobre estes, salvo que estiveren afectos a unha actividade económica ou cedidos en uso a entidades non residentes, pertencentes ao mesmo grupo de sociedades da titular no senso do artigo 42 do Código de comercio, con independencia da súa residencia e da obrigación de formular contas anuais consolidadas, e igualmente estiveren afectos a unha actividade económica.

b) Participación en fondos propios de calquera tipo de entidade e cesión a terceiros de capitais propios que teñan tal consideración conforme o disposto nos números 1 e 2 do artigo 25 desta lei.

Non se entenderá incluída nesta alínea a renda positiva que proceda dos seguintes activos financeiros:

1.º Os tidos para dar cumprimento a obrigacións legais e regulamentarias orixinadas polo exercicio de actividades económicas.

2.º Os que incorporen dereitos de crédito nados de relacións contractuais establecidas como consecuencia do desenvolvemento de actividades económicas.

3.º Os tidos como consecuencia do exercicio de actividades de intermediación en mercados oficiais de valores.

4.º Os tidos por entidades de crédito e aseguradoras como consecuencia do exercicio das súas actividades, sen prexuízo do establecido na alínea i).

A renda positiva derivada da cesión a terceiros de capitais propios entenderase que procede da realización de actividades crediticias e financeiras a que se refire a alínea i) cando o cedente e o cesionario pertencen a un grupo de sociedades no senso do artigo 42 do Código de comercio, con independencia da residencia e da obrigación de formular contas anuais consolidadas, e os ingresos do cesionario procedan, ao menos no 85 por cento, do exercicio de actividades económicas.

c) Operacións de capitalización e seguro que teñan como beneficiaria a propia entidade.

d) Propiedade industrial e intelectual, asistencia técnica, bens mobles, dereitos de imaxe e arrendamento ou subarrendamento de negocios ou minas, que teñan tal consideración conforme o disposto no número 4 do artigo 25 desta lei.

Non obstante, non será obxecto de imputación a renda procedente de dereitos de imaxe que deba imputarse conforme o disposto no artigo 92 desta lei.

e) Transmisión dos bens e dereitos referidos nas alíneas a), b), c) e d) anteriores que xere rendas.

f) Instrumentos financeiros derivados, excepto os designados para cubrir un risco especificamente identificado derivado da realización de actividades económicas.

g) Actividades de seguros, crediticias, operacións de arrendamento financeiro e outras actividades financeiras, salvo que se trate de rendas obtidas no exercicio de actividades económicas, sen prexuízo do establecido na alínea i).

h) Operacións sobre bens e servizos realizados con persoas ou entidades vinculadas no sentido do artigo 18 da Lei do imposto sobre sociedades, nas cales a entidade non residente ou establecemento engade un valor económico escaso ou nulo.

i) Actividades crediticias, financeiras, aseguradoras e de prestación de servizos realizadas, directa ou indirectamente, con persoas ou entidades residentes en territorio español e vinculadas no senso do artigo 18 da Lei do imposto sobre sociedades, en canto determinen gastos fiscalmente deducibles nas ditas persoas ou entidades residentes.

Non se incluírá a renda positiva prevista nesta alínea cando ao menos dous terzos dos ingresos derivados das actividades crediticias, financeiras, aseguradoras ou de prestación de servizos realizadas pola entidade non residente procedan de operacións efectuadas con persoas ou entidades non vinculadas no sentido do artigo 18 da Lei do imposto sobre sociedades.

4. Non se imputarán as rendas previstas no número 3 deste artigo cando a suma dos seus importes sexa inferior ao 15 por cento da renda total obtida pola entidade non residente.

Non obstante, imputaranse en todo caso as rendas a que se refire a alínea i) do número 3, sen prexuízo de que, así mesmo, sexan tomadas en consideración para efectos de determinar a suma a que se refire o parágrafo anterior.

Non se imputará na base imponible do contribuínte o imposto ou impostos de natureza idéntica ou similar ao imposto sobre sociedades efectivamente satisfeito pola sociedade non residente pola parte de renda que se vai incluír.

5. Estarán obrigados á imputación prevista neste artigo os contribuíntes comprendidos na alínea a) do número 1 que participen directamente na entidade non residente ou ben indirectamente a través doutra ou outras entidades non residentes. Neste último caso, o importe da renda positiva será o correspondente á participación indirecta.

O importe da renda positiva imputable determinarase en proporción á participación nos resultados e, na súa falta, en proporción á participación no capital, nos fondos propios ou nos dereitos de voto.

As rendas positivas a que se refiren os números 2 e 3 imputaranse na base imponible xeral, de acordo co previsto no artigo 45 desta lei.

6. A imputación realizarase no período impositivo que comprenda o día en que a entidade non residente en territorio español conclúa o seu exercicio social, que, para estes efectos, non poderá entenderse de duración superior a 12 meses.

7. O importe das rendas positivas imputables calcularase de acordo cos principios e criterios establecidos na Lei do imposto sobre sociedades e nas restantes disposicións relativas ao imposto sobre sociedades para a determinación da base imponible.

Para estes efectos utilizarase o tipo de cambio vixente ao fecho do exercicio social da entidade non residente en territorio español.

En ningún caso se imputará unha cantidade superior á renda total da entidade non residente.

8. Non se integrarán na base imponible os dividendos ou participacións en beneficios na parte que corresponda á renda positiva que fose imputada. O mesmo tratamento se aplicará aos dividendos á conta.

En caso de distribución de reservas, atenderase á designación contida no acordo social, entendendo aplicadas as últimas cantidades aboadas ás ditas reservas.

Unha mesma renda positiva soamente poderá ser obxecto de imputación por unha soa vez, calquera que for a forma e a entidade en que se manifieste.

9. Será deducible da cota líquida o imposto ou gravame efectivamente satisfeito no estranxeiro por razón da distribución dos dividendos ou participacións en beneficios, sexa conforme un convenio para evitar a dupla imposición ou de acordo coa lexislación interna do país ou territorio de que se trate, na parte que corresponda á renda positiva imputada con anterioridade na base imponible.

Esta dedución practicarase mesmo que os impostos correspondan a períodos impositivos distintos a aquel en que se realizou a imputación.

En ningún caso se deducirán os impostos satisfeitos en países ou territorios cualificados como xurisdicións non cooperativas.

Esta dedución non poderá exceder a cota íntegra que en España corresponda pagar pola renda positiva incluída na base imponible.

10. Para calcular a renda derivada da transmisión da participación, directa ou indirecta, empregaranse as regras contidas na alínea a) do número 2 da disposición transitoria décima da Lei do imposto sobre sociedades, en relación coa renda positiva imputada na base imponible. Os beneficios sociais a que se refire o citado precepto serán os correspondentes á renda positiva imputada.

11. Os contribuíntes a que sexa de aplicación o previsto no presente artigo deberán presentar conxuntamente coa declaración por este imposto os seguintes datos relativos á entidade non residente en territorio español:

- a) Nome ou razón social e lugar do domicilio social.
- b) Relación de administradores e lugar do seu domicilio fiscal.
- c) Balance, a conta de perdas e ganancias e a memoria.
- d) Importe da renda positiva que deba ser obxecto de imputación na base imponible.
- e) Xustificación dos impostos satisfeitos respecto da renda positiva que deba ser obxecto de imputación.

12. Cando a entidade participada resida nun país ou territorio cualificado como xurisdición non cooperativa, presumirase que:

- a) Se cumpre a circunstancia prevista na alínea b) do número 1.
- b) As rendas da entidade participada reúnen as características do número 3 deste artigo.
- c) A renda obtida pola entidade participada é o 15 por cento do valor de adquisición da participación.

As presuncións contidas nos parágrafos anteriores admitirán proba en contrario.

13. Para os efectos do presente artigo, entenderase que o grupo de sociedades a que se refire o artigo 42 do Código de comercio inclúe as entidades multigrupo e asociadas nos termos da lexislación mercantil.

14. O previsto neste artigo non será de aplicación cando a entidade non residente en territorio español sexa residente noutro Estado membro da Unión Europea ou que forme parte do Acordo do Espazo Económico Europeo, sempre que o contribuínte acredite que realiza actividades económicas ou se trate dunha institución de investimento colectivo regulada na Directiva 2009/65/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 13 de xullo de 2009, pola que se coordinan

as disposicións legais, regulamentarias e administrativas sobre determinados organismos de investimento colectivo en valores mobiliarios, distintas das previstas no artigo 95 desta lei, constituída e domiciliada nalgún Estado membro da Unión Europea.»

Cinco. Modifícanse a alínea a) do número 1 e a alínea a) do número 2 do artigo 94, que quedan redactadas, respectivamente, da seguinte forma:

«"a) As ganancias ou perdas patrimoniais obtidas como consecuencia da transmisión das accións ou participacións ou do reembolso destas últimas. Cando existan valores homoxéneos, considerarase que os transmitidos ou reembolsados polo contribuínte son aqueles que adquiriu en primeiro lugar.

Cando o importe obtido como consecuencia do reembolso ou transmisión de participacións ou accións en institucións de investimento colectivo se destine, de acordo co procedemento que regulamentariamente se estableza, á adquisición ou subscripción doutras accións ou participacións en institucións de investimento colectivo, non procederá computar a ganancia ou perda patrimonial, e as novas accións ou participacións subscritas conservarán o valor e a data de adquisición das accións ou participacións transmitidas ou reembolsadas, nos seguintes casos:

1.º Nos reembolsos de participacións en institucións de investimento colectivo que teñan a consideración de fondos de investimento.

2.º Nas transmisións de accións de institucións de investimento colectivo con forma societaria, sempre que se cumpran as dúas condicións seguintes:

Que o número de socios da institución de investimento colectivo cuxas accións se transmitan sexa superior a 500.

Que o contribuínte non participase, nalgún momento dentro dos 12 meses anteriores á data da transmisión, en máis do 5 por cento do capital da institución de investimento colectivo.

O réxime de adiamento previsto no segundo parágrafo desta alínea a) non resultará de aplicación cando, por calquera medio, se poña ao dispor do contribuínte o importe derivado do reembolso ou transmisión das accións ou participacións de institucións de investimento colectivo. Tampouco resultará de aplicación o citado réxime de adiamento cando a transmisión ou reembolso ou, se for o caso, a subscripción ou adquisición teña por obxecto participacións representativas do patrimonio de institucións de investimento colectivo a que se refire este artigo que teñan a consideración de fondos de investimento cotizados ou accións das sociedades do mesmo tipo conforme o previsto no artigo 79 do Regulamento de desenvolvemento da Lei 35/2003, do 4 de novembro, de institucións de investimento colectivo, aprobado polo Real decreto 1082/2012, do 13 de xullo."

"a) O réxime previsto no número 1 deste artigo será de aplicación aos socios ou partícipes de institucións de investimento colectivo, reguladas pola Directiva 2009/65/CE do Parlamento Europeo e do Consello, do 13 de xullo de 2009, pola que se coordinan as disposicións legais, regulamentarias e administrativas sobre determinados organismos de investimento colectivo en valores mobiliarios, distintas das previstas no artigo 95 desta lei, constituídas e domiciliadas nalgún Estado membro da Unión Europea e inscritas no Rexistro Especial da Comisión Nacional do Mercado de Valores, para efectos da súa comercialización por entidades residentes en España.

Para a aplicación do disposto no segundo parágrafo do número 1.a) exixiranse os seguintes requisitos:

1.º A adquisición, subscripción, transmisión e reembolso de accións e participacións de institucións de investimento colectivo realizarase a través de entidades comercializadoras inscritas na Comisión Nacional do Mercado de Valores.

2.º No caso de que a institución de investimento colectivo se estructure en compartimentos ou subfondos, o número de socios e a porcentaxe máxima de participación previstos no número 1.a). 2.º anterior entenderase referido a cada compartimento ou subfondo comercializado.

3.º Que o reembolso ou transmisión ou, se for o caso, a subscripción ou adquisición non teñan por obxecto participacións ou accións en institucións de investimento colectivo análogas aos fondos de investimento cotizados ou sociedades do mesmo tipo previstos no artigo 79 do Regulamento de desenvolvemento da Lei 35/2003, calquera que for o mercado regulado ou o sistema multilateral de negociación en que coticen e a composición do índice que reproduzan, repliquen ou tomen como referencia."»

Seis. Engádense os números 6 e 7 á disposición adicional décimo terceira, que quedan redactados da seguinte forma:

«6. As persoas e entidades residentes en España e os establecementos permanentes en territorio español de persoas ou entidades residentes no estranxeiro que proporcionen servizos para salvagardar claves criptográficas privadas en nome de terceiros, para manter, almacenar e transferir moedas virtuais, xa se preste este servizo con carácter principal ou en conexión con outra actividade, estarán obrigadas a subministrar á Administración tributaria, nos termos que regulamentariamente se establezan, información sobre a totalidade das moedas virtuais que manteñan custodiadas. Esta subministración comprenderá información sobre saldos en cada moeda virtual diferente e, se for o caso, en diñeiro de curso legal, así como a identificación dos titulares, autorizados ou beneficiarios dos saldos.

7. As persoas e entidades residentes en España e os establecementos permanentes en territorio español de persoas ou entidades residentes no estranxeiro que proporcionen servizos de troco entre moedas virtuais e diñeiro de curso legal ou entre diferentes moedas virtuais, ou intermedien de calquera forma na realización destas operacións, ou proporcionen servizos para salvagardar claves criptográficas privadas en nome de terceiros, para manter, almacenar e transferir moedas virtuais, estarán obrigados, nos termos que regulamentariamente se establezan, a comunicar á Administración tributaria as operacións de adquisición, transmisión, permuta e transferencia, relativas a moedas virtuais, así como os cobramentos e pagamentos realizados nesas moedas, nas cales interveñan ou medien, presentando relación nominal de suxeitos intervinientes con indicación do seu domicilio e número de identificación fiscal, clase e número de moedas virtuais, así como prezo e data da operación.

A mesma obrigaçión anterior terán as persoas e entidades residentes en España e os establecementos permanentes en territorio español de persoas ou entidades residentes no estranxeiro que realicen ofertas iniciais de novas moedas virtuais, respecto das que entreguen a cambio de achega doutras moedas virtuais ou de diñeiro de curso legal.»

Sete. Engádesse unha disposición transitoria trixésimo sexta, que queda redactada da seguinte forma:

«Disposición transitoria trixésimo sexta. *Aplicación do réxime de adiamento a determinadas participacións ou accións en institucións de investimento colectivo adquiridas con anterioridade ao 1 de xaneiro de 2022.*

O requisito establecido no número 3.º da alínea a) do número 2 do artigo 94 desta lei non será de aplicación ás participacións ou accións en institucións de investimento colectivo a que se refire ese número 3.º adquiridas polo contribuínte con anterioridade ao 1 de xaneiro de 2022 e non cotizadas en bolsa de valores española, sempre que o importe do reembolso ou transmisión non se destine á adquisición de accións ou participacións de institucións de investimento colectivo previstas no citado número 3.º»

Artigo cuarto. *Modificación da Lei 29/1987, do 18 de decembro, do imposto sobre sucesións e doazóns.*

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 29/1987, do 18 de decembro, do imposto sobre sucesións e doazóns:

Un. Modifícase o artigo 9, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 9. *Base imponible.*

1. Constitúe a base imponible do imposto:

a) Nas transmisións *mortis causa*, o valor neto da adquisición individual de cada habente causa, entendendo como tal o valor dos bens e dereitos minorado polas cargas e débedas que foren deducibles.

b) Nas doazóns e demais transmisións lucrativas *inter vivos*' equiparables, o valor neto dos bens e dereitos adquiridos, entendendo como tal o valor dos bens e dereitos minorado polas cargas e débedas que foren deducibles.

c) Nos seguros sobre a vida, as cantidades percibidas polo beneficiario. As cantidades percibidas por razón de seguros sobre a vida liquidaranse acumulando o seu importe ao do resto dos bens e dereitos que integran a porción hereditaria do beneficiario cando o causante sexa, pola súa vez, o contratante do seguro individual ou o asegurado no seguro colectivo.

2. Para efectos deste imposto, salvo que resulte de aplicación algunha das regras contidas nos seguintes números deste artigo ou nos artigos seguintes, considerarase valor dos bens e dereitos o seu valor de mercado. Non obstante, se o valor declarado polos interesados é superior ao valor de mercado, esa magnitude tomarase como base imponible.

Entenderase por valor de mercado o prezo máis probable polo cal podería venderse, entre partes independentes, un ben libre de cargas.

3. No caso dos bens inmoables, o seu valor será o valor de referencia previsto na normativa reguladora do Catastro inmobiliario na data de reivindicación do imposto.

Non obstante, se o valor do ben inmoable declarado polos interesados é superior ao seu valor de referencia, tomarase aquel como base imponible.

Cando non exista valor de referencia ou este non poida ser certificado pola Dirección Xeral do Catastro, a base imponible, sen prexuízo da comprobación administrativa, será a maior das seguintes magnitudes: o valor declarado polos interesados ou o valor de mercado.

4. O valor de referencia só se poderá impugnar cando se impugne a liquidación que, se for o caso, realice a Administración tributaria ou con ocasión da

solicitud de rectificación da autoliquidación, conforme os procedementos regulados na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

Cando os obrigados tributarios consideren que a determinación do valor de referencia prexudicou os seus intereses lexítimos, poderán solicitar a rectificación da autoliquidación impugnando ese valor de referencia.

5. Cando os obrigados tributarios soliciten unha rectificación de autoliquidación por estimaren que a determinación do valor de referencia prexudica os seus intereses lexítimos ou cando interpoñan un recurso de reposición contra a liquidación que, se for o caso, se lle practique, impugnando o dito valor de referencia, a Administración tributaria resolverá logo de informe preceptivo e vinculante da Dirección Xeral do Catastro que ratifique ou corrixa o citado valor, á vista da documentación achegada.

A Dirección Xeral do Catastro emitirá informe vinculante en que ratifique ou corrixa o valor de referencia cando o solicite a Administración tributaria encargada da aplicación dos tributos como consecuencia das alegacións e probas achegadas polos obrigados tributarios.

Así mesmo, emitirá informe preceptivo, corrixindo ou ratificando o valor de referencia, cando o solicite a Administración tributaria encargada da aplicación dos tributos, como consecuencia da interposición de reclamacións económico-administrativas.

Nos informes que emita a Dirección Xeral do Catastro, o valor de referencia ratificado ou corrixido será motivado mediante a expresión da resolución de que derive, así como dos módulos de valor medio, factores de minoración e demais elementos precisos para a súa determinación aprobados na dita resolución.»

Dous. Modifícase o artigo 12, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 12. *Cargas deducibles.*

Do valor dos bens, unicamente serán deducibles as cargas ou gravames de natureza perpetua, temporal ou redimible que aparezan directamente establecidos sobre eles e diminúan realmente o seu capital ou valor, como os censos e as pensións, sen que merezan tal consideración as cargas que constitúan obrigación persoal do adquirente nin as que, como as hipotecas e os peñores, non supoñen diminución do valor do transmitido, sen prexuízo, se for o caso, de que as débedas que garantan poidan ser deducidas se concorren os requisitos establecidos no artigo seguinte.»

Tres. Modifícase o artigo 16, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 16. *Cargas deducibles.*

Nas doazóns e demais transmisións lucrativas *inter vivos* equiparables, do valor dos bens e dereitos adquiridos deduciranse as cargas que reúnan os requisitos establecidos no artigo 12 desta lei.»

Catro. Modifícanse os números 1 e 2 do artigo 18, que quedan redactados da seguinte forma:

«1. A Administración poderá comprobar o valor dos bens e dereitos transmitidos polos medios de comprobación establecidos no artigo 57 da Lei xeral tributaria, salvo que, no caso de inmobles, a base imponible sexa o seu valor de referencia ou o valor declarado por ser superior, de acordo co disposto no artigo 9 desta lei.

2. Os interesados deberán consignar na declaración que están obrigados a presentar segundo o artigo 31 o valor que atribúen a cada un dos bens e dereitos

incluídos na declaración do imposto. Este valor prevalecerá sobre o comprobado, se for superior.

Se o valor a que se refire o parágrafo anterior non foi comunicado, concederáselles un prazo de dez días para emendaren a omisión.»

Cinco. Modifícase o artigo 30, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 30. *Acumulación de doazóns e contratos e pactos sucesorios.*

1. As doazóns e demais transmisións inter vivos equiparables que outorgue un mesmo doador a un mesmo donatario, así como as adquisicións producidas en vida do causante como consecuencia de contratos e pactos sucesorios formalizados entre as mesmas persoas, todas elas dentro do prazo de tres anos, contando desde a data de cada unha, consideraranse como unha soa transmisión para os efectos da liquidación do imposto. Para determinar a cota tributaria, aplicarase á base liquidable da actual adquisición o tipo medio correspondente á base liquidable teórica do total das adquisicións acumuladas.

2. O disposto no número anterior, para efectos da determinación da cota tributaria, será igualmente aplicable ás doazóns e demais transmisións *inter vivos* equiparables e ás adquisicións producidas en vida do causante como consecuencia de contratos e pactos sucesorios acumulables á sucesión que cause o doador ou causante a favor do donatario ou sucesor *mortis causa*, sempre que o prazo que medie entre esta e aquelas non exceda catro anos.

3. Para estes efectos entenderase por base liquidable teórica do total das adquisicións acumuladas a suma das bases liquidables das doazóns e demais transmisións *inter vivos* equiparables anteriores, das herdanzas, legados ou calquera outro título sucesorio e a da adquisición actual.»

Seis. Modifícase o número un da disposición adicional segunda, que queda redactado da seguinte forma:

«Un. Adecuación da normativa do imposto ao disposto na Sentenza do Tribunal de Xustiza da Unión Europea do 3 de setembro de 2014.

1. A liquidación do imposto aplicable á adquisición de bens e dereitos por calquera título lucrativo nos supostos que se indican a seguir axustarase ás seguintes regras:

a) No caso da adquisición de bens e dereitos por herdanza, legado ou calquera outro título sucesorio, se o causante foi non residente en España, os contribuíntes terán dereito á aplicación da normativa propia aprobada pola comunidade autónoma onde se encontre o maior valor dos bens e dereitos do caudal relicto situados en España. Se non houber ningún ben ou dereito situado en España, aplicarase a cada suxeito pasivo a normativa da comunidade autónoma en que resida.

b) No caso da adquisición de bens e dereitos por herdanza, legado ou calquera outro título sucesorio, se o causante foi residente nunha comunidade autónoma, os contribuíntes non residentes terán dereito á aplicación da normativa propia aprobada por esa comunidade autónoma.

c) No caso da adquisición de bens inmoables situados en España por doazón ou calquera outro negocio xurídico a título gratuito e *inter vivos*, os contribuíntes non residentes terán dereito á aplicación da normativa propia aprobada pola comunidade autónoma onde radiquen os referidos bens inmoables.

d) No caso da adquisición de bens inmoables situados fóra de España por doazón ou calquera outro negocio xurídico a título gratuito e *inter vivos*, os contribuíntes residentes en España terán dereito á aplicación da normativa propia aprobada pola comunidade autónoma en que residan.

e) No caso da adquisición de bens mobles situados en España por doazón ou calquera outro negocio xurídico a título gratuito e *inter vivos*, os contribuíntes non residentes terán dereito á aplicación da normativa propia aprobada pola comunidade autónoma onde estivesen situados os referidos bens mobles un maior número de días do período dos cinco anos inmediatos anteriores, contados de data a data, que finalice no día anterior ao de devindicación do imposto.

2. Para efectos do disposto neste artigo, considerarase que as persoas físicas residentes en territorio español o son no territorio dunha comunidade autónoma cando permanezan no seu territorio un maior número de días do período dos cinco anos inmediatos anteriores, contados de data a data, que finalice o día anterior ao de devindicación.

3. Cando nun só documento un mesmo doador doe a favor dun mesmo donatario distintos bens ou dereitos e por aplicación das regras expostas no número 1 anterior resulte aplicable a normativa de distintas comunidades autónomas, a cota tributaria que se ingrese determinarase do seguinte modo:

1.º Calcularase o tipo medio resultante de aplicar ao valor do conxunto dos bens e dereitos doados a normativa do Estado e a de cada unha das comunidades autónomas en que radique ou estea situada parte de tales bens e dereitos.

2.º Aplicarase ao valor dos bens e dereitos que radiquen ou estean situados en cada comunidade autónoma o tipo medio obtido pola aplicación da súa normativa propia, do cal se obterá unha cota tributaria para ingresar, correspondente a eses bens e dereitos.»

Artigo quinto. *Modificación da Lei 19/1991, do 6 de xuño, do imposto sobre o patrimonio.*

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 19/1991, do 6 de xuño, do imposto sobre o patrimonio:

Un. Modifícase o número un do artigo 10, que queda redactado da seguinte forma:

«Un. Polo maior valor dos tres seguintes: o valor catastral, o determinado ou comprobado pola Administración para efectos doutros tributos ou o prezo, contraprestación ou valor da adquisición.»

Dous. Modifícase o artigo 17, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 17. *Seguros de vida e rendas temporais ou vitalicias.*

Un. Os seguros de vida computarase polo seu valor de rescate no momento do devindicación do imposto.

Non obstante, nos supostos en que o tomador non teña a facultade de exercer o dereito de rescate total na data de devindicación do imposto, o seguro computarase polo valor da provisión matemática na citada data na base imponible do tomador.

O disposto no parágrafo anterior non se aplicará aos contratos de seguro temporais que unicamente inclúan prestacións en caso de falecemento ou invalidez ou outras garantías complementarias de risco.

Dous. As rendas temporais ou vitalicias constituídas como consecuencia da entrega dun capital en diñeiro, bens mobles ou inmoables deberán computarse polo seu valor de capitalización na data da devindicación do imposto, aplicando as mesmas regras que para a constitución de pensións se establecen no imposto sobre transmisións patrimoniais e actos xurídicos documentados.

Non obstante, cando se perciban rendas, temporais ou vitalicias, procedentes dun seguro de vida, estas computaranse polo valor establecido no número un deste artigo.»

Tres. Modifícase a disposición adicional cuarta, que quedará redactada como segue:

«Disposición adicional cuarta. *Especialidades da tributación dos contribuíntes non residentes.*

Os contribuíntes non residentes terán dereito á aplicación da normativa propia aprobada pola comunidade autónoma onde radique o maior valor dos bens e dereitos de que sexan titulares e polos cales se exixa o imposto, porque estean situados, poidan exercerse ou deban cumprirse en territorio español.»

Artigo sexto. *Modificación do texto refundido da Lei do imposto sobre transmisións patrimoniais e actos xurídicos documentados, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/1993, do 24 de setembro.*

Introdúcense as seguintes modificacións no texto refundido da Lei do imposto sobre transmisións patrimoniais e actos xurídicos documentados, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/1993, do 24 de setembro:

Un. Modifícase o número 5 do artigo 7, que queda redactado da seguinte forma:

«5. Non estarán suxeitas ao concepto «transmisións patrimoniais onerosas» regulado no presente título as operacións enumeradas anteriormente cando, con independencia da condición do adquirente, os transmitentes sexan empresarios ou profesionais no exercicio da súa actividade económica e, en calquera caso, cando constituán entregas de bens ou prestacións de servizos suxeitas ao imposto sobre o valor engadido. Non obstante, quedarán suxeitos ao mencionado concepto impositivo as entregas ou arrendamentos de bens inmoables, así como a constitución e transmisión de dereitos reais de uso e disfrute que recaian sobre eles, cando gocen de exención no imposto sobre o valor engadido. Tamén quedarán suxeitas as entregas daqueles inmoables que estean incluídos na transmisión dun patrimonio empresarial ou profesional cando, polas circunstancias concorrentes, a transmisión deste patrimonio non quede suxeita ao imposto sobre o valor engadido.»

Dous. Modifícase o número 1 do artigo 10 e engádense tres novos números, 2, 3 e 4, que quedan redactados da seguinte forma, pasando o actual número 2 a numerarse como 5:

«1. A base imponible está constituída polo valor do ben transmitido ou do dereito que se constituía ou ceda. Unicamente serán deducibles as cargas que diminúan o valor dos bens pero non as débedas, aínda que estean garantidas con peñor ou hipoteca.

Para efectos deste imposto, salvo que resulte de aplicación algunha das regras contidas nos números seguintes deste artigo ou nos artigos seguintes, considerarase valor dos bens e dereitos o seu valor de mercado. Non obstante, se o valor declarado polos interesados, o prezo ou contraprestación pactada ou ambos son superiores ao valor de mercado, tomarase como base imponible a maior desas magnitudes.

Entenderase por valor de mercado o prezo máis probable polo cal podería venderse, entre partes independentes, un ben libre de cargas.

2. No caso dos bens inmoables, o seu valor será o valor de referencia previsto na normativa reguladora do Catastro inmobiliario na data de devindicación do imposto.

Non obstante, se o valor do ben inmoable declarado polos interesados, o prezo ou contraprestación pactada, ou ambos son superiores ao seu valor de referencia, tomarase como base imponible a maior destas magnitudes.

Cando non exista valor de referencia ou este non poida ser certificado pola Dirección Xeral do Catastro, a base imponible, sen prexuízo da comprobación administrativa, será a maior das seguintes magnitudes: o valor declarado polos interesados, o prezo ou contraprestación pactada ou o valor de mercado.

3. O valor de referencia só se poderá impugnar cando se impugne a liquidación que, se for o caso, realice a Administración tributaria ou con ocasión da solicitude de rectificación da autoliquidación, conforme os procedementos regulados na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

Cando os obrigados tributarios consideren que a determinación do valor de referencia prexudicou os seus intereses lexítimos, poderán solicitar a rectificación da autoliquidación impugnando ese valor de referencia.

4. Cando os obrigados tributarios soliciten unha rectificación de autoliquidación por estimaren que a determinación do valor de referencia prexudica os seus intereses lexítimos ou cando interpoñan un recurso de reposición contra a liquidación que, se for o caso, se lle practique, impugnando ese valor de referencia, a Administración tributaria resolverá logo de informe preceptivo e vinculante da Dirección Xeral do Catastro que ratifique ou corrixa o citado valor, á vista da documentación achegada.

A Dirección Xeral do Catastro emitirá informe vinculante en que ratifique ou corrixa o valor de referencia cando o solicite a Administración tributaria encargada da aplicación dos tributos como consecuencia das alegacións e probas achegadas polos obrigados tributarios.

Así mesmo, emitirá informe preceptivo, corrixindo ou ratificando o valor de referencia, cando o solicite a Administración tributaria encargada da aplicación dos tributos, como consecuencia da interposición de reclamacións económico-administrativas.

Nos informes que emita a Dirección Xeral do Catastro, o valor de referencia ratificado ou corrixido será motivado mediante a expresión da resolución de que derive, así como dos módulos de valor medio, factores de minoración e demais elementos precisos para a súa determinación aprobados nesa resolución.»

Tres. Modifícase o número 3 do artigo 13, que queda redactado da seguinte forma:

«3. Como norma xeral, para determinar a base imponible, o valor do dereito orixinado pola concesión fixarase pola aplicación da regra ou regras que, en atención á natureza das obrigacións impostas ao concesionario, resulten aplicables das que se indican a seguir:

a) Se a Administración sinala unha cantidade total en concepto de prezo ou canon que deba satisfacer o concesionario, polo importe dela.

b) Se a Administración sinala un canon, prezo, participación ou beneficio mínimo que deba satisfacer o concesionario periodicamente e a duración da concesión non é superior a un ano, pola suma total das prestacións periódicas. Se a duración da concesión é superior ao ano, capitalizando, segundo o prazo da concesión ao 10 por 100 a cantidade anual que satisfaga o concesionario.

Cando para a aplicación desta regra haxa que capitalizar unha cantidade anual que sexa variable como consecuencia, exclusivamente, da aplicación de cláusulas de revisión de prezos que tomen como referencia índices obxectivos da súa evolución, capitalizarase a correspondente ao primeiro ano. Se a variación depende doutras circunstancias cuxa razón matemática se coñeza no momento do

outorgamento da concesión, a cantidade por capitalizar será a media anual das que o concesionario deba de satisfacer durante a vida da concesión.

c) Cando o concesionario estea obrigado a reverter á Administración bens determinados, computarase o valor neto contable estimado deses bens na data de reversión máis os gastos previstos para a reversión. Para o cálculo do valor neto contable dos bens aplicaranse as táboas de amortización aprobadas para os efectos do imposto sobre sociedades na porcentaxe media resultante delas.»

Catro. Modifícase o número 1 do artigo 17, que queda redactado da seguinte forma:

«1. Na transmisión de créditos ou dereitos mediante cuxo exercicio deban obterse bens determinados e de posible estimación exixírase o imposto por iguais conceptos e tipos que as que se efectúen dos mesmos bens e dereitos. No entanto, no caso de inmobles en construción, a base imponible estará constituída polo valor do ben no momento da transmisión do crédito ou dereito, sen que poida ser inferior ao importe da contraprestación satisfeita pola cesión.»

Cinco. Modifícanse os números 2 e 4 do artigo 25, que quedan redactados da seguinte forma:

«2. Cando se trate de operacións realizadas por sociedades distintas das anteriores e nas achegas dos socios que non supoñan un aumento do capital social, a base imponible fixarase no valor neto da achega, entendendo como tal o valor dos bens e dereitos achegados minorado polas cargas e gastos que foren deducibles e polo valor das débedas que queden a cargo da sociedade con motivo da achega, determinado de acordo co disposto no artigo 10 deste texto refundido.»

"4. Na diminución de capital e na disolución, a base imponible coincidirá co valor dos bens e dereitos entregados aos socios, sen dedución de gastos e débedas, determinado de acordo co disposto no artigo 10 deste texto refundido."»

Seis. Modifícase o número 1 do artigo 30, que queda redactado da seguinte forma:

«1. Nas primeiras copias de escrituras públicas que teñan por obxecto directo cantidade ou cousa valuable servirá de base o valor declarado, sen prexuízo da comprobación administrativa. A base imponible nos dereitos reais de garantía e nas escrituras que documenten préstamos con garantía estará constituída polo importe da obrigación ou capital garantido, comprendendo as sumas que se aseguren por xuros, indemnizacións, penas por incumprimento ou outros conceptos análogos. Se non constar expresamente o importe da cantidade garantida, tomarase como base o capital e tres anos de xuros.

Na posposición e mellora de rango das hipotecas ou de calquera outro dereito de garantía, a base imponible estará constituída pola total responsabilidade asignada ao dereito que empeore de rango. Na igualación de rango, a base imponible determinarase polo total importe da responsabilidade correspondente ao dereito de garantía establecido en primeiro lugar.

Cando a base imponible se determine en función do valor de bens inmobles, o valor destes non poderá ser inferior ao determinado de acordo co disposto no artigo 10 deste texto refundido.»

Sete. Modifícanse os números 1, 2 e 5 do artigo 46, que quedan redactados da seguinte forma:

«1. A Administración poderá comprobar o valor dos bens e dereitos transmitidos ou, se for o caso, da operación societaria ou do acto xurídico documentado, salvo que, no caso de inmobles, a base imponible sexa o seu valor

de referencia ou magnitude superior, de acordo co disposto no artigo 10 deste texto refundido.

2. A comprobación levarase a cabo polos medios establecidos no artigo 57 da Lei xeral tributaria.

Se da comprobación resultaren valores superiores aos declarados polos interesados, estes poderán impugnalos nos prazos de reclamación das liquidacións que deban ter en conta os novos valores. Cando os novos valores poidan ter repercusións tributarias para os transmitentes, notificaranse a estes por separado para que poidan impugnalos en reposición ou na vía económico-administrativa ou solicitar que sexan corrixidos mediante taxación pericial contradictoria e, se a reclamación ou a corrección foren estimadas en todo ou en parte, a resolución ditada beneficiará tamén os suxeitos pasivos do imposto sobre transmisións patrimoniais e actos xurídicos documentados."

"5. Considerarase que o valor fixado nas resolucións do xuíz do concurso para os bens e dereitos transmitidos corresponde ao seu valor e non procederá, en consecuencia comprobación de valores nas transmisións de bens e dereitos que se produzan nun procedemento concursal, incluíndo as cesións de créditos previstas no convenio aprobado xudicialmente e os alleamentos de activos levados a cabo na fase de liquidación.">

Artigo sétimo. *Modificación do texto refundido da Lei do mercado de valores, aprobado polo Real decreto legislativo 4/2015, do 23 de outubro.*

Modifícase o artigo 314 do texto refundido da Lei do mercado de valores, aprobado polo Real decreto legislativo 4/2015, do 23 de outubro, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 314. *Exención do imposto sobre o valor engadido e do imposto sobre transmisións patrimoniais e actos xurídicos documentados.*

1. A transmisión de valores, admitidos ou non a negociación nun mercado secundario oficial, estará exenta do imposto sobre o valor engadido e do imposto sobre transmisións patrimoniais e actos xurídicos documentados.

2. Quedan exceptuadas do disposto no número anterior as transmisións de valores non admitidos a negociación nun mercado secundario oficial realizadas no mercado secundario, que tributarán no imposto a que estean suxeitas como transmisións onerosas de bens inmoables, cando mediante tales transmisións de valores se tiver pretendido eludir o pagamento dos tributos que terían gravado a transmisión dos inmoables propiedade das entidades a que representen eses valores.

Sen prexuízo do disposto no parágrafo anterior, entenderase, salvo proba en contrario, que se actúa con ánimo de elusión do pagamento do imposto correspondente á transmisión de bens inmoables nos seguintes supostos:

a) Cando se obteña o control dunha entidade cuxo activo estea formado en ao menos o 50 por cento por inmoables radicados en España que non estean afectos a actividades empresariais ou profesionais, ou cando, unha vez obtido o dito control, aumente a cota de participación nela.

b) Cando se obteña o control dunha entidade en cuxo activo se inclúan valores que lle permitan exercer o control noutra entidade cuxo activo estea integrado ao menos nun 50 por cento por inmoables radicados en España que non estean afectos a actividades empresariais ou profesionais, ou cando, unha vez obtido o dito control, aumente a cota de participación nela.

c) Cando os valores transmitidos fosen recibidos polas achegas de bens inmoables realizadas con ocasión da constitución de sociedades ou da ampliación do seu capital social, sempre que tales bens non se afecten a actividades

empresariais ou profesionais e que entre a data de achega e a de transmisión non transcorrese un prazo de tres anos.

3. Nos supostos en que a transmisión de valores quede suxeita aos impostos citados sen exención, segundo o previsto no número 2 anterior, aplicaranse as seguintes regras:

1.ª Para realizar o cómputo do activo, os valores netos contables de todos os bens contabilizados substituiranse polos seus respectivos valores de mercado determinados na data en que teña lugar a transmisión ou adquisición. Para estes efectos, o suxeito pasivo estará obrigado a formar un inventario do activo nesa data e a facilitalo á Administración tributaria a requirimento desta.

No caso de bens inmoables, os valores netos contables substituiranse polos valores que deban operar como base imponible do imposto en cada caso, conforme o disposto no texto refundido da Lei do imposto sobre transmisións patrimoniais e actos xurídicos documentados, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/1993, do 24 de setembro.

2.ª Tratándose de sociedades mercantís, entenderase obtido o dito control cando directa ou indirectamente se alcance unha participación no capital social superior ao 50 por cento. Para estes efectos, computaranse tamén como participación do adquirente os valores das demais entidades pertencentes ao mesmo grupo de sociedades.

3.ª Nos casos de transmisión de valores á propia sociedade tedora dos inmoables para que os amortice posteriormente, entenderase para efectos fiscais que ten lugar o suposto de elusión definido nas alíneas a) ou b) do número anterior. Neste caso será suxeito pasivo o accionista que, como consecuencia de tales operacións, obteña o control da sociedade, nos termos antes indicados.

4.ª Nas transmisións de valores que, conforme o número 2, estean suxeitas ao imposto sobre o valor engadido e non exentas, que terán a consideración de entrega de bens para efectos deste, a base imponible determinarase en proporción ao valor de mercado dos bens que deban computarse como inmoables. A este respecto, nos supostos recollidos no número 2.c), a base imponible do imposto será a parte proporcional do valor de mercado dos inmoables que foron achegados no seu día correspondente ás accións ou participacións transmitidas.

5.ª Nas transmisións de valores que, de acordo co exposto no número 2, deban tributar pola modalidade de transmisións patrimoniais onerosas do imposto sobre transmisións patrimoniais e actos xurídicos documentados, para a práctica da liquidación, aplicaranse os elementos do dito imposto á parte proporcional do valor dos inmoables, calculado de acordo coas regras contidas na súa normativa. Para tal fin tomarase como base imponible:

– Nos supostos a que se refire o número 2.a), a parte proporcional sobre o valor da totalidade das partidas do activo que, para os efectos da aplicación deste precepto, deban computarse como inmoables, que corresponda á porcentaxe total de participación que se pase a ter no momento da obtención do control ou, unha vez obtido, onerosa ou lucrativamente, o dito control, á porcentaxe en que aumente a cota de participación.

– Nos supostos a que se refire o número 2.b), para determinar a base imponible só se terán en conta os inmoables daquelas cuxo activo estea integrado ao menos nun 50 por cento por inmoables non afectos a actividades empresariais ou profesionais.

– Nos supostos a que se refire o número 2.c), a parte proporcional do valor dos inmoables que foron achegados no seu día correspondente ás accións ou participacións transmitidas.»

Artigo oitavo. *Modificación da Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido.*

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 37/1992, do 28 de decembro, do imposto sobre o valor engadido:

Un. Modifícase o número tres do artigo 87, que queda redactado da seguinte forma:

«Tres. Serán responsables subsidiarios do pagamento do imposto as persoas ou entidades que actúen en nome e por conta do importador.»

Dous. Modifícase o número sete do artigo 163 nonies, que queda redactado da seguinte forma:

«Sete. Non levar ou non manter o sistema de información a que se refire a obrigaición 3.ª do número catro será considerado como infracción tributaria grave da entidade dominante. A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do dous por cento do volume de operacións do grupo.

As inexactitudes ou omisións no sistema de información a que se refire a obrigaición 3.ª do número catro serán consideradas como infracción tributaria grave da entidade dominante. A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do dez por cento do importe dos bens e servizos adquiridos a terceiros a que se refira a información inexacta ou omitida.

De acordo co disposto no número 3 do artigo 180 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, as sancións previstas nos dous parágrafos anteriores serán compatibles coas que procedan pola aplicación dos artigos 191, 193, 194 e 195 da lei citada. As imposicións das sancións establecidas neste número impedirán a cualificación das infraccións tipificadas nos artigos 191 e 193 da mesma lei como graves ou moi graves por non levar, levar incorrectamente ou non conservar o sistema de información a que se refire a obrigaición 3.ª do número catro.

A entidade dominante será suxeito infractor polos incumprimentos das obrigaicións específicas do réxime especial do grupo de entidades, incluídas as obrigaicións derivadas do ingreso da débeda tributaria, da solicitude de compensación ou da devolución resultante da declaración-liquidación agregada correspondente ao grupo de entidades, e será responsable da veracidade e exactitude dos importes e cualificacións consignadas polas entidades dependentes que se integran na declaración-liquidación agregada. As demais entidades que apliquen o réxime especial do grupo de entidades responderán solidariamente do pagamento destas sancións.

As entidades que apliquen o réxime especial do grupo de entidades responderán das infraccións derivadas dos incumprimentos das súas propias obrigaicións tributarias.»

Tres. Modifícase o último parágrafo e engádense tres parágrafos ao número quinto do anexo, que quedan redactados da seguinte forma:

«Os titulares dos depósitos a que se refire este precepto serán responsables subsidiarios do pagamento da débeda tributaria que corresponda á saída ou abandono dos bens destes depósitos, independentemente de que poidan actuar como representantes fiscais dos empresarios ou profesionais non establecidos no ámbito espacial do imposto.

Non obstante, os titulares de depósitos fiscais de produtos comprendidos nos ámbitos obxectivos dos impostos sobre o alcohol e bebidas derivadas e sobre hidrocarburos serán responsables subsidiarios do pagamento da débeda tributaria correspondente ás entregas deses produtos efectuadas polos suxeitos pasivos das operacións asimiladas ás importacións de bens

devindicadas con ocasión da saída ou o abandono dos bens do réxime de depósito distinto do aduaneiro. Esta responsabilidade subsidiaria só será exigible cando o extractor ou a persoa autorizada por este non estean incluídos no Rexistro de extractores que regulamentariamente se estableza, e o seu importe non poderá exceder do das cotas devindicadas por aplicación do artigo 19.5.º desta lei con ocasión da saída ou o abandono dos bens do réxime de depósito distinto dos aduaneiros.

Para os efectos desta lei considéranse extractores as persoas ou entidades que sexan os suxeitos pasivos das operacións asimiladas ás importacións de bens, devindicadas con ocasión da saída ou o abandono dos produtos comprendidos nos ámbitos obxectivos dos impostos sobre o alcohol e bebidas derivadas e sobre hidrocarburos do réxime de depósito distinto dos aduaneiros, as que realicen o envío dos bens en réxime suspensivo con destino a outro depósito fiscal, así como as autorizadas para realizar esas operacións.

As persoas ou entidades extractoras deberán acharse inscritas no Rexistro de extractores. Os titulares dos depósitos fiscais deberán verificar que as persoas ou entidades que realizan as operacións que determinan a súa inclusión están incluídas no Rexistro de extractores de depósitos fiscais de produtos comprendidos nos ámbitos obxectivos dos impostos sobre o alcohol e bebidas derivadas ou sobre hidrocarburos.»

Artigo noveno. *Modificación da Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias.*

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 20/1991, do 7 de xuño, de modificación dos aspectos fiscais do réxime económico fiscal de Canarias:

Un. Modifícanse o ordinal 3.º do número 2, engádese un número 3 e modifícase o número 4 do artigo 21 bis, que quedan redactados da seguinte forma:

«"3.º As persoas ou entidades que actúen en nome propio e por conta dos importadores."

"3. Serán responsables subsidiarios do pagamento do imposto as persoas ou entidades que actúen en nome e á conta do importador.

4. As responsabilidades establecidas nos números 2 e 3 non alcanzarán as débedas tributarias que se poñan de manifesto como consecuencia de actuacións practicadas fóra dos recintos aduaneiros."»

Dous. Engádese un número 11 ao artigo 63 coa seguinte redacción:

«11. Constitúe infracción tributaria o atraso na obrigaçión de levar os libros rexistro a través da sede electrónica da Axencia Tributaria Canaria mediante a subministración dos rexistros de facturación nos termos establecidos regulamentariamente polo Goberno de Canarias.

A infracción prevista neste número será grave.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional dun 0,5 por cento do importe da factura obxecto de rexistro, cun mínimo trimestral de 300 euros e un máximo de 6.000 euros.»

Artigo décimo. *Modificación da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais.*

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais:

Un. Modifícase o número 10 do artigo 4, que queda redactado da seguinte forma:

«10. "Depósito fiscal". O establecemento ou a rede de oleodutos ou gasodutos onde, en virtude da autorización concedida e con cumprimento das condicións e requisitos que se establezan regulamentariamente, se almacenen, reciban, expidan e, se for o caso, se transformen en réxime suspensivo produtos obxecto dos impostos especiais de fabricación.»

Dous. Engádense as alíneas d) e e) ao número 2, modifícanse os números 3 e 6 e engádense un número 8 ao artigo 19, que quedan redactados da seguinte forma:

«"d) A existencia de diferenzas en menos de materias primas, produtos en curso de fabricación ou produtos rematados en fábricas e depósitos fiscais que excedan as porcentaxes autorizadas regulamentariamente, postas de manifesto en contaxes de existencias practicadas pola Administración.

e) O incumprimento polos obrigados tributarios dos requisitos e condicións establecidos nesta lei e na súa normativa de desenvolvemento necesarios para a aplicación das exencións ou tipos reducidos previstos naquela, cando non se xustifique o uso ou destino dado aos produtos obxecto deses beneficios."

"3. As infraccións a que se refiren as alíneas a), b) e c) do número anterior sancionaranse con multa pecuniaria proporcional do 100 por cento das cotas que corresponderían ás cantidades dos produtos, calculadas aplicando o tipo vixente na data de descubrimento da infracción, cun mínimo de 1.200 euros.

A infracción a que se refire a alínea d) do número anterior sancionárase con multa pecuniaria do 50 por cento das cotas do imposto especial que corresponderían aos produtos terminados sobre os cales se teña comprobado a diferenza ou aos produtos rematados que se terían podido obter a partir dos produtos en curso ou as materias primas respecto das cales se teña comprobado a diferenza, calculadas aplicando o tipo impositivo vixente na data de descubrimento da infracción, cun mínimo de 300 euros.

A infracción a que se refire a alínea e) do número anterior sancionárase con multa pecuniaria proporcional do 50 por cento do beneficio fiscal aplicado aos produtos respecto dos cales se incumprisen os requisitos e condicións establecidas legal ou regulamentariamente.

A sanción que corresponda conforme o sinalado nas alíneas a), b), c) e e) incrementarase no 25 por cento cando se produza comisión repetida de infraccións tributarias. Esta circunstancia apreciarase cando o infractor, dentro dos dous anos anteriores á comisión da nova infracción, fose sancionado por resolución firme na vía administrativa por infrinxir calquera das prohibicións establecidas no número 2 anterior."

"6. Terá a cualificación de infracción tributaria leve a tenza, con fins comerciais, de bebidas alcohólicas ou de elaborados do tabaco que non exhiban marcas fiscais ou as exhiban sen cumprir os requisitos establecidos regulamentariamente para o efecto, salvo cando respecto da mesma conduta sexa de aplicación o establecido no número 2. Esta infracción sancionárase:

a) Con multa de 150 euros por cada 1.000 cigarros, cun importe mínimo de 600 euros por cada infracción.

b) Con multa de 90 euros por cada quilogramo de picadura para liar, cun importe mínimo de 600 euros por cada infracción.

c) Con multa de 10 euros por cada litro de bebidas, cun importe mínimo de 600 euros por cada infracción.

As sancións establecidas nas alíneas a), b) e c) anteriores graduaranse incrementando o importe da multa nun 25 por cento en caso de comisión repetida destas infraccións. A comisión repetida apreciarase cando o suxeito infractor, dentro dos dous anos anteriores á comisión da nova infracción, fose sancionado en virtude de resolución firme na vía administrativa pola comisión das infraccións establecidas neste número."

"8. Constitúe infracción tributaria leve o incumprimento polos obrigados tributarios dos requisitos e condicións establecidos nesta lei e na súa normativa de desenvolvemento para a aplicación dun suposto de exención ou dun tipo impositivo reducido en razón do destino dos produtos obxecto dos impostos especiais, cando non constituía infracción tributaria grave.

A infracción tipificada neste número sancionárase con multa pecuniaria do 10 por cento do beneficio fiscal aplicado aos produtos respecto dos cales se incumprisen os requisitos e condicións establecidas legal ou regulamentariamente."»

Tres. Modifícase o número 2 e engádense os números 3 e 4 ao artigo 87, que quedan redactados da seguinte forma:

«2. Constitúe infracción tributaria grave o incumprimento polos suxeitos pasivos do imposto dos requisitos e condicións establecidos nesta lei e na súa normativa de desenvolvemento necesarios para a aplicación das exencións ou tipos reducidos previstos naquela, cando non se xustifique o uso ou destino dado ao carbón obxecto deses beneficios.

A base da sanción será o importe do beneficio fiscal aplicado ao carbón respecto do cal se incumprisen os requisitos e condicións establecidas legal ou regulamentariamente.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 50 por cento.

3. Constitúe infracción tributaria leve o incumprimento polos suxeitos pasivos do imposto dos requisitos e condicións establecidos nesta lei e na súa normativa de desenvolvemento necesarios para a aplicación das exencións ou tipos reducidos previstos naquela, cando non constituía infracción tributaria grave.

A base da sanción será o importe do beneficio fiscal aplicado ao carbón respecto do cal se incumprisen os requisitos e condicións establecidas legal ou regulamentariamente.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 10 por cento.

4. O resto de infraccións tributarias neste imposto cualificaranse e sancionárase conforme o disposto na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.»

Catro. Modifícase o número 3 e engádense os números 4 e 5 ao artigo 103, que quedan redactados da seguinte forma:

«3. Constitúe infracción tributaria grave o incumprimento polos contribuíntes do imposto dos requisitos e condicións establecidos nesta lei e na súa normativa de desenvolvemento necesarios para a aplicación das exencións ou reducións na base imponible previstas naquela, cando non se xustifique o uso ou destino dado á electricidade obxecto deses beneficios.

A base da sanción será o importe do beneficio fiscal aplicado á enerxía eléctrica respecto da cal se incumprisen os requisitos e condicións establecidas legal ou regulamentariamente.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 50 por cento.

4. Constitúe infracción tributaria leve o incumprimento polos contribuíntes do imposto dos requisitos e condicións establecidos nesta lei e na súa normativa de desenvolvemento necesarios para a aplicación das exencións ou reducións na base imponible previstas naquela, cando non constituía infracción tributaria grave.

A base da sanción será o importe do beneficio fiscal aplicado á enerxía eléctrica respecto da cal se incumprisen os requisitos e condicións establecidas legal ou regulamentariamente.

A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 10 por cento.

5. As demais infraccións tributarias relativas a este imposto serán cualificadas e sancionadas de conformidade co disposto na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, sen prexuízo do establecido no artigo anterior.»

Artigo décimo primeiro. *Modificación da Lei orgánica 12/1995, do 12 de decembro, de represión do contrabando.*

Modifícase o número 1 do artigo 11 da Lei orgánica 12/1995, do 12 de decembro, de represión do contrabando, que queda redactado da seguinte forma:

«1. Incorrerán en infracción administrativa de contrabando as persoas físicas ou xurídicas e as entidades mencionadas no artigo 35.4 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, que leven a cabo as accións ou omisións previstas nos números 1 e 2 do artigo 2 da presente lei, de forma dolosa ou con calquera grao de negligencia, calquera que for o valor dos bens, mercadorías, xéneros ou efectos, cando tales condutas non constituían delito.

No suposto previsto no artigo 2.1.c) desta lei, presumirase que as mercadorías en tránsito se destinaron ao consumo cando non se presenten as mercadorías intactas na oficina de alfándegas de destino ou non se respetasen as medidas de identificación e control tomadas polas autoridades aduaneiras, salvo proba en contrario.»

Artigo décimo segundo. *Modificación da Lei 29/1998, do 13 de xullo, reguladora da xurisdición contencioso-administrativa.*

Modifícase o número 6 do artigo 8 da Lei 29/1998, do 13 de xullo, reguladora da xurisdición contencioso-administrativa, que queda redactado da seguinte forma:

«6. Coñecerán tamén os xulgados do contencioso-administrativo das autorizacións para a entrada en domicilios e restantes lugares cuxo acceso requira o consentimento do seu titular, sempre que isto proceda para a execución forzosa de actos da administración pública, salvo que se trate da execución de medidas de protección de menores acordadas pola entidade pública competente na materia.

Así mesmo, corresponderá aos xulgados do contencioso-administrativo a autorización ou ratificación xudicial das medidas adoptadas conforme a lexislación sanitaria que as autoridades sanitarias consideren urxentes e necesarias para a saúde pública e impliquen limitación ou restrición de dereitos fundamentais cando esas medidas estean plasmadas en actos administrativos singulares que afecten unicamente un ou varios particulares concretos e identificados de maneira individualizada.

Ademais, os xulgados do contencioso-administrativo coñecerán das autorizacións para a entrada e inspección de domicilios, locais, terreos e medios de transporte que fosen acordadas pola Comisión Nacional dos Mercados e da Competencia, cando, requirindo o dito acceso e inspección o consentimento do seu titular, este se opoña a isto ou exista risco de tal oposición.

Os xulgados do contencioso-administrativo coñecerán tamén das autorizacións para a entrada en domicilios e outros lugares constitucionalmente protexidos que fose acordada pola Administración tributaria no marco dunha actuación ou procedemento de aplicación dos tributos, aínda con carácter previo ao seu inicio

formal, cando, requirindo o dito acceso o consentimento do seu titular, este se opoña a isto ou exista risco de tal oposición.»

Artigo décimo terceiro. *Modificación da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.*

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria:

Un. Modifícase o número 1 do artigo 3, que queda redactado da seguinte forma:

«1. A ordenación do sistema tributario baséase na capacidade económica das persoas obrigadas a satisfacer os tributos e nos principios de xustiza, xeneralidade, igualdade, progresividade, equitativa distribución da carga tributaria e non confiscatoriedade.

Para estes efectos, prohíbese o establecemento de calquera instrumento extraordinario de regularización fiscal que poida supor unha minoración da débeda tributaria devindicada de acordo coa normativa vixente.»

Dous. Modifícase a alínea f) do número 2 do artigo 26, que queda redactada da seguinte forma:

«f) Cando o obrigado tributario obtivese unha devolución improcedente, salvo que voluntariamente regularice a súa situación tributaria sen prexuízo do disposto no número 2 do artigo 27 desta lei relativo á presentación de declaracións extemporáneas sen requirimento previo.»

Tres. Modifícase o número 2 do artigo 27, que queda redactado da seguinte forma:

«2. A recarga será unha porcentaxe igual ao 1 por cento máis outro 1 por cento adicional por cada mes completo de atraso con que se presente a autoliquidación ou declaración respecto ao termo do prazo establecido para a presentación e ingreso.

Esta recarga calcularase sobre o importe que se deberá ingresar resultante das autoliquidacións ou sobre o importe da liquidación derivado das declaracións extemporáneas, e excluírá as sancións que terían podido exixirse e os xuros de demora producidos até a presentación da autoliquidación ou declaración.

Se a presentación da autoliquidación ou declaración se efectúa unha vez transcorridos 12 meses desde o termo do prazo establecido para a presentación, a recarga será do 15 por cento e excluírá as sancións que terían podido exixirse. Nestes casos exixíranse os xuros de demora polo período transcorrido desde o día seguinte ao termo dos 12 meses posteriores á finalización do prazo establecido para a presentación até o momento en que a autoliquidación ou declaración se presentase.

Nas liquidacións derivadas de declaracións presentadas fóra de prazo sen requirimento previo non se exixirán xuros de demora polo tempo transcorrido desde a presentación da declaración até a finalización do prazo de pagamento en período voluntario correspondente á liquidación que se practique, sen prexuízo das recargas e xuros que corresponda exixir pola presentación extemporánea.

Non obstante o anterior, non se exixirán as recargas deste número se o obrigado tributario regulariza, mediante a presentación dunha declaración ou autoliquidación correspondente a outros períodos do mesmo concepto impositivo, uns feitos ou circunstancias idénticos aos regularizados pola Administración, e concorren as seguintes circunstancias:

a) Que a declaración ou autoliquidación se presente no prazo de seis meses contados desde o día seguinte a aquel en que a liquidación se notifique ou se entenda notificada.

b) Que se produza o completo recoñecemento e pagamento das cantidades resultantes da declaración ou autoliquidación nos termos previstos no número 5 deste artigo.

c) Que non se presente solicitude de rectificación da declaración ou autoliquidación nin se interpoña recurso ou reclamación contra a liquidación ditada pola Administración.

d) Que da regularización efectuada pola Administración non derive a imposición dunha sanción.

O incumprimento de calquera destas circunstancias determinará a existencia da recarga correspondente sen máis requisito que a notificación ao interesado.

O disposto nos parágrafos anteriores non impedirá o inicio dun procedemento de comprobación ou investigación en relación coas obrigacións tributarias regularizadas mediante as declaracións ou autoliquidacións a que aqueles se refiren.»

Catro. Engádesse unha nova alínea j) no número 2 do artigo 29, que queda redactada da seguinte forma:

«j) A obrigación, por parte dos produtores, comercializadores e usuarios, de que os sistemas e programas informáticos ou electrónicos que soporten os procesos contables, de facturación ou de xestión dos que desenvolvan actividades económicas garantan a integridade, conservación, accesibilidade, lexibilidade, rastrexabilidade e inalterabilidade dos rexistros, sen interpolacións, omisións ou alteracións das cales non quede a debida anotación nos sistemas mesmos. Regulamentariamente poderanse establecer especificacións técnicas que deban reunir estes sistemas e programas, así como a obrigación de que estean debidamente certificados e utilicen formatos estándar para a súa lexibilidade.

Cinco. Modifícase o número 2 do artigo 31, que queda redactado da seguinte forma:

«2. Transcorrido o prazo fixado nas normas reguladoras de cada tributo e, en todo caso, o prazo de seis meses sen que se ordenase o pagamento da devolución por causa imputable á Administración tributaria, esta aboará o xuro de demora regulado no artigo 26 desta lei, sen necesidade de que o obrigado o solicite. Para estes efectos, o xuro de demora devindicase desde a finalización do citado prazo até a data en que se ordene o pagamento da devolución.

Para efectos do cálculo dos xuros a que se refire o parágrafo anterior, non se computarán as dilacións no procedemento por causa non imputable á Administración. No caso en que se acorde a devolución nun procedemento de inspección, para efectos do cálculo de xuros non se computarán os días a que se refire o número 4 do artigo 150 desta lei nin os períodos de extensión a que se refire o número 5 dese artigo.»

Seis. Modifícase o número 2 do artigo 32, que queda redactado da seguinte forma:

«2. Coa devolución de ingresos indebidos a Administración tributaria aboará o xuro de demora regulado no artigo 26 desta lei, sen necesidade de que o obrigado tributario o solicite. Para estes efectos, o xuro de demora devindicase desde a data en que se realizou o ingreso indebido até a data en que se ordene o pagamento da devolución.

Para efectos do cálculo dos xuros a que se refire o parágrafo anterior, non se computarán as dilacións no procedemento por causa non imputable á Administración. No caso de que se acorde a devolución nun procedemento de inspección, para efectos do cálculo dos xuros, non se computarán os días a que

se refire o número 4 do artigo 150 desta lei nin os períodos de extensión a que se refire o número 5 do dito artigo.»

Sete. Modifícase o artigo 47, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 47. *Representación de persoas ou entidades non residentes.*

Para os efectos das súas relacións coa Administración tributaria, os obrigados tributarios que non residan en España deberán designar un representante cando o estableza expresamente a normativa tributaria.

A designación anterior deberá comunicarse á Administración tributaria nos termos que a normativa sinala.»

Oito. Engádese un número 6 no artigo 81, co cal os actuais números 6, 7 e 8 pasan a ser os números 7, 8 e 9, respectivamente, e que queda redactado da seguinte forma:

«6. Cando na tramitación dunha solicitude de suspensión con outras garantías distintas das necesarias para obter a suspensión automática, ou con dispensa total ou parcial de garantías, ou baseada na existencia de erro aritmético, material ou de feito, se observe que existen indicios racionais de que o cobramento das débedas cuxa executividade pretende suspenderse poida verse frustrado ou gravemente dificultado, poderanse adoptar medidas cautelares que aseguren o cobramento.

Estas medidas serán levantadas de acordo co disposto no número seguinte, ou cando así o acorde o órgano competente para a resolución da solicitude de suspensión.»

Nove. Modifícanse os números 1, 4 e 6 do artigo 95 bis, que quedan redactados da seguinte forma:

«"1. A Administración tributaria acordará a publicación periódica de listas comprensivas de debedores á Facenda pública, incluídos os que teñan a condición de debedores ao teren sido declarados responsables solidarios, por débedas ou sancións tributarias cando concorran as seguintes circunstancias:

a) Que o importe total das débedas e sancións tributarias pendentes de ingreso, incluídas, se for o caso, as que se terían exixido tras a declaración de responsabilidade solidaria, supere o importe de 600.000 euros.

b) Que esas débedas ou sancións tributarias non fosen pagadas despois de transcorrido o prazo orixinal de ingreso en período voluntario.

No suposto de débedas incluídas en acordos de declaración de responsabilidade será necesario que teña transcorrido o prazo de pagamento do artigo 62.2 desta lei após a notificación do acordo de declaración de responsabilidade e, se for o caso, do acordo de exixencia de pagamento.

Para efectos do disposto neste artigo, non se incluírán aquelas débedas e sancións tributarias que se encontren aprazadas ou suspendidas."

"4. A determinación da concorrencia dos requisitos exixidos para a inclusión na lista tomará como data de referencia o 31 de decembro do ano anterior ao do acordo de publicación, calquera que for a cantidade pendente de ingreso na data do dito acordo.

A proposta de inclusión na lista será comunicada ao debedor afectado, que poderá formular alegacións no prazo de 10 días contados a partir do seguinte ao de recepción da comunicación. Para estes efectos será suficiente para entender realizada a comunicación a acreditación por parte da Administración tributaria de ter realizado un intento de notificación que conteña o texto íntegro do seu contido no domicilio fiscal do interesado.

No caso de que os debedores paguen a totalidade da cantidade debida na data de referencia antes da finalización do prazo para formular alegacións, non se incluírán nas listas comprensivas de debedores á Facenda pública por débedas ou sancións tributarias.

As alegacións deberán referirse exclusivamente á existencia de erros materiais, de feito ou aritméticos en relación cos requisitos sinalados no número 1 ou aos pagamentos efectuados polo debedor a que se refire o parágrafo anterior, e achegarse, neste caso, xustificación fidedigna de tales pagamentos.

Como consecuencia do trámite de alegacións, a Administración poderá acordar a rectificación da lista cando se acredite fidedignamente que non concorren os requisitos legais determinados no número 1 ou cando á conclusión do prazo para formular alegacións se tiver satisfeito a totalidade das débedas ou sancións tributarias.

Esta rectificación tamén poderá ser acordada de oficio.

Practicadas as rectificacións oportunas, ditarase o acordo de publicación.

A notificación do acordo entenderase producida coa súa publicación e a da lista.

Mediante orde ministerial estableceranse a data de publicación, que deberá producirse en todo caso durante o primeiro semestre de cada ano, e os correspondentes ficheiros e rexistros.

A publicación efectuarase en todo caso por medios electrónicos, adoptando as medidas necesarias para impedir a indexación do seu contido a través de motores de procura na internet, e as listas deixarán de ser accesibles unha vez transcorridos tres meses desde a data de publicación.

O tratamento de datos necesarios para a publicación suxeitarase ao disposto no Regulamento (UE) 2016/679 do Parlamento Europeo e do Consello, do 27 de abril de 2016, relativo á protección das persoas físicas no que respecta ao tratamento de datos persoais e á libre circulación destes datos e polo que se derroga a Directiva 95/46/CE (Regulamento xeral de protección de datos), e a Lei orgánica 3/2018, do 5 de decembro, de protección de datos persoais e garantía dos dereitos dixitais, así como na súa normativa de desenvolvemento."

"6. Na publicación da lista especificarase que a situación reflectida nela é a existente na data de referencia sinalada no número 4, sen que a publicación da lista resulte afectada polas actuacións realizadas polo debedor con posterioridade á data de referencia, salvo que se verifique o pagamento nos casos e cos requisitos sinalados no citado número.

O disposto neste artigo non afectará en modo ningún o réxime de impugnación establecido nesta lei en relación coas actuacións e procedementos de que deriven as débedas e sancións tributarias nin tampouco as actuacións e procedementos de aplicación dos tributos iniciados ou que se poidan iniciar con posterioridade en relación con elas.

As actuacións desenvolvidas no procedemento establecido neste artigo para a publicación da información regulada nel non constitúen causa de interrupción para os efectos previstos no artigo 68 desta lei."»

Dez. Modifícase o artigo 113, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 113. Autorización xudicial para a entrada no domicilio dos obrigados tributarios.

Cando nas actuacións e nos procedementos de aplicación dos tributos sexa necesario entrar no domicilio constitucionalmente protexido dun obrigado tributario ou efectuar rexistros nel, a Administración tributaria deberá obter o consentimento daquel ou a oportuna autorización xudicial.

A solicitude de autorización xudicial para a execución do acordo de entrada no mencionado domicilio deberá estar debidamente xustificada e motivar a finalidade, necesidade e proporcionalidade da entrada.

Tanto a solicitude como a concesión da autorización xudicial poderán practicarse, aínda con carácter previo ao inicio formal do correspondente procedemento, sempre que o acordo de entrada conteña a identificación do obrigado tributario, os conceptos e períodos que van ser obxecto de comprobación e se acheguen ao órgano xudicial.»

Once. Introdúcese unha alínea c) no artigo 130, que queda redactada da seguinte forma:

«c) Polo inicio dun procedemento de comprobación limitada ou de inspección que inclúa o obxecto do procedemento iniciado mediante declaración ou algún elemento dese obxecto, nos tributos que se liquiden polas importacións de bens na forma prevista pola lexislación aduaneira para os dereitos de importación.»

Doce. Modifícase o número 2 do artigo 142, que queda redactado da seguinte forma:

«2. Cando as actuacións inspectoras o requiran, os funcionarios que desenvolvan funcións de inspección dos tributos poderán entrar, nas condicións que regulamentariamente se determinen, nos predios, locais de negocio e demais establecementos ou lugares en que se desenvolvan actividades ou explotacións sometidas a gravame, existan bens suxeitos a tributación, se produzan feitos impositivos ou supostos de feito das obrigacións tributarias ou exista algunha proba deles.

Para o acceso aos lugares mencionados no parágrafo anterior dos funcionarios da inspección dos tributos, precisarase dun acordo de entrada da autoridade administrativa que regulamentariamente se determine, salvo que o obrigado tributario ou a persoa baixo cuxa custodia se encontraren outorguen o seu consentimento para isto.

Cando para o exercicio das actuacións inspectoras sexa necesario entrar no domicilio constitucionalmente protexido do obrigado tributario, aplicarase o disposto no artigo 113 desta lei. A solicitude de autorización xudicial requirirá incorporar o acordo de entrada a que se refire o mencionado artigo, suscrito pola autoridade administrativa que regulamentariamente se determine.»

Trece. Modifícase o número 3 do artigo 150, que queda redactado da seguinte forma:

«3. O cómputo do prazo do procedemento inspector suspenderase desde o momento en que conorra algunha das seguintes circunstancias:

a) A remisión do expediente ao Ministerio Fiscal ou á xurisdición competente sen practicar a liquidación de acordo co sinalado no artigo 251 desta lei.

b) A recepción dunha comunicación dun órgano xurisdicional na cal se ordene a suspensión ou paralización respecto de determinadas obrigacións tributarias ou elementos delas dun procedemento inspector en curso.

c) A interposición pola Administración tributaria que estea desenvolvendo o procedemento de inspección dun conflito ante as xuntas arbitrais previstas na normativa relativa ás comunidades autónomas; na Lei 28/1990, do 26 de decembro, do Convenio Económico entre o Estado e a Comunidade Foral de Navarra, e na Lei 12/2002, do 23 de maio, do Concerto económico coa Comunidade Autónoma do País Vasco, ou a recepción da comunicación daquel.

d) A notificación ao interesado da remisión do expediente de conflito na aplicación da norma tributaria á Comisión consultiva.

e) O intento de notificación ao obrigado tributario da proposta de resolución ou de liquidación ou do acordo polo cal se ordena completar actuacións a que se refire o artigo 156.3.b) desta lei.

f) A comunicación ás administracións afectadas dos elementos de feito e os fundamentos de dereito da regularización nos supostos a que se refire o artigo 47 ter do Concerto económico coa Comunidade Autónoma do País Vasco, aprobado pola Lei 12/2002, do 23 de maio, e aqueles supostos de carácter análogo establecidos no Convenio económico entre o Estado e a Comunidade Foral de Navarra, aprobado pola Lei 28/1990, do 26 de decembro.

g) A concorrencia dunha causa de forza maior que obrigue a suspender as actuacións.

Salvo que concorra a circunstancia prevista na alínea e) deste número, a inspección non poderá realizar ningunha actuación en relación co procedemento suspendido polas causas anteriores, sen prexuízo de que as solicitudes previamente efectuadas ao obrigado tributario ou a terceiros deban ser contestadas. Non obstante, se a Administración tributaria aprecia que algún período, obrigación tributaria ou elemento desta non se encontran afectados polas causas de suspensión, continuará o procedemento inspector respecto deles, e poderán, se for o caso, practicar a correspondente liquidación. Unicamente para os efectos do cómputo do período máximo de duración, nestes casos, desde o momento en que concorre a circunstancia da suspensión, desagregaranse os prazos distinguindo entre a parte do procedemento que continúa e a que queda suspendida. A partir da dita desagregación, cada parte do procedemento rexeráse polos seus propios motivos de suspensión e extensión do prazo.

A suspensión do cómputo do prazo terá efectos desde que concorran as circunstancias anteriormente sinaladas, o que se comunicará ao obrigado tributario para efectos informativos, salvo que con esta comunicación poida prexudicarse a realización de investigacións xudiciais, circunstancia que deberá quedar suficientemente motivada no expediente. Nesta comunicación detallaranse os períodos, obrigacións tributarias ou elementos destas que se encontran suspendidos e aqueles outros respecto dos cales se continúa o procedemento por non vérense afectados por esas causas de suspensión.

A suspensión finalizará cando teña entrada no rexistro da correspondente Administración tributaria o documento de que derive que cesou a causa de suspensión, se consiga efectuar a notificación, ou se constate a desaparición das circunstancias determinantes da forza maior. Non obstante, no caso mencionado na alínea d), o prazo de suspensión non poderá exceder o prazo máximo para a emisión do informe.

No caso mencionado na alínea f), a suspensión finalizará cando transcorra o prazo previsto no parágrafo segundo do número tres do artigo 47 ter do Concerto económico sen que fosen formuladas observacións polas administracións afectadas, cando se tiver chegado a un acordo sobre as observacións feitas no seo da Comisión de Coordinación e Avaliación Normativa ou cando se poidan continuar as actuacións de acordo co previsto no número catro do citado artigo. As referencias ao artigo 47 ter do Concerto económico deberán entenderse tamén realizadas ao artigo equivalente do Convenio económico entre o Estado e a Comunidade Foral de Navarra.

Unha vez finalizada a suspensión, o procedemento continuará polo prazo que reste.»

Catorce. Modifícase o número 2 do artigo 157, que queda redactado da seguinte forma:

«2. Cando o obrigado tributario ou o seu representante non subscriba a acta ou manifeste a súa desconformidade coa proposta de regularización que formule a

inspección dos tributos, farase constar expresamente esta circunstancia na acta. Poderase xuntar un informe do actuario cando sexa preciso completar a información recollida na acta.»

Quince. Modifícase o número 2 do artigo 161, que queda redactado da seguinte forma:

«2. A presentación dunha solicitude de aprazamento, fraccionamento ou compensación en período voluntario impedirá o inicio do período executivo durante a tramitación dos citados expedientes.

Non obstante o anterior, as solicitudes a que se refire o parágrafo anterior, así como as solicitudes de suspensión e pagamento en especie, non impedirán o inicio do período executivo cando anteriormente se denegase, respecto da mesma débeda tributaria, outra solicitude previa de aprazamento, fraccionamento, compensación, suspensión ou pagamento en especie en período voluntario téndose aberto outro prazo de ingreso sen que este se producise.

A interposición dun recurso ou reclamación en tempo e forma contra unha sanción impedirá o inicio do período executivo até que a sanción sexa firme na vía administrativa e teña finalizado o prazo para o ingreso voluntario do pagamento.

A declaración de concurso non suspenderá o prazo voluntario de pagamento das débedas que teñan a cualificación de concursal de acordo co texto refundido da Lei concursal, aprobado polo Real decreto lexislativo 1/2020, do 5 de maio, sen prexuízo de que as actuacións do período executivo se rexan polo disposto no citado texto refundido.»

Dezaseis. Modifícase o número 1 do artigo 175, que queda redactado da seguinte forma:

«1. O procedemento para exixir a responsabilidade solidaria, segundo os casos, será o seguinte:

a) Cando a responsabilidade fose declarada e notificada ao responsable en calquera momento anterior ao vencemento do período voluntario de pagamento orixinal da débeda que deriva, bastará con requirirlle o pagamento unha vez transcorrido ese período.

b) Nos demais casos, unha vez transcorrido o período voluntario de pagamento orixinal da débeda que deriva, o órgano competente ditará acto de declaración de responsabilidade que se notificará ao responsable.»

Dezasete. Engádese unha alínea h) no número 1 do artigo 181, coa seguinte redacción:

«h) A entidade dominante no réxime especial do grupo de entidades do imposto sobre o valor engadido.»

Dezaioito. Modifícanse os números 1 e 3 do artigo 188, que quedan redactados da seguinte forma:

«1. A contía das sancións pecuniarias impostas segundo os artigos 191 a 197 desta lei reducirase nas seguintes porcentaxes:

a) Un 65 por cento nos supostos de actas con acordo previstos no artigo 155 desta lei.

b) Un 30 por cento nos supostos de conformidade."

"3. O importe da sanción que deba ingresarse pola comisión de calquera infracción, unha vez aplicada, se for o caso, a redución por conformidade a que se

refire a alínea b) do número 1 deste artigo, reducirase no 40 por cento se concorren as seguintes circunstancias:

a) Que se realice o ingreso total do importe restante desa sanción no prazo do número 2 do artigo 62 desta lei ou no prazo ou prazos fixados no acordo de apazamento ou fraccionamento que a Administración tributaria concedese con garantía de aval ou certificado de seguro de caución, e que o obrigado ao pagamento solicítase con anterioridade á finalización do prazo do número 2 do artigo 62 desta lei.

b) Que non se interpoña recurso ou reclamación contra a liquidación ou sanción.

O importe da redución practicada conforme o disposto neste número exixirase sen máis requisito que a notificación ao interesado, cando se interpuxese recurso ou reclamación en prazo contra a liquidación ou a sanción.

A redución prevista neste número non será aplicable ás sancións que procedan nos supostos de actas con acordo."»

Dezanove. Modifícase o número 4 do artigo 198, que queda redactado da seguinte forma:

«4. Non obstante o disposto nos números 1 e 2 deste artigo, a sanción por non presentar en prazo declaracións e documentos relacionados coas formalidades aduaneiras, cando non determinen o nacemento dunha débeda aduaneira, consistirá en multa pecuniaria proporcional do un por 1.000 do valor das mercadorías a que as declaracións e documentos se refiran, cun mínimo de 100 euros e un máximo de 6.000 euros.

O importe mínimo da sanción que se menciona no parágrafo anterior elevarase a 600 euros cando a falta de presentación en prazo se refira á declaración sumaria de entrada a que alude o artigo 127 do Regulamento (UE) n.º 952/2013 do Parlamento Europeo e do Consello, do 9 de outubro de 2013, polo que se establece o código aduaneiro da Unión.»

Vinte. Modifícase o número 7 do artigo 199, que queda redactado da seguinte forma:

«7. Tratándose de declaracións e documentos relacionados coas formalidades aduaneiras presentados de forma incompleta, inexacta ou con datos falsos, cando non determinen o nacemento dunha débeda aduaneira, a sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do un por 1.000 do valor das mercadorías a que as declaracións e documentos se refiran, cun mínimo de 100 euros e un máximo de 6.000 euros.

Non obstante, o importe mínimo da sanción que se menciona no parágrafo anterior elevarase a 600 euros cando a presentación incompleta, inexacta ou con datos falsos se refira á declaración sumaria de entrada a que alude o artigo 127 do Regulamento (UE) n.º 952/2013 do Parlamento Europeo e do Consello, do 9 de outubro de 2013, polo que se establece o código aduaneiro da Unión.

Se as declaracións e documentos relacionados coas formalidades aduaneiras se presentan por medios distintos aos electrónicos, informáticos e telemáticos cando exista obrigación de facelo por estes medios, a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 250 euros.»

Vinte e un. Engádesse un novo artigo 201 bis, coa seguinte redacción:

«Artigo 201 bis. *Infracción tributaria por fabricación, produción, comercialización e tenza de sistemas informáticos que non cumpran as especificacións exixidas pola normativa aplicable.*

1. Constitúe infracción tributaria a fabricación, produción e comercialización de sistemas e programas informáticos ou electrónicos que soporten os procesos contables, de facturación ou de xestión por parte das persoas ou entidades que desenvolvan actividades económicas, cando concorra calquera das seguintes circunstancias:

- a) permitan levar contabilidades distintas nos termos do artigo 200.1.d) desta lei;
- b) permitan non reflectir, total ou parcialmente, a anotación de transaccións realizadas;
- c) permitan rexistrar transaccións distintas ás anotacións realizadas;
- d) permitan alterar transaccións xa rexistradas incumprindo a normativa aplicable;
- e) non cumpran coas especificacións técnicas que garantan a integridade, conservación, accesibilidade, lexibilidade, rastrexabilidade e inalterabilidade dos rexistros, así como a súa lexibilidade por parte dos órganos competentes da Administración tributaria, nos termos do artigo 29.2.j) desta lei;
- f) non se certifiquen, tendo obrigación disto por disposición regulamentaria, os sistemas fabricados, producidos ou comercializados.

2. Constitúe infracción tributaria a tenza dos sistemas ou programas informáticos ou electrónicos que non se axusten ao establecido no artigo 29.2.j) desta lei, cando non estean debidamente certificados tendo que estalo por disposición regulamentaria ou cando se alterasen ou modificasen os dispositivos certificados.

A mesma persoa ou entidade que fose sancionada conforme o número anterior non poderá ser sancionada polo disposto neste número.

3. As infraccións previstas neste artigo serán graves.

4. A infracción sinalada no número 1 anterior sancionarase con multa pecuniaria fixa de 150.000 euros, por cada exercicio económico en que se producisen vendas e por cada tipo distinto de sistema ou programa informático ou electrónico que sexa obxecto da infracción. Non obstante, as infraccións da alínea f) do número 1 deste artigo sancionarase con multa pecuniaria fixa de 1.000 euros por cada sistema ou programa comercializado en que se produza a falta do certificado.

A infracción sinalada no número 2 anterior sancionarase con multa pecuniaria fixa de 50.000 euros por cada exercicio cando se trate da infracción pola tenza de sistemas ou programas informáticos ou electrónicos que non estean debidamente certificados, tendo que estalo por disposición regulamentaria, ou se alterasen ou modificasen os dispositivos certificados.»

Vinte e dous. Modifícase o número 2 do artigo 209, que queda redactado da seguinte forma:

«2. Os procedementos sancionadores que se incoen como consecuencia dun procedemento iniciado mediante declaración ou dun procedemento de verificación de datos, comprobación ou inspección non poderán iniciarse respecto á persoa ou entidade que fose obxecto do procedemento unha vez transcorrido o prazo de seis meses desde que se notificase ou se entenda notificada a correspondente liquidación ou resolución.

Os procedementos sancionadores que se incoen para a imposición das sancións a que se refire o artigo 186 desta lei deberán iniciarse no prazo de seis meses desde que se notificase ou se entenda notificada a sanción pecuniaria a que se refire ese precepto.»

Vinte e tres. Engádense dous números, 6 e 9, no artigo 233, numerando os actuais números 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 e 13 como 7, 8, 10, 11, 12, 13, 14 e 15, respectivamente, que quedan redactados da seguinte forma:

«"6. O tribunal económico-administrativo decidirá sobre a admisión a trámite da solicitude de suspensión nos supostos a que se refiren os números 4 e 5 deste artigo e inadmitiráa cando non poida deducirse da documentación achegada na solicitude de suspensión ou existente no expediente administrativo a existencia de indicios dos prexuízos de difícil ou imposible reparación ou a existencia de erro aritmético, material ou de feito."

"9. Se a débeda se encontra en período executivo, a presentación da solicitude de suspensión con outras garantías distintas das necesarias para obter a suspensión automática, ou con dispensa total ou parcial de garantías, ou baseada na existencia de erro aritmético, material ou de feito, non impedirá a continuación das actuacións da Administración, sen prexuízo de que proceda a anulación das efectuadas con posterioridade á data da solicitude se a suspensión for concedida finalmente."»

Vinte e catro. Introdúcese un novo número 4 no artigo 260, coa seguinte redacción:

«4. Non poderán desfrutar de beneficios fiscais que constitúan axudas estatais segundo o ordenamento comunitario os que percibisen axudas de Estado declaradas ilegais e incompatibles co mercado interior, cunha orde de recuperación pendente despois dunha decisión previa da Comisión, até que tales axudas se teñan reembolsado.»

Vinte e cinco. Modifícase o número 4 da disposición adicional sexta, que queda redactado da seguinte forma:

«4. A publicación da revogación do número de identificación fiscal asignado no "Boletín Oficial del Estado" determinará a perda de validez para efectos identificativos dese número no ámbito fiscal.

Así mesmo, a publicación anterior determinará que as entidades de crédito non realicen cargos ou aboamentos nas contas ou depósitos bancarios en que consten como titulares ou autorizados os titulares dos números revogados, salvo que se rehabilite o número de identificación fiscal.

Cando a revogación se refira ao número de identificación fiscal dunha entidade, a súa publicación no "Boletín Oficial del Estado" implicará a abstención do notario para autorizar calquera instrumento público relativo a declaracións de vontade, actos xurídicos que impliquen prestación de consentimento, contratos e negocios xurídicos de calquera clase, así como a prohibición de acceso a calquera rexistro público, incluídos os de carácter administrativo, salvo que se rehabilite o número de identificación fiscal. O rexistro público en que estea inscrita a entidade afectada pola revogación, en función do tipo de entidade de que se trate, procederá a estender na folla aberta a esa entidade unha nota marxinal en que se fará constar que, no sucesivo, non poderá realizarse inscrición ningunha que afecte aquela, salvo que se rehabilite o número de identificación fiscal.

Excepcionalmente, admitirase a realización dos trámites imprescindibles para a cancelación da nota marxinal a que se refire o parágrafo anterior.

De igual modo, en todas as certificacións rexistradas da entidade titular do número revogado debe constar que está revogado.

O disposto neste número non impedirá á Administración tributaria exixir o cumprimento das obrigacións tributarias pendentes. Non obstante, a admisión das autoliquidacións, declaracións, comunicacións ou escritos en que conste un número de identificación fiscal revogado quedará condicionada, nos termos regulamentariamente establecidos, á rehabilitación do citado número de identificación fiscal.»

Vinte e seis. Modifícanse os números 1 e 2 da disposición adicional décimo oitava, que quedan redactados da seguinte forma:

«1. Os obrigados tributarios deberán subministrar á Administración tributaria, conforme o disposto nos artigos 29 e 93 desta lei e nos termos que regulamentariamente se establezan, a seguinte información:

a) Información sobre as contas situadas no estranxeiro abertas en entidades que se dediquen ao tráfico bancario ou crediticio das cales sexan titulares ou beneficiarios ou nas cales figuren como autorizados, ou dalgunha outra forma teñan poder de disposición.

b) Información de calquera título, activo, valor ou dereito representativo do capital social, fondos propios ou patrimonio de todo tipo de entidades, ou da cesión a terceiros de capitais propios, dos cales sexan titulares e que se encontren depositados ou situados no estranxeiro, así como dos seguros de vida ou invalidez dos cales sexan tomadores e das rendas vitalicias ou temporais das cales sexan beneficiarios como consecuencia da entrega dun capital en diñeiro, bens mobles ou inmobles, contratados con entidades establecidas no estranxeiro.

c) Información sobre os bens inmobles e dereitos sobre bens inmobles da súa titularidade situados no estranxeiro.

d) Información sobre as moedas virtuais situadas no estranxeiro das cales se sexa titular ou respecto das cales se teña a condición de beneficiario ou autorizado, ou dalgunha outra forma se teña poder de disposición, custodiadas por persoas ou entidades que proporcionan servizos para salvaguardar claves criptográficas privadas en nome de terceiros, para manter, almacenar e transferir moedas virtuais.

As obrigacións previstas nos parágrafos anteriores estenderanse aos que teñan a consideración de titulares reais de acordo co previsto no número 2 do artigo 4 da Lei 10/2010, do 28 de abril, de prevención do branqueo de capitais e do financiamento do terrorismo.

2. Réxime de infraccións e sancións.

Constitúen infraccións tributarias non presentar en prazo e presentar de forma incompleta, inexacta ou con datos falsos as declaracións informativas a que se refire esta disposición adicional.

Tamén constituirá infracción tributaria a presentación por medios distintos aos electrónicos, informáticos e telemáticos naqueles supostos en que houber obrigación de facelo por eses medios.

As anteriores infraccións serán moi graves e sancionaranse conforme as seguintes regras:

a) No caso de incumprimento da obrigación de informar sobre contas en entidades de crédito situadas no estranxeiro, a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 5.000 euros por cada dato ou conxunto de datos referidos a unha mesma conta que se debería ter incluído na declaración ou fose achegado de forma incompleta, inexacta ou falsa, cun mínimo de 10.000 euros.

A sanción será de 100 euros por cada dato ou conxunto de datos referidos a unha mesma conta, cun mínimo de 1.500 euros, cando a declaración fose presentada fóra de prazo sen requirimento previo da Administración tributaria. Do

mesmo modo se sancionará a presentación da declaración por medios distintos aos electrónicos, informáticos e telemáticos cando exista obrigación de facelo polos ditos medios.

b) No caso de incumprimento da obrigación de informar sobre títulos, activos, valores, dereitos, seguros e rendas depositados, xestionados ou obtidos no estranxeiro, a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 5.000 euros por cada dato ou conxunto de datos referidos a cada elemento patrimonial individualmente considerado segundo a súa clase que se debería ter incluído na declaración ou fose achegado de forma incompleta, inexacta ou falsa, cun mínimo de 10.000 euros.

A sanción será de 100 euros por cada dato ou conxunto de datos referidos a cada elemento patrimonial individualmente considerado segundo a súa clase, cun mínimo de 1.500 euros, cando a declaración fose presentada fóra de prazo sen requirimento previo da Administración tributaria. Do mesmo modo se sancionará a presentación da declaración por medios distintos aos electrónicos, informáticos e telemáticos cando exista obrigación de facelo por estes medios.

c) No caso de incumprimento da obrigación de informar sobre bens inmoebles e dereitos sobre bens inmoebles situados no estranxeiro, a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 5.000 euros por cada dato ou conxunto de datos referidos a un mesmo ben inmoeble ou a un mesmo dereito sobre un ben inmoeble que se debería ter incluído na declaración ou fose achegado de forma incompleta, inexacta ou falsa, cun mínimo de 10.000 euros.

A sanción será de 100 euros por cada dato ou conxunto de datos referidos a un mesmo ben inmoeble ou a un mesmo dereito sobre un ben inmoeble, cun mínimo de 1.500 euros, cando a declaración fose presentada fóra de prazo sen requirimento previo da Administración tributaria. Do mesmo modo se sancionará a presentación da declaración por medios distintos aos electrónicos, informáticos e telemáticos cando exista obrigación de facelo por estes medios.

d) No caso de incumprimento da obrigación de informar sobre as moedas virtuais situadas no estranxeiro, a sanción consistirá en multa pecuniaria fixa de 5.000 euros por cada dato ou conxunto de datos referidos a cada moeda virtual individualmente considerada segundo a súa clase que se debería ter incluído na declaración ou fose achegado de forma incompleta, inexacta ou falsa, cun mínimo de 10.000 euros.

A sanción será de 100 euros por cada dato ou conxunto de datos referidos a cada moeda virtual individualmente considerada segundo a súa clase, cun mínimo de 1.500 euros, cando a declaración fose presentada fóra de prazo sen requirimento previo da Administración tributaria. Do mesmo modo se sancionará a presentación da declaración por medios distintos aos electrónicos, informáticos e telemáticos cando exista obrigación de facelo por estes medios.

As infraccións e sancións reguladas nesta disposición adicional serán incompatibles coas establecidas nos artigos 198 e 199 desta lei.»

Vinte e sete. Engádesse unha alínea d) no número 1 da disposición adicional vixésima, coa seguinte redacción:

«d) Non será de aplicación ás declaracións aduaneiras o previsto no artigo 27 desta lei.»

Vinte e oito. Modifícase o número 6 da disposición adicional vixésimo segunda, que queda redactado da seguinte forma:

«6. As probas documentais, as declaracións que resulten exixibles ás persoas que teñan a titularidade ou o control das contas financeiras e demais información utilizada en cumprimento das obrigacións de información e de dilixencia debida a que se refire esta disposición adicional deberán estar ao dispor

da Administración tributaria até a finalización do quinto ano seguinte a aquel en que se deba fornecer a información respecto das citadas contas.»

Artigo décimo cuarto. *Modificación do texto refundido da Lei do Catastro inmobiliario, aprobado polo Real decreto legislativo 1/2004, do 5 de marzo.*

Introdúcense as seguintes modificacións no texto refundido da Lei do Catastro inmobiliario, aprobado polo Real decreto legislativo 1/2004, do 5 de marzo:

Un. Modifícase o número 1 do artigo 3, que queda redactado da seguinte forma:

«1. A descrición catastral dos bens inmobles comprenderá as súas características físicas, económicas e xurídicas, entre as cales se encontrarán a localización e a referencia catastral, a superficie, o uso ou destino, a clase de cultivo ou aproveitamento, a calidade das construcións, a representación gráfica, o valor de referencia, o valor catastral e o titular catastral, co seu número de identificación fiscal ou, se for o caso, número de identidade de estranxeiro. Cando os inmobles estean coordinados co Rexistro da Propiedade, incorporárase esta circunstancia xunto co seu código rexistral.»

Dous. Modifícase o artigo 14, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 14. *Procedemento de incorporación mediante comunicacións.*

1. Son comunicacións:

a) A información que os notarios e rexistradores da propiedade deben remitir conforme o disposto no artigo 36, en canto se refira a documentos por eles autorizados ou inscritos cuxo contido supoña a adquisición ou consolidación da propiedade, ou a adquisición ou constitución dos dereitos de usufruto, superficie ou dunha concesión administrativa, xa se refiran á totalidade do inmovible ou a unha cota indivisa deste previamente incorporada no Catastro, sempre que os interesados achegasen a referencia catastral nos termos a que se refire o título V e se formalice en escritura pública ou se solicite a súa inscrición no Rexistro da Propiedade.

Así mesmo, constituirá comunicación a información que deben remitir os notarios referida á segregación, división, agregación ou agrupación dos bens inmobles, sempre que, realizadas as actuacións que prevé o número 2 do artigo 47, conste a referencia catastral dos inmobles afectados, exista correspondencia entre os inmobles obxecto desas actuacións e a descrición que figura no Catastro e que se presente o plano, representado sobre a cartografía catastral, que permita a identificación desas alteracións.

b) As que formulen os concellos que, mediante ordenanza fiscal, se obriguen a pór en coñecemento do Catastro inmobiliario os feitos, actos ou negocios susceptibles de xerar unha alta, baixa ou modificación catastral, derivados de actuacións para as cales se outorgase a correspondente licenza ou autorización municipal, nos termos e coas condicións que determine a Dirección Xeral do Catastro.

c) As que as administracións actuantes deben formalizar ante o Catastro inmobiliario nos supostos de concentración parcelaria, de deslindamento administrativo, de expropiación forzosa e dos actos de planeamento e de xestión urbanísticos que se determinen regulamentariamente. A comunicación comprenderá a correspondente certificación administrativa expedida polo órgano actuante.

Cando as actuacións mencionadas fosen inscritas no Rexistro da Propiedade, a información será igualmente obxecto de comunicación ao Catastro polo rexistrador, sempre que, realizadas as actuacións que prevé o artigo 48.5, conste

a referencia catastral dos inmobles afectados, así como o plano que permita a identificación desas actuacións sobre a cartografía catastral.

Tamén constituirá comunicación a información que os rexistradores da propiedade deben remitir, referida aos actos de parcelación que consistan na segregación, división, agregación ou agrupación dos bens inmobles, sempre que se cumpran os requisitos expresados no parágrafo anterior e que se solicite a súa inscrición no Rexistro da Propiedade no prazo de dous meses desde o feito, acto ou negocio de que se trate.

d) A información con transcendencia catastral que debe remitir a Axencia Estatal de Administración Tributaria ao Catastro, nos supostos e condicións que se determinen regulamentariamente, da cal teña coñecemento a través dos procedementos de aplicación dos tributos, que permita completar a titularidade dos inmobles inscritos no Catastro coas cotas de participación non inscritas do cónxuxe e dos comuneiros, membros ou partícipes das comunidades ou entidades sen personalidade, así como a referida aos datos identificativos, domicilio fiscal e lugar declarado de residencia habitual dos titulares catastrais, con independencia da data de realización dos actos, feitos ou negocios xurídicos correspondentes.

e) A información con transcendencia catastral que debe remitir o ministerio competente en materia de agricultura, alimentación e ambiente, relativa aos cambios dos cultivos ou aproveitamentos dos bens inmobles rústicos, da cal teña coñecemento con motivo das solicitudes de axudas da política agrícola común.

f) As que formulen as entidades locais ou, se for o caso, as entidades que exerzan a xestión tributaria do imposto sobre bens inmobles, que poñan en coñecemento do Catastro inmobiliario os feitos, actos ou negocios susceptibles de xerar unha alta, baixa ou modificación catastral, derivados de actuacións para as cales se outorgase a correspondente licenza ou autorización municipal, sempre que se cumpran os termos e condicións que determine a Dirección Xeral do Catastro.

g) Os datos, informes ou antecedentes fornecidos á Dirección Xeral do Catastro en virtude do disposto no artigo 36, sempre que incorporen a totalidade da documentación necesaria para acreditar a correspondente alteración catastral de acordo cos termos e condicións establecidos por aquela.

2. As comunicacións previstas nas alíneas f) e g) anteriores non eximirán da obrigaçión de declarar, salvo que se produzan con anterioridade á finalización do prazo máximo para cumprir con esa obrigaçión, caso en que a Dirección Xeral do Catastro advertirá desta circunstancia no correspondente acordo.

3. O procedemento de comunicación poderá iniciarse directamente coa notificación da proposta de resolución naqueles supostos en que non existan terceiros afectados. Neste caso, o expediente porase de manifesto para a presentación de alegacións durante un prazo de 15 días. Cando, transcorrido este prazo, os interesados non formularsen alegacións, a proposta de resolución converterase en definitiva e o acordo que contén entenderase ditado e notificado o día seguinte ao da finalización do mencionado prazo, momento en que se procederá ao feche e arquivamento do expediente.»

Tres. Modifícase o número 6 do artigo 17, que queda redactado da seguinte forma:

«6. Os actos ditados nos procedementos de incorporación mediante declaración, comunicación e solicitude terán eficacia desde a data en que se produciu o feito, acto ou negocio que orixinou a incorporación ou modificación catastral, con independencia do momento en que se notifiquen.»

Catro. Modifícase o número 1 do artigo 18, que queda redactado da seguinte forma:

«1. O procedemento de emenda de discrepancias iniciárase de oficio por acordo do órgano competente cando a Administración teña coñecemento, por calquera medio, da falta de concordancia entre a descrición catastral dos bens inmobles e a realidade inmobiliaria, e a súa orixe non se deba ao incumprimento da obrigaón de declarar ou comunicar a que se refiren os artigos 13 e 14. A iniciación do procedemento comunicárase aos interesados, ao cales se concederá un prazo de 15 días para formularen as alegacións que achen convenientes.

A resolución que se dite terá efectividade desde o día seguinte ao da data en que o Catastro tivese constancia documentada da discrepancia e notificárase aos interesados de conformidade co disposto na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria. O prazo máximo en que debe notificarse a resolución expresa será de seis meses desde a notificación do acordo de iniciación aos interesados. O vencemento do prazo máximo de resolución determinará a caducidade do expediente e o arquivamento de todas as actuacións.

Non obstante, naqueles supostos en que non existan terceiros afectados polo procedemento, este poderá iniciarse directamente coa notificación da proposta de resolución. Neste caso, o expediente porase de manifesto para a presentación de alegacións durante un prazo de 15 días. Cando, transcorrido este prazo, os interesados non formulasen alegacións, a proposta de resolución converterase en definitiva e procederase ao feche e arquivamento do expediente.»

Cinco. Modifícase o número 2 do artigo 20, que queda redactado da seguinte forma:

«2. A incorporación no Catastro inmobiliario de bens inmobles ou a modificación da súa descrición por virtude de actuacións inspectoras terán eficacia desde a data en que se produciu o feito, acto ou negocio a que se refiren estas actuacións, sen prexuízo da posibilidade de iniciar, se for o caso, o correspondente procedemento sancionador dentro do prazo dos seis meses seguintes á data en que se notificase ou se entendese notificado o correspondente acto de alteración catastral.»

Seis. Modifícase o número 4 da disposición adicional terceira, que queda redactado da seguinte forma:

«4. A incorporación no Catastro dos bens inmobles ou a modificación da súa descrición resultante da regularización terá eficacia desde a data en que se produciron os feitos, actos ou negocios que orixinen a incorporación ou modificación catastral, con independencia do momento en que se notifiquen, sen prexuízo do disposto no parágrafo terceiro da disposición adicional cuarta para aqueles bens inmobles que teñan natureza rústica e contén con construcións indispensables para o desenvolvemento das explotacións agrícolas, gandeiras ou forestais.»

Sete. Modifícase a disposición transitoria novena, que queda redactada da seguinte forma:

«Disposición transitoria novena. *Réxime transitorio para a determinación do valor de referencia de cada inmovble.*

En canto non se aprobe o desenvolvemento regulamentario, a aplicación dos módulos de valor medio previstos na disposición derradeira terceira para a

determinación do valor de referencia de cada inmovible realizarase de acordo coas seguintes directrices:

a) Para os bens inmovibles urbanos, os criterios e regras de cálculo axustaranse ao previsto nas normas técnicas de valoración e cadro marco de valores do solo e das construcións para determinar o valor catastral dos bens inmovibles de natureza urbana.

Serán de aplicación os módulos básicos de solo e construción de cada municipio que se aproben de acordo coas directrices ditadas para a coordinación de valores.

Os valores de solo de zona permitirán a reprodución dos módulos de valor medio dos produtos inmobiliarios representativos en cada ámbito territorial homoxéneo de valoración.

A resolución que aprobe a Dirección Xeral do Catastro definirá o seu ámbito de aplicación e concretará criterios e regras de cálculo, módulos básicos de solo e construción, valores de solo de zona e custos de construción, así como, se for o caso, campos de aplicación de coeficientes correctores.

b) Para os inmovibles rústicos sen construcións, a resolución que aprobe a Dirección Xeral do Catastro definirá o seu ámbito de aplicación e concretará criterios e regras de cálculo, así como, se for o caso, importes e campos de aplicación de coeficientes correctores de localización, agronómicos e socioeconómicos.

O informe anual do mercado inmobiliario a que fai referencia a disposición derradeira terceira determinará os coeficientes correctores aplicables, así como os seus importes.»

Oito. Modifícase a disposición derradeira terceira, que queda redactada da seguinte forma:

«Disposición derradeira terceira. *Valor de referencia.*

A Dirección Xeral do Catastro determinará de forma obxectiva e co límite do valor de mercado, a partir dos datos que constan no Catastro, o valor de referencia, resultante da análise dos prezos comunicados polos fedatarios públicos nas compravendas inmobiliarias efectuadas.

Para este efecto, incluirá as conclusións da análise dos citados prezos nun informe anual do mercado inmobiliario, e nun mapa de valores que conterá a delimitación de ámbitos territoriais homoxéneos de valoración, aos cales asignará módulos de valor medio dos produtos inmobiliarios representativos. O citado mapa publicarase na sede electrónica da Dirección Xeral do Catastro.

Co fin de que o valor de referencia dos inmovibles non supere o valor de mercado, fixarase, mediante orde da ministra de Facenda, un factor de minoración ao mercado para os bens dunha mesma clase.

Con periodicidade anual, a Dirección Xeral do Catastro aprobará, mediante resolución, os elementos precisos para a determinación do valor de referencia de cada inmovible por aplicación dos citados módulos de valor medio e dos factores de minoración correspondentes, na forma en que regulamentariamente se determine.

Esta resolución publicarase por edicto na sede electrónica da Dirección Xeral do Catastro antes do 30 de outubro do ano anterior a aquel en que deba producir efecto, logo de trámite de audiencia colectiva. Para este efecto, publicarase un editco no «Boletín Oficial del Estado» no cal se anunciará a apertura do mencionado trámite por un período de dez días, durante o cal os interesados poderán presentar as alegacións e probas que achen convenientes.

A citada resolución será impugnabile na vía económico-administrativa, ou potestativamente mediante recurso de reposición, polos interesados no prazo dun

mes desde a súa publicación, sen que a interposición da reclamación suspenda a súa execución.

Nos 20 primeiros días do mes de decembro, a Dirección Xeral do Catastro publicará no "Boletín Oficial del Estado" anuncio informativo para xeral coñecemento dos valores de referencia de cada inmovible, que, ao non teren condición de datos de carácter persoal, poderán ser consultados de forma permanente a través da sede electrónica do Catastro.»

Artigo décimo quinto. *Modificación do texto refundido da Lei reguladora das facendas locais, aprobado polo Real decreto legislativo 2/2004, do 5 de marzo.*

Modifícase a alínea c) do número 1 do artigo 82 do texto refundido da Lei reguladora das facendas locais, aprobado polo Real decreto legislativo 2/2004, do 5 de marzo, que queda redactada da seguinte forma:

«c) Os seguintes suxeitos pasivos:

As persoas físicas, sexan ou non residentes en territorio español.

Os suxeitos pasivos do imposto sobre sociedades, as sociedades civís e as entidades do artigo 35.4 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, que teñan un importe neto da cifra de negocios inferior a 1.000.000 de euros.

Canto aos contribuíntes polo imposto sobre a renda de non residentes, a exención só alcanzará os que operen en España mediante establecemento permanente, sempre que teñan un importe neto da cifra de negocios inferior a 1.000.000 euros.

Para efectos da aplicación da exención prevista nesta alínea, teranse en conta as seguintes regras:

1.ª O importe neto da cifra de negocios determinarase de acordo co previsto no número 2 do artigo 35 do Código de comercio.

2.ª O importe neto da cifra de negocios será, no caso dos suxeitos pasivos do imposto sobre sociedades ou dos contribuíntes polo imposto sobre a renda de non residentes, o do período impositivo cuxo prazo de presentación de declaracións polos ditos tributos finalizase o ano anterior ao da devindicación deste imposto. No caso das sociedades civís e as entidades a que se refire o artigo 35.4 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, o importe neto da cifra de negocios será o que corresponda ao penúltimo ano anterior ao de devindicación deste imposto. Se tal período impositivo tiver unha duración inferior ao ano natural, o importe neto da cifra de negocios elevarase ao ano.

3.ª Para o cálculo do importe neto da cifra de negocios do suxeito pasivo, terase en conta o conxunto das actividades económicas exercidas por el.

Non obstante, cando a entidade forme parte dun grupo de sociedades por concorrer algunha das circunstancias consideradas no número 1 do artigo 42 do Código de comercio como determinantes da existencia de control, con independencia da obrigación de consolidación contable, o importe neto da cifra de negocios referirase ao conxunto de entidades pertencentes a ese grupo.

Para efectos do disposto no parágrafo anterior, entenderase que os casos do artigo 42 do Código de comercio son os recollidos na sección 1.ª do capítulo I das normas para a formulación das contas anuais consolidadas, aprobadas polo Real decreto 1159/2010, do 17 de setembro.

4.ª No suposto de contribuíntes polo imposto sobre a renda de non residentes, atenderase ao importe neto da cifra de negocios imputable ao conxunto dos establecementos permanentes situados en territorio español.»

Artigo décimo sexto. *Modificación da Lei 36/2006, do 29 de novembro, de medidas para a prevención da fraude fiscal.*

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 36/2006, do 29 de novembro, de medidas para a prevención da fraude fiscal:

Un. Modifícase a disposición adicional primeira, que queda redactada da seguinte forma:

«Disposición adicional primeira. *Definición de xurisdición non cooperativa.*

1. Terán a consideración de xurisdicións non cooperativas os países e territorios, así como os réximes fiscais prexudiciais, que determine a ministra de Facenda mediante orde ministerial conforme os criterios que se establecen nos números seguintes deste artigo.

2. A relación de países e territorios que teñen a consideración de xurisdicións non cooperativas poderase actualizar atendendo aos seguintes criterios:

a) En materia de transparencia fiscal:

1.º) A existencia con ese país ou territorio de normativa sobre asistencia mutua en materia de intercambio de información tributaria nos termos previstos na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, que sexa de aplicación.

2.º) O cumprimento dun efectivo intercambio de información tributaria con España.

3.º) O resultado das avaliacións *inter pares* realizadas polo Foro Global de Transparencia e Intercambio de Información con Fins Fiscais.

4.º) O efectivo intercambio de información relativa ao titular real, definido nos termos da normativa española en materia de prevención de branqueo de capitais e financiamento do terrorismo.

Para os efectos desta alínea a), enténdese por efectivo intercambio de información a aplicación da normativa sobre asistencia mutua en materia de intercambio de información tributaria atendendo aos termos de referencia aprobados polo Foro Global de Transparencia e Intercambio de Información con Fins Fiscais.

b) Que faciliten a celebración ou existencia de instrumentos ou de sociedades extraterritoriais, dirixidos á atracción de beneficios que non reflectan unha actividade económica real neses países ou territorios.

c) A existencia de baixa ou nula tributación.

Existe baixa tributación cando no país ou territorio de que se trate se aplique un nivel impositivo efectivo considerablemente inferior, incluído o tipo cero, ao exixido en España nun imposto idéntico ou análogo ao imposto sobre a renda das persoas físicas, ao imposto sobre sociedades ou ao imposto sobre a renda de non residentes.

Existe nula tributación cando no país ou territorio de que se trate non se aplique un imposto idéntico ou análogo ao imposto sobre a renda das persoas físicas, ao imposto sobre sociedades ou ao imposto sobre a renda de non residentes, segundo corresponda.

Terán a consideración de imposto idéntico ou análogo os tributos que teñan como finalidade a imposición da renda, sequera parcialmente, con independencia de que o seu obxecto o constitúa a propia renda, os ingresos ou calquera outro elemento indiciario desta.

3. A relación de réximes fiscais prexudiciais que teñen a consideración de xurisdicións non cooperativas poderase actualizar atendendo aos criterios do

Código de conduta en materia de fiscalidade empresarial da Unión Europea ou do Foro de Réximes Fiscais Prexudiciais da OCDE.

4. As normas de cada tributo poderán establecer especialidades na aplicación das normas contidas nesta disposición.

5. Respecto daqueles países ou territorios que teñan a consideración de xurisdicións non cooperativas, de conformidade co establecido nesta disposición, cos cales o Reino de España teña suscrito un convenio para evitar a dupla imposición que se encontre vixente, a normativa tributaria relacionada coas xurisdicións non cooperativas resultará tamén de aplicación, na medida en que non sexa contraria ás disposicións do citado convenio.»

Dous. Engádesse unha disposición adicional décima, coa seguinte redacción:

«Disposición adicional décima. *Referencias normativas.*

1. As referencias efectuadas na normativa a paraísos fiscais a países ou territorios cos cales non exista efectivo intercambio de información ou de nula ou baixa tributación entenderanse efectuadas á definición de xurisdición non cooperativa da disposición adicional primeira desta lei.

2. Entenderanse suprimidas as referencias efectuadas aos números 2, 3 e 4 da disposición adicional primeira desta lei, na súa redacción anterior á entrada en vigor da Lei 11/2021, de medidas de prevención e loita contra a fraude fiscal e de transposición da Directiva (UE) 2016/1164, do Consello, do 12 de xullo, pola que se establecen normas contra as prácticas de elusión fiscal que inciden directamente no funcionamento do mercado interior, de modificación de diversas normas tributarias e en materia de regulación do xogo.

3. As referencias normativas efectuadas a Estados cos cales exista un efectivo intercambio de información tributaria ou en materia tributaria entenderanse efectuadas a Estados cos cales exista normativa sobre asistencia mutua en materia de intercambio de información tributaria, nos termos previstos na Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, que sexa de aplicación.»

Tres. Modifícase a disposición transitoria segunda, que queda redactada da seguinte forma:

«Disposición transitoria segunda. *Aplicación transitoria da consideración de xurisdición non cooperativa.*

En canto non se determinen por orde ministerial os países ou territorios que teñan a consideración de xurisdición non cooperativa, terán tal consideración os países ou territorios previstos no Real decreto 1080/1991, do 5 de xullo, polo que se determinan os países ou territorios a que se refiren os artigos 2, número 3, número 4, da Lei 17/1991, do 27 de maio, de medidas fiscais urxentes, e 62 da Lei 31/1990, do 27 de decembro, de orzamentos xerais do Estado para 1991.»

Artigo décimo sétimo. *Modificación da Lei 13/2011, do 27 de maio, de regulación do xogo.*

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei 13/2011, do 27 de maio, de regulación do xogo:

Un. Engádesse unha alínea f) ao número 4 e as alíneas f) e g) ao número 5 do artigo 10, coa seguinte redacción:

«f) Non utilizar denominacións comerciais ou web, marcas, imaxes ou calquera outro elemento relevante para a identificación comercial da súa actividade que garde identidade ou semellanza cos vinculados a entidades que

ofrezan actividades de xogo sen título habilitante constitutivas da infracción prevista na alínea a) do artigo 39, salvo que contén para isto coa autorización expresa da autoridade encargada da regulación do xogo."

"f) Colaborar na loita contra a fraude mediante a elaboración e aplicación dun manual de prevención de loita contra a fraude que inclúa unha descrición dos procedementos e medidas implementados para a identificación dos diferentes escenarios de fraude e o seu tratamento. Para estes efectos, os operadores deberán informar a autoridade encargada da regulación do xogo sobre as operacións detectadas como fraudulentas e sobre a identidade dos xogadores que participen nelas.

Non se requirirá o consentimento do interesado para o tratamento de datos que resulte necesario para o cumprimento das obrigacións e actuacións previstas neste parágrafo desta alínea.

g) Asegurar a debida dilixencia no seguimento da actividade dos participantes, conforme elementos tales como os patróns de consumo, o nivel de depósito e gasto, os medios de pagamento utilizados ou a capacidade económica daqueles, para evitar prácticas fraudulentas e de risco."»

Dous. Modifícase a alínea c) e engádese unha alínea k) ao número 2, e engádese un número 4 ao artigo 13, que quedan redactados da seguinte forma:

«"c) Ter sido sancionada a persoa física, a persoa xurídica ou os seus socios, directivos ou administradores, ou calquera outra entidade que forme parte do grupo empresarial a que pertenza mediante resolución administrativa firme por dúas ou máis infraccións moi graves nos últimos catro anos, por incumprimento da normativa de xogo do Estado ou das comunidades autónomas."

"k) Non ter satisfeito o solicitante ou calquera empresa pertencente ao seu grupo empresarial o pagamento de calquera sanción pecuniaria como consecuencia de resolucións firmes por infraccións da presente lei."

"4. Calquera variación na titularidade do capital social dos licenciarios implicará unha nova acreditación dos requisitos previstos no número 1, nos termos previstos regulamentariamente."»

Tres. Modifícase o número 8 e engádese un número 15 ao artigo 21, que quedan redactados da seguinte forma:

«"8. Perseguir o xogo non autorizado, xa se realice no ámbito do Estado español xa desde fóra de España e que se dirixa ao territorio do Estado, para o cal se poderá requirir a calquera fornecedor de xogos ou de servizos de xogo, servizos de pagamento, entidades de prestación de servizos de comunicación audiovisual, medios de comunicación, servizos da sociedade da información ou de comunicacións electrónicas, axencias de publicidade, redes publicitarias e entidades patrocinadas información relativa ás operacións realizadas polos distintos operadores ou por organizadores que carezan de título habilitante ou o cesamento dos servizos que estiveren prestando."

"15. Combater a fraude no contorno das actividades do xogo, incluíndo a fraude nas apostas deportivas, e colaborar coas autoridades competentes na prevención e na loita contra a fraude e a manipulación das competicións deportivas."»

Catro. Engádese un número 6 ao artigo 24, coa seguinte redacción:

«6. A autoridade encargada da regulación do xogo poderá ter acceso aos datos de identidade tratados polas federacións deportivas españolas e que sexan

necesarios para controlar o cumprimento das prohibicións subxectivas previstas nas alíneas d), e) e f) do artigo 6.2.»

Cinco. Modifícanse as alíneas e) e n) e engádense as alíneas ñ) e o) ao artigo 40, que quedan redactadas da seguinte forma:

«"e) O incumprimento dos requirimentos de información ou de cesamento de prestación de servizos previstos nesta lei."

"n) O incumprimento dos requisitos e obrigacións en materia de xogo responsable e de protección dos xogadores fixados nas normas e disposicións vixentes."

"ñ) Promover ou facilitar a participación desde España nas actividades de xogo a que se refire o artigo 2.1 a través de páxinas web distintas ás legalmente habilitadas por operadores de xogo con título habilitante en España.

o) A comisión de dúas infraccións leves no prazo de dous anos, con sanción definitiva na vía administrativa."»

Seis. Engádese unha alínea f) ao artigo 41 coa seguinte redacción:

«f) Participar desde España, a través do uso de técnicas de enmascaramento de enderezos IP territoriais españois, nas actividades de xogo a que se refire o artigo 2.1 ofrecidas a través de páxinas distintas das legalmente habilitadas por operadores de xogo con título habilitante en España.»

Sete. Engádese un artigo 47 bis coa seguinte redacción:

«Artigo 47 bis. *Publicación de información relativa a infraccións.*

1. A autoridade encargada da regulación do xogo, a través da súa páxina web, publicará as resolucións sancionadoras firmes na vía administrativa impostas conforme os tipos infractores dos artigos 39 e 40, unha vez notificadas aos interesados.

2. A autoridade encargada da regulación do xogo, a través da súa páxina web, publicará información actualizada sobre dominios web a través dos cales se acredítase o ofrecemento das actividades incluídas no ámbito de aplicación desta lei carecendo do correspondente título habilitante.»

Oito. Engádese unha disposición adicional oitava coa seguinte redacción:

«Disposición adicional oitava. *Subministración de información da Sociedad Estatal Loterías y Apuestas del Estado, S.M.E., S.A., e da Organización Nacional de Ciegos Españoles.*

1. A Sociedad Estatal Loterías y Apuestas del Estado, S.M.E., S.A. e a Organización Nacional de Ciegos Españoles, como operadores designados para a comercialización de xogos de lotarías de ámbito estatal regulados nesta lei, colaborarán coa Administración tributaria do Estado subministrando determinados datos con transcendencia tributaria no ámbito das lotarías e apostas que organicen.

En particular, sen prexuízo doutras formas de colaboración que poidan resultar procedentes, o operador informará mensualmente por medios electrónicos sobre os premios pagados suxeitos ou non a retención, con identificación do perceptor e do seu representante legal, data de celebración do sorteo ou aposta, data de pagamento do premio e forma de pagamento e, se for o caso, importe da retención ou ingreso á conta.

2. O convenio que subscriba o operador coa Axencia Estatal de Administración Tributaria establecerá a forma e o prazo de presentación da información e conterá a información a que se refire o número anterior, así como calquera outro dato relevante para o efecto a fin de concretar aquela información. Ao dito convenio resultarlle de aplicación o disposto no artigo 94.5 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.»

Artigo décimo oitavo. *Modificación da Lei 7/2012, do 29 de outubro, de modificación da normativa tributaria e orzamentaria e de adecuación da normativa financeira para a intensificación das actuacións na prevención e loita contra a fraude.*

Modifícanse o número 1 do punto un, os números 4 e 5 do punto dous, o número 1 do punto tres e engádesse un número 5 ao citado punto tres do artigo 7 da Lei 7/2012, do 29 de outubro, de modificación da normativa tributaria e orzamentaria e de adecuación da normativa financeira para a intensificación das actuacións na prevención e loita contra a fraude, que quedan redactados da seguinte forma:

«1. Non poderán pagarse en efectivo as operacións en que algunha das partes intervinientes actúe en calidade de empresario ou profesional, cun importe igual ou superior a 1.000 euros ou o seu contravalor en moeda estranxeira.

Non obstante, o citado importe será de 10.000 euros ou o seu contravalor en moeda estranxeira cando o pagador sexa unha persoa física que xustifique que non ten o seu domicilio fiscal en España e non actúe en calidade de empresario ou profesional.»

"4. A base da sanción será a contía pagada en efectivo nas operacións de importe igual ou superior a 1.000 euros ou 10.000 euros, ou o seu contravalor en moeda estranxeira, segundo se trate de cada un dos supostos a que se refire o número 1 do punto un, respectivamente.

5. A sanción consistirá en multa pecuniaria proporcional do 25 por cento da base da sanción prevista no número anterior, salvo que conorra un suposto de redución da sanción a que se refire o número 5 do punto tres deste artigo."

"1. O procedemento sancionador rexerese, coas especialidades previstas neste artigo, polo disposto no título IV da Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas, no capítulo III do título preliminar da Lei 40/2015, do 1 de outubro, de réxime xurídico do sector público, así como nas disposicións regulamentarias que desenvolvan as anteriores leis.

Non obstante o anterior, o réxime das notificacións nos ditos procedementos será o previsto na sección 3.ª do capítulo II do título III da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria."

"5. Na tramitación do referido procedemento sancionador rexerán as seguintes especialidades:

a) O titular do órgano competente para resolver designará o instrutor, que iniciará o procedemento sancionador e formulará a proposta de resolución.

b) Cando no momento de iniciarse o procedemento sancionador se encontraren en poder do órgano competente os elementos que permitan formular unha proposta de resolución, esta incorporárase ao acordo de iniciación.

c) Prescindirase do trámite de audiencia previo á proposta de resolución a que se refire o artigo 82 da Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas.

d) Unha vez notificada a proposta de resolución, o pagamento voluntario polo presunto responsable en calquera momento anterior á notificación da resolución implicará a terminación do procedemento coas seguintes consecuencias:

1.º A redución do 50 por cento do importe da sanción, sen que resulten aplicables as reducións previstas no artigo 85 da Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas.

2.º A renuncia a formular alegacións. No caso de que sexan formuladas, teranse por non presentadas.

3.º A terminación do procedemento, sen necesidade de ditar resolución expresa, o día en que se realice o pagamento.

4.º O esgotamento da vía administrativa, que será impugnabile unicamente ante a orde xurisdiccional contencioso-administrativa.

A interposición de recurso contencioso-administrativo suporá a perda da redución aplicada, que se exixirá sen máis trámite que a notificación ao interesado.

5.º O prazo para interpor o recurso contencioso-administrativo iniciárase o día seguinte a aquel en que teña lugar o pagamento.

e) O prazo máximo en que deberá notificarse a resolución expresa será de seis meses contado desde a data do acordo de iniciación.

f) O procedemento poderá iniciarse a pesar de que conorra a circunstancia a que se refire o artigo 63.3 da Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas."»

Artigo décimo noveno. *Modificación da Lei do notariado, do 28 de maio de 1862.*

Introdúcense as seguintes modificacións na Lei do notariado, do 28 de maio de 1862:

Un. Modifícase o artigo 23, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 23.

Os notarios darán fe nas escrituras públicas e naquelas actas que pola súa índole especial o requiran de que coñecen as partes ou de térense asegurado da súa identidade polos medios supletorios establecidos nas leis e regulamentos.

Serán medios supletorios de identificación, na falta do coñecemento persoal do notario, os seguintes:

a) A afirmación de dúas persoas con capacidade civil que coñezan o outorgante e sexan coñecidas do notario, as cales serán responsables da identificación.

b) A identificación dunha das partes contratantes pola outra, sempre que desta última dea fe de coñecemento o notario.

c) A referencia a carnés ou documentos de identidade, con retrato e sinatura expedidos polas autoridades públicas, cuxo obxecto sexa identificar as persoas.

O notario neste caso responderá da concordancia dos datos persoais, fotografía e sinatura estampados no documento de identidade exhibido cos do comparecente.

d) O cotexo de sinatura coa indubitada dun instrumento público anterior en que o notario tiver dado fe de coñecemento do asinante.

O notario que der fe de coñecemento dalgún dos outorgantes inducido a erro sobre a personalidade destes pola actuación maliciosa deles mesmos ou doutras persoas non incorrerá en responsabilidade criminal, a cal será exixida unicamente cando proceda con dolo. En tal suposto o notario, sen prexuízo do anterior, será inmediatamente sometido a expediente de corrección disciplinaria coa obrigación

de indemnizar os danos e perdas que se producen por tal erro a terceiros interesados.

Se se trata de escrituras públicas relativas a actos ou contratos polos cales se adquiren, declaren, constitúan, transmitan, graven, modifiquen ou extingan o dominio e os demais dereitos reais sobre bens inmobles, ou a calquera outro con transcendencia tributaria, os comparecentes acreditarán ante o notario autorizante os seus números de identificación fiscal e os das persoas ou entidades en cuxa representación actúen, dos cales quedará constancia na escritura.

Tratándose de escrituras públicas polas cales se cree ou constitúa unha entidade con ou sen personalidade xurídica, o notario incluírá obrigatoriamente naquelas o número de identificación fiscal. Con carácter previo á autorización ou intervención de calquera escritura pública, acta ou póliza, o notario consultará a lista de números de identificación fiscal revogados. O notario deberá absterse de autorizar ou intervir calquera instrumento público que pretenda outorgar unha entidade xurídica con número de identificación fiscal revogado de conformidade co previsto na normativa tributaria.»

Dous. Modifícase o artigo 24, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 24.

En todo instrumento público consignará o notario o seu nome e veciñanza, os nomes e veciñanza das testemuñas, e o lugar, ano e día do outorgamento.

Os notarios, na súa consideración de funcionarios públicos, deberán velar pola regularidade non só formal senón tamén material dos actos ou negocios xurídicos que autoricen ou en que interveñan, polo que están suxeitos a un deber especial de colaboración coas autoridades xudiciais e administrativas.

En consecuencia, este deber especial exige do notario o cumprimento daquelas obrigacións que no ámbito da súa competencia establezan esas autoridades.

Nas escrituras relativas a actos ou contratos polos cales se declaren, transmitan, graven, modifiquen ou extingan a título oneroso o dominio e os demais dereitos reais sobre bens inmobles identificaranse, cando a contraprestación consistir en todo ou en parte en diñeiro ou signo que o represente, os medios de pagamento empregados polas partes. Para tal fin, e sen prexuízo do seu ulterior desenvolvemento regulamentario, deberá identificarse se o prezo se recibiu con anterioridade ou no momento do outorgamento da escritura, a súa contía, así como se se efectuou en metálico, cheque, bancario ou non e, se for o caso, nominativo ou ao portador, outro instrumento de xiro ou ben mediante transferencia bancaria.

Igualmente, nas escrituras públicas citadas o notario deberá incorporar a declaración previa do movemento dos medios de pagamento achegadas polos comparecentes cando proceda presentar esta nos termos previstos na lexislación de prevención do branqueo de capitais. Se o obrigado a isto non achegar esta declaración, o notario fará constar esta circunstancia na escritura e comunicará ao órgano correspondente do Consello Xeral do Notariado.

Nas escrituras públicas a que se refiren este artigo e o artigo 23 desta lei, o Consello Xeral do Notariado fornecerá á Administración tributaria, de acordo co disposto no artigo 17 desta lei, a información relativa ás operacións en que se incumpriu a obrigación de comunicar ao notario o número de identificación fiscal para a súa constancia na escritura, así como os medios de pagamento empregados e, se for o caso, a negativa a identificar os medios de pagamento. Estes datos deberán constar nos índices informatizados.

O Consello Xeral do Notariado establecerá un sistema automatizado para que o notario, a través daquel, forneza á Administración tributaria a identificación

daquelas entidades xurídicas con número de identificación fiscal revogado e non rehabilitado que pretenderon outorgar un documento público.»

Disposición adicional primeira. *Normas de control sobre o tabaco cru e réxime sancionador.*

Un. *Ámbito de aplicación.*

1. A presente disposición será aplicable aos operadores de tabaco cru e aos transportistas por conta allea deste produto.

2. Para os efectos desta disposición son operadores de tabaco cru as persoas físicas ou xurídicas ou entidades sen personalidade xurídica que realicen actividades comerciais que teñan por obxecto o tabaco cru que se encontre ou circule por territorio español.

Non obstante, para os efectos previstos nesta disposición non se considerarán operadores de tabaco cru os transportistas que actúen por conta allea, sen prexuízo das obrigacións específicas que se impoñen a estes no número seis da presente disposición.

Os operadores de tabaco cru que non estean establecidos en territorio español deberán designar un representante con domicilio nese territorio para o cumprimento das obrigacións establecidas nesta disposición.

3. Para os efectos desta disposición, o concepto de tabaco cru comprende as follas e outras partes naturais da planta do tabaco unha vez curadas ou secadas, cando non teñan a consideración de elaborados do tabaco conforme o previsto no artigo 59.4 da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais. Este concepto non inclúe en ningún caso a planta viva nin a planta cortada que non estea curada ou secada.

Dous. *Prohibición de comercio retalista de tabaco cru.*

1. Prohíbese o comercio retalista de tabaco cru.

2. Para os efectos da presente lei, enténdese por comercio retalista aquela actividade, desenvolvida con ánimo de lucro, consistente en ofertar a venda ou fornecemento de tabaco cru aos consumidores finais, utilizando ou non un establecemento e realizada por calquera medio, incluída tanto a venda directa como a venda a distancia, a través da internet ou de calquera outra forma de oferta mediante sistemas de comunicación.

Tres. *Rexistro de Operadores de Tabaco Cru e obrigación de inscrición.*

1. Créase o Rexistro de Operadores de Tabaco Cru, que será único para todo o territorio español e se situará na Axencia Estatal de Administración Tributaria, á cal corresponderá a xestión e mantemento.

2. Todos os operadores de tabaco cru deberán inscribirse, con carácter previo ao inicio da súa actividade, no Rexistro de Operadores de Tabaco Cru. Para tal efecto, o operador, xunto cos seus datos identificativos, deberá describir detalladamente a actividade comercial que pretende desenvolver e o uso e destino que vaia dar ao tabaco cru, facendo constar os establecementos e locais de almacenamento onde vaia desenvolver a súa actividade. No caso de operadores suxeitos ao cumprimento de obrigacións de habilitación ou rexistro establecidas pola normativa reguladora do mercado de tabacos, o cumprimento destas obrigacións será requisito para a inscrición no Rexistro de Operadores de Tabaco Cru.

3. Calquera modificación dos datos declarados deberá ser previamente comunicada á Axencia Estatal de Administración Tributaria.

4. A inscrición no Rexistro de Operadores de Tabaco Cru levará unida a asignación dun número de operador de tabaco cru.

Catro. Obrigacións contables.

1. Os operadores de tabaco cru deberán levar un sistema de contabilidade en soporte informático en que se anotarán todas as operacións de compra, venda, movementos de entrada ou saída do territorio español ou dos depósitos ou almacéns de tabaco cru.

2. En todo caso, a contabilidade deberá especificar a data do movemento, a cantidade de produto en quilogramos, a identificación do fornecedor ou do cliente, así como do propietario do produto cando se encontre nun almacén ou depósito e, nas expedicións, do destinatario, medio de transporte, lugar de entrega e o número do documento de circulación a que se refire o número seguinte.

3. Os operadores de tabaco cru deberán conservar a contabilidade a que se refire este número e os documentos de soporte dela durante o período de prescrición establecido no número dezaseis.

Cinco. Obrigacións relativas á circulación de tabaco cru.

1. Toda circulación de tabaco cru por territorio español, mesmo se comeza ou termina fóra del, deberá ir amparada por un documento de circulación, que deberá acompañar en todo momento o medio de transporte.

2. Con carácter previo á circulación e, en todo caso, cunha anticipación mínima de vinte e catro horas, os operadores que sexan propietarios de tabaco cru que vaia ser obxecto dun envío dun establecemento a outro deberán comunicalo á Axencia Estatal de Administración Tributaria, a cal levará a cabo un procedemento de validación dos datos comunicados.

3. Os datos que, en todo caso, deberá conter a comunicación son:

a) Nome ou razón social, número de identificación fiscal, ou número IVE e domicilio do expedidor, do destinatario e do transportista.

b) Enderezo dos establecementos de expedición e destino, e ruta que seguirá o medio de transporte.

c) Cantidade de produto, en quilogramos, e número de vultos ou envases.

4. Calquera variación dos datos indicados deberá ser comunicada á Axencia Estatal de Administración Tributaria polo operador que realizase a comunicación prevista no número 2 anterior, nas vinte e catro horas seguintes ao momento de detectarse a variación.

5. O documento de circulación consistirá nun exemplar impreso, ou en calquera soporte dixital, do documento en que aparezan todos os datos relativos á expedición comunicada previamente á Axencia Estatal de Administración Tributaria, unha vez que fosen validados, e no cal conste de forma lexible un código seguro de verificación (CSV).

Seis. Obrigacións de información á Axencia Estatal de Administración Tributaria.

1. Os transportistas de mercadorías, cando actúen por conta allea en operacións relacionadas con tabaco cru, deberán comunicar á Axencia Estatal de Administración Tributaria, no momento en que lles sexan solicitados os servizos de transporte e, en todo caso, con carácter previo ao seu inicio, a identificación do documento de circulación.

2. Os transportistas de tabaco cru por conta de terceiras persoas deberán informar de calquera cambio de ruta, destino ou destinatario que lle sexa ordenado polo operador ou por un terceiro por conta deste, que difira do consignado no documento de circulación, identificando o enderezo do novo destino e, se for o caso, do novo destinatario. A Axencia Estatal de Administración Tributaria disporá dun prazo de catro horas para dar instrucións ao transportista, transcorrido o cal, salvo outra indicación por parte daquela, este poderá proceder á entrega do tabaco cru conforme as novas instrucións do operador.

3. O destinatario da expedición de tabaco cru e o titular de calquera almacenamento intermedio que se encontren establecidos en territorio nacional deberán comunicar á Axencia Estatal de Administración Tributaria as súas respectivas recepcións, nas vinte e catro horas seguintes a ela, facendo constar expresamente a cantidade recibida e calquera anomalía ou discrepancia respecto dos datos declarados no documento de circulación. No caso de que o lugar de entrega non se encuentre no territorio nacional, a comunicación da recepción definitiva polo destinatario realizaraa o operador propietario a que se refire o número cinco.2.

Sete. Facultades dos órganos de control.

1. Son órganos de control, para os efectos previstos nesta disposición, os da Axencia Estatal de Administración Tributaria a que a súa normativa de organización atribúa a competencia en materia de control de tabaco cru.

2. Os funcionarios da Axencia Estatal de Administración Tributaria integrados nos órganos de control terán para o exercicio das súas funcións as seguintes facultades:

a) Acceso aos establecementos e locais en que se realicen as operacións suxeitas a control ou en que existan probas delas.

Cando no exercicio das actuacións de control sexa necesario entrar no domicilio constitucionalmente protexido do obrigado, deberán obter o consentimento daquel ou a oportuna autorización xudicial.

b) Exame da documentación, contabilidade e rexistros, incluídos os informáticos, dos suxeitos obrigados por esta disposición.

c) Requirir información relativa a operacións con tabaco cru, ao propio operador ou a terceiros relacionados con este por razón delas.

d) Recoñecemento dos medios de transporte que poidan transportar tabaco cru.

e) Recoñecemento físico do produto, pesaxe, realización de esquemas e planos, toma de fotografías e rexistro videográfico das instalacións e do produto.

f) Obtención de mostras para a súa posterior análise polo laboratorio competente.

3. O suxeito obrigado que fose requirido polo órgano de control deberá comparecer, por si ou por medio de representante, no lugar, día e hora sinalados para a práctica das actuacións, e deberá achegar ou ter ao dispor dese órgano a documentación e demais elementos solicitados.

4. Os operadores, os transportistas e os titulares ou responsables dos almacéns e outros lugares onde se almacene tabaco cru estarán obrigados a facilitar aos funcionarios responsables do control regulado nesta disposición o exercicio das facultades anteriormente relacionadas, e prestaranlles a debida colaboración para o desenvolvemento das súas funcións.

5. As actuacións de control documentaranse en dilixencias, as cales teñen natureza de documentos públicos e fan proba dos feitos que motiven a súa formalización, salvo que se acredite o contrario. Os feitos contidos nas dilixencias e aceptados pola persoa que atenda os funcionarios que leven a cabo as actuacións de control, así como as súas manifestacións, presúmense certos e só poderán ser rectificadas por estes mediante proba de que incorreron en erro de feito.

6. Os funcionarios que desempeñen as funcións de control previstas neste número serán considerados axentes da autoridade e deberán acreditar a súa condición, se son requiridos para isto, fóra das oficinas públicas. As autoridades públicas prestaranlles a protección e o auxilio necesario para o exercicio das súas funcións de control.

Oito. Réxime sancionador.

1. Son infraccións as accións ou omisións dolosas ou culposas con calquera grao de negligencia que estean tipificadas e sancionadas como tales nesta disposición.

2. As infraccións administrativas previstas nesta disposición clasificaranse en moi graves, graves e leves.

3. A realización de varias accións ou omisións constitutivas de varias infraccións levará unida a imposición das sancións que procedan por cada unha delas.

Nove. Suxeitos infractores e responsables.

1. Serán suxeitos infractores as persoas físicas ou xurídicas e as entidades mencionadas no artigo 35.4 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, que realicen as condutas tipificadas nos números seguintes.

2. O que actúe como administrador de feito ou de dereito dunha persoa xurídica, así como as persoas físicas ou xurídicas que integren as entidades mencionadas no artigo 35.4 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, responderán solidariamente das infraccións de que sexan responsables os suxeitos infractores.

Dez. Tipos de infraccións.

1. Constitúen infraccións moi graves as seguintes condutas:

a) O incumprimento da obrigaón de inscrición no Rexistro de Operadores de Tabaco Cru previsto no número tres.

b) O incumprimento absoluto na xestión da contabilidade de existencias prevista no número catro.

c) A xestión, prevista no número catro, de contabilidades distintas que non permitan coñecer a verdadeira situación do operador de tabaco cru.

d) O incumprimento da obrigaón de comunicación previa establecida no número cinco.2.

e) A entrega de tabaco cru en lugares ou a destinatarios diferentes aos establecidos no documento de circulación sen que se comunicase tal circunstancia á Axencia Estatal de Administración Tributaria nos prazos e forma prevista nos números cinco e seis.

f) A desatención das instrucións da Axencia Estatal de Administración Tributaria no caso previsto no número seis.2 cando estas fosen facilitadas ao transportista dentro do prazo previsto nel.

g) A falta da comunicación previa a que se refire o número cinco.2 cando afecte os establecementos e o uso do tabaco cru.

2. Constitúen infraccións graves as seguintes condutas:

a) A circulación de tabaco cru relacionada coa infracción que non vaia acompañada do documento de circulación previsto no número cinco, ou amparada con documentos de circulación en que se falseasen ou se consignasen incorrectamente os datos previstos no número cinco. Non obstante, a existencia de diferenzas na cantidade de produto transportado que non excedan un 10 por 100 da cantidade que conste no documento de circulación non terá a consideración de infracción grave.

b) O incumprimento das obrigaóns de información previstas no número seis cando non constitúan infraccións moi graves.

c) O comercio retalista de tabaco cru.

d) A resistencia, obstrución, escusa ou negativa á acción investigadora dos órganos competentes para o control das obrigaóns previstas nesta disposición.

Para estes efectos, constitúen resistencia, obstrución, escusa ou negativa as seguintes condutas da persoa investigada, do presunto infractor ou da persoa sancionada:

1.º Non facilitar o exame da documentación xustificativa dos bens, medios ou instrumentos e as actividades obxecto da investigación ou da documentación necesaria para a tramitación do expediente sancionador.

2.º Non atender algún requirimento debidamente notificado.

3.º A incomparecencia, salvo causa xustificada, no lugar e tempo que se sinalase.

4.º Negar ou impedir indebidamente a entrada ou permanencia en predios ou locais ás autoridades, funcionarios ou forzas ou o recoñecemento de medios de transporte, locais, máquinas, instalacións e explotacións relacionados coa investigación, a tramitación do expediente ou a execución da sanción.

5.º As coaccións ás autoridades, funcionarios e forzas no exercicio das funcións que teñen encomendadas pola lei.

6.º Calquera outra actuación do presunto infractor ou da persoa obxecto da investigación tendente a dilatar, entorpecer ou impedir as actuacións.

3. Constitúen infraccións leves as seguintes condutas:

a) A circulación de tabaco cru amparada por documentos de circulación nos cales se aprecien diferenzas na cantidade de produto transportado que excedan o 5 por 100 da cantidade que conste naquel e non superen o 10 por 100.

b) A emisión de documentos de circulación en que se falseasen ou se consignasen incorrectamente datos cando non constituía infracción grave.

c) Calquera outra irregularidade ou incumprimento das obrigacións e medidas establecidos na presente disposición cando non constituían infraccións moi graves ou graves.

Once. Sancións.

1. Pola comisión de infraccións moi graves imporanse as seguintes sancións:

a) As infraccións a que se refiren as alíneas b), c), d), e) ou f) do número dez.1 serán sancionadas con multa pecuniaria de 40 euros por cada quilogramo de tabaco cru que estea afectado ou relacionado con tales infraccións, cun mínimo de 10.000 euros.

Cando, por causas imputables ao suxeito infractor, non puiden determinarse a cantidade de tabaco cru afectado ou relacionado coa infracción, imporase unha sanción pecuniaria fixa de 100.000 euros.

b) Nos supostos de infracción moi grave, as alíneas a) ou g) do número dez.1, imporase unha sanción pecuniaria fixa de 50.000 euros.

2. Pola comisión de infraccións graves imporanse as seguintes sancións:

a) As infraccións a que se refiren as alíneas a), b) ou c) do número dez.2 serán sancionadas con multa pecuniaria de 20 euros por cada quilogramo de tabaco cru que estea afectado ou relacionado con tales infraccións, cun mínimo de 5.000 euros.

Cando, por causas imputables ao suxeito infractor, non puiden determinarse a cantidade de tabaco cru afectado ou relacionado coa infracción, imporase unha sanción pecuniaria fixa de 50.000 euros.

b) A resistencia, obstrución, escusa ou negativa prevista no número dez.2 d) desta lei sancionárase con multa pecuniaria de:

1.º Nos supostos previstos no número dez.2. d) 4.º e 5.º, con multa pecuniaria fixa de 50.000 euros, sempre que, neste último caso, non teña a consideración de delito.

2.º Nos demais casos do número dez.2.d), con multa pecuniaria fixa de 25.000 euros.

3. Pola comisión de infraccións leves imporanse as seguintes sancións:

a) As infraccións a que se refiren as alíneas a) e b) do número dez.3 serán sancionadas con multa pecuniaria de 10 euros por cada quilogramo de tabaco cru que estea afectado ou relacionado con tales infraccións, cun mínimo de 2.500 euros.

Cando, por causas imputables ao suxeito infractor, non puiden determinarse a cantidade de tabaco cru obxecto a que se refire o parágrafo anterior, imporase unha sanción pecuniaria fixa de 5.000 euros.

b) As infraccións a que se refire a alínea c) do número dez.3 serán sancionadas cunha multa pecuniaria fixa de 5.000 euros.

Doce. Graduación das sancións.

1. O importe final da sanción incrementarase nun 20% en caso de comisión repetida de infraccións.

Apreciarase comisión repetida de infraccións cando o suxeito infractor fose sancionado por calquera infracción administrativa prevista nesta disposición mediante resolución administrativa firme dentro dos catro anos anteriores á data da comisión da infracción.

2. No suposto de concurso de infraccións, cando algunha delas tivese como resultado o descubrimento de tabaco cru, sancionarase unicamente pola infracción máis grave.

Trece. Comiso.

1. Toda multa que se impuxer pola comisión das infraccións tipificadas na presente disposición como moi graves ou graves levará consigo, como sanción accesoria, o comiso do tabaco cru que constituía o obxecto da infracción e dos bens, medios e instrumentos con que se preparase ou executase a infracción e, se for o caso, dos efectos procedentes desta.

2. Se, por calquera circunstancia, incluída a sinalada no número seguinte, non for posible o comiso dos bens, efectos ou instrumentos sinalados no número anterior, acordarase o comiso por un valor equivalente doutros bens que pertencen aos infractores.

3. Non se procederá ao comiso dos bens distintos do tabaco cru, medios e instrumentos da infracción:

a) Cando pertencen a un terceiro de boa fe non responsable da infracción que os adquirise legalmente.

b) Cando sexan de lícito comercio e o seu valor non garde relación coa natureza ou gravidade da infracción, o órgano competente para impor a sanción que proceda poderá non acordar o comiso ou acordalo parcialmente.

4. Os bens, medios e instrumentos definitivamente comisados por resolución firme adxudicaranse ao Estado. Os bens de lícito comercio serán alleados pola Axencia Estatal de Administración Tributaria.

Catorce. Aprehensión e destino dos bens.

1. As autoridades, os funcionarios e as forzas que, no exercicio das súas competencias, teñan coñecemento de condutas ou feitos que poidan constituír unha infracción administrativa prevista nesta disposición, procederán á aprehensión cautelar dos bens, medios e instrumentos que, de acordo co número trece desta disposición poidan resultar comisados.

2. As autoridades, funcionarios e as forzas a que se refire o número anterior deberán efectuar dilixencia das actuacións, que entregarán ao órgano competente para a instrución do procedemento sancionador, e porán ao seu dispor os bens, medios e instrumentos aprehendidos, salvo o tabaco cru, en relación co cal se actuará na forma prevista no número seguinte.

Quince. Destrucción do tabaco cru aprehendido.

As autoridades, funcionarios e forzas a que se refire o número anterior porán ao dispor do Comisionado para o Mercado de Tabacos o tabaco cru aprehendido, a fin de que o destrúa. A destrución será ordenada polo órgano competente para resolver o procedemento no prazo de tres meses, transcorrido o cal, o Comisionado para o

Mercado de Tabacos procederá á súa destrución e comunicaraa ao órgano competente para a resolución do procedemento.

Dezaseis. Prescrición.

As infraccións previstas nesta disposición prescribirán aos catro anos desde a súa realización. A recadación das sancións impostas prescribirá aos catro anos da súa firmeza.

Dezasete. Procedemento sancionador.

1. A competencia para a tramitación e resolución do referido procedemento sancionador corresponderá en todo o territorio español á Axencia Estatal de Administración Tributaria e atribuirase ao órgano que se determine nas súas normas de organización.

2. Os datos, probas ou circunstancias que consten ou se obtivesen nalgunha actuación ou procedemento penal ou administrativo, incluído o de aplicación dos tributos, e vaian ser tidos en conta no procedemento sancionador deberán incorporarse formalmente a el antes da proposta de resolución.

3. A recadación das sancións impostas de conformidade co establecido na presente disposición corresponderá á Axencia Estatal de Administración Tributaria, tanto en período voluntario como en período executivo.

Dezaioito. Comunicacións.

Todas as comunicacións que, por aplicación do disposto na presente disposición, se deban realizar á Axencia Estatal de Administración Tributaria, se realizarán por medios electrónicos a través da sede electrónica da Axencia Estatal de Administración Tributaria.

Dezanove. Normativa supletoria.

En todo aquilo que non fose previsto na presente disposición será de aplicación supletoria a Lei 39/2015, do 1 de outubro, do procedemento administrativo común das administracións públicas, e a Lei 40/2015, do 1 de outubro, de réxime xurídico do sector público. Non obstante, respecto das notificacións que teñan lugar con motivo do procedemento regulado nesta disposición, o réxime supletorio será o previsto na sección 3.ª do capítulo II do título III da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria.

Vinte. Desenvolvemento regulamentario.

1. O Goberno poderá ditar as disposicións necesarias para o desenvolvemento do disposto nesta disposición, as cales poderán establecer simplificacións a favor de determinados operadores de tabaco cru por razón da reducida dimensión da súa actividade ou outras de tipo obxectivo que así o aconsellen. Igualmente, poderán prever fórmulas de colaboración social para o cumprimento das obrigacións previstas nesta disposición.

2. Sen prexuízo do establecido no número anterior, o titular do Ministerio de Facenda poderá ditar as disposicións necesarias para a regulación do contido, datos e formularios relativos ás comunicacións que se prevén nesta disposición e dos procedementos e requisitos para a súa realización.

3. O Ministerio de Facenda poderá establecer as fórmulas de coordinación que sexan pertinentes con outras administracións e organismos públicos con competencias na materia.

Vinte e un. Tratamento de datos persoais.

Os datos persoais achegados en cumprimento da presente disposición serán tratados coa finalidade da aplicación efectiva da tributación sobre os elaborados de tabaco por medio do control administrativo das actividades económicas realizadas con

tabaco. Este tratamento axustarase ao Regulamento (UE) 2016/679 do Parlamento Europeo e do Consello, do 27 de abril de 2016, e á Lei orgánica 3/2018, do 5 de decembro, de protección de datos persoais e garantía dos dereitos dixitais. Na sede electrónica da Axencia Tributaria facilitarase a información que exige o artigo 13 do Regulamento relativa aos posibles tratamentos e ao exercicio dos dereitos sobre eles.

Vinte e dous. Intercambio de información.

As autoridades competentes nacionais poderán intercambiar coas autoridades competentes doutros Estados membros da Unión Europea toda a información que poida permitir a aquelas previr, investigar e reprimir a fraude tributaria e aduaneira.

Disposición adicional segunda. *Prohibición de determinadas máquinas aptas para a fabricación de elaborados do tabaco.*

Un. Consideración de xénero prohibido.

Terán a consideración de xéneros prohibidos, para efectos do previsto na Lei orgánica 12/1995, do 12 de decembro, de represión do contrabando, as máquinas clasificadas no código 8478 da Nomenclatura combinada establecida polo Regulamento (CEE) número 2658/87 do Consello, do 23 de xullo de 1987, aptas para a fabricación de elaborados do tabaco.

O carácter de xénero prohibido alcanzará a adquisición ou tenza das máquinas cando non sexan efectuadas por un fabricante de elaborados do tabaco, incluídas as que realicen primeira transformación, ou non teñan lugar no exercicio dunha actividade que as xustifique. Considéranse actividades que xustifican a adquisición ou tenza das máquinas a que se refire este número a fabricación, comercialización e transporte delas, sempre que os que as leven a cabo se encontren, se for o caso, debidamente habilitados ou rexistrados de acordo cos establecido pola normativa reguladora do mercado de tabacos e poidan acreditar que o destino destas operacións é a venda ou entrega a comercializadores das citadas máquinas, a fabricantes de elaborados do tabaco ou a súa expedición con destino a un territorio situado fóra do territorio español.

Dous. Definicións.

Para os efectos deste precepto, entenderase por:

1. Elaborados do tabaco. Os definidos como tales na Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais.

2. Fabricantes de elaborados do tabaco. Terán esta condición:

a) Na Península e Illes Balears, os titulares de fábricas de elaborados de tabaco, incluídas as que realicen primeira transformación, habilitados polo Comisionado para o Mercado de Tabacos conforme o previsto na Lei 13/1998, do 4 de maio, de ordenación do mercado de tabacos e normativa tributaria e na súa normativa de desenvolvemento, e autorizados conforme o establecido na Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais e a súa normativa de desenvolvemento.

b) Nas illas Canarias, os titulares de fábricas de elaborados de tabaco, incluídas as que realicen primeira transformación, autorizados conforme o establecido na Lei 1/2011, do 21 de xaneiro, do imposto sobre os elaborados do tabaco e outras medidas tributarias, e na súa normativa de desenvolvemento.

c) En Ceuta e Melilla, os titulares de fábricas de tabaco, incluídas as que realicen primeira transformación, habilitados polo Comisionado para o Mercado de Tabacos conforme o previsto na Lei 13/1998, do 4 de maio, de ordenación do mercado de tabacos e normativa tributaria, e na súa normativa de desenvolvemento.

Disposición adicional terceira. *Aplicación do réxime fiscal do ICO ao ICF.*

O réxime fiscal do Instituto Catalán de Finanzas será o aplicable ao Instituto de Crédito Oficial. Calquera modificación que se introduza no ordenamento xurídico para establecer un réxime tributario específico para o Instituto de Crédito Oficial resultará tamén de aplicación ao Instituto Catalán de Finanzas.

Disposición adicional cuarta. *Avaliación da economía somerxida no Estado español.*

Un. Encoméndase ao Goberno que encargue a expertos independentes a elaboración dunha análise e avaliación oficial da economía somerxida no Estado español, da fraude fiscal e laboral e da elusión fiscal, desagregada por territorios, sectores económicos e impostos.

Dous. O informe a que se refire o número anterior será presentado e debatido polas Cortes Xerais e, dentro do seu ámbito xeográfico e competencial, se o consideran oportuno, nos parlamentos autonómicos, que poderán promover as medidas correctoras oportunas. Estas medidas comprenderán as modificacións organizativas, os medios humanos e materiais necesarios e as fórmulas de coordinación e colaboración entre administracións tributarias precisas para atinxir os obxectivos anuais e plurianuais de redución da fraude e da economía somerxida. Os resultados das medidas adoptadas serán fiscalizados periodicamente polas Cortes Xerais a través dun modelo estándar que deberá conter información homoxénea dos resultados para observar a súa evolución co seguinte estudo oficial.

Disposición adicional quinta. *Imposto especial sobre determinados medios de transporte.*

Modifícase o artigo 70 da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais nos seguintes termos:

«Artigo 70. Tipo impositivo.

Con efectos até o 31 de decembro de 2021, modifícanse os ordinais 1.º, 2.º, 3.º e 4.º do número 1 do artigo 70 da Lei 38/1992, do 28 de decembro, de impostos especiais, que quedan redactados nos seguintes termos:

Ordinal 1.º

a) Vehículos cuxas emisións oficiais de CO₂ non sexan superiores a 144 g/km, con excepción dos vehículos tipo "quad" e dos vehículos comprendidos nos ordinais 6.º, 7.º, 8.º e 9.º

b) Vehículos provistos dun só motor que non sexa de combustión interna, con excepción dos vehículos tipo "quad".

Ordinal 2.º

Vehículos cuxas emisións oficiais de CO₂ sexan superiores a 144 g/km e sexan inferiores a 192 g/km, con excepción dos vehículos tipo "quad" e dos vehículos comprendidos no ordinal 9.º

Ordinal 3.º

Vehículos cuxas emisións oficiais de CO₂ non sexan inferiores a 192 g/km e sexan inferiores a 240 g/km, con excepción dos vehículos tipo "quad" e dos vehículos comprendidos no ordinal 9.º

Ordinal 4.º

- a) Vehículos cuxas emisións oficiais de CO₂ sexan iguais ou superiores a 240 g/km, con excepción dos vehículos tipo "quad" e dos vehículos comprendidos no ordinal 9.º
- b) Vehículos respecto dos cales sexa exigible a medición das emisións de CO₂ cando estas non se acrediten.
- c) Vehículos comprendidos nas categorías N2 e N3 acondicionados como vivenda.
- d) Vehículos tipo "quad". Enténdese por vehículo tipo "quad" o vehículo de catro ou máis rodas, con sistema de dirección mediante guiador, no cal o condutor vai sentado a canchapernas e que está dotado dun sistema de tracción adecuado a un uso fóra de estrada.
- e) Motos náuticas. Enténdese por "moto náutica" a embarcación propulsada por un motor e proxectada para ser manexada por unha ou máis persoas sentadas, de pé ou de xeonllos, sobre os límites dun casco e non dentro del.»

Disposición adicional sexta. *Ofertas de emprego público na Axencia Estatal de Administración Tributaria, na Intervención Xeral do Estado, nos tribunais económico-administrativos e na Dirección Xeral do Catastro.*

O Goberno ditará a normativa necesaria, no prazo de seis meses, para que nun período de oito anos a ratio de persoal das administracións tributarias en relación co número de obrigados tributarios se aproxime á media europea.

Disposición transitoria primeira. *Réxime transitorio en materia de recargas, redución de sancións, limitación de pagamentos en efectivo e transmisións de determinados bens.*

1. Recargas por declaración extemporánea sen requirimento previo.

A nova redacción do número 2 do artigo 27 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, será de aplicación ás recargas exigidas con anterioridade á súa entrada en vigor, sempre que a súa aplicación resulte máis favorable para o obrigado tributario e a recarga non adquirise firmeza.

A revisión das recargas non firmes e a aplicación da nova normativa serán realizadas polos órganos administrativos e xurisdicionais que estean coñecendo das reclamacións e recursos.

2. Réxime transitorio da redución das sancións.

A nova redacción dos números 1 e 3 do artigo 188 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, aplicarase ás sancións acordadas con anterioridade á súa entrada en vigor, sempre que non fosen impugnadas e non adquirisen firmeza. Para estes efectos, a Administración tributaria competente rectificará esas sancións.

Tamén se aplicará a nova redacción do número 3 do artigo 188 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, se concorren as seguintes circunstancias:

- a) Que, desde a súa entrada en vigor e antes do 1 de xaneiro de 2022, o interesado acredite ante a Administración tributaria competente a desistencia do recurso ou reclamación interposto contra a sanción e, se for o caso, do recurso ou reclamación interposto contra a liquidación de que derive a sanción. Esta acreditación efectuarase co documento de desistencia que se presentou ante o órgano competente para coñecer do recurso ou reclamación.
- b) Que no prazo do número 2 do artigo 62 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, aberto coa notificación que para tal efecto realice a Administración

tributaria após a acreditación da desistencia, se efectúe o ingreso do importe restante da sanción.

3. Réxime transitorio da modificación das limitacións de pagamentos en efectivo.

A nova redacción do número un do artigo 7 da Lei 7/2012, do 29 de outubro, de modificación da normativa tributaria e orzamentaria e de adecuación da normativa financeira para a intensificación das actuacións na prevención e loita contra a fraude, aplicarase a todos os pagamentos efectuados a partir da entrada en vigor da norma, aínda que se refiran a operacións concertadas con anterioridade ao establecemento da limitación.

O disposto nos números dous e tres do artigo 7 da Lei 7/2012 será aplicable aos procedementos sancionadores que se inicien a partir da data de entrada en vigor da presente lei.

Non obstante o anterior, a nova redución da sanción por pagamento voluntario a que se refire o número 5 do número tres do artigo 7 da Lei 7/2012 aplicarase ás sancións exixidas con anterioridade á súa entrada en vigor, sempre que non fosen impugnadas e non adquirisen firmeza. Para estes efectos, a Administración competente rectificará esas sancións.

Tamén se aplicará a citada redución a que se refire o número 5 do número tres do artigo 7 da Lei 7/2012 se concorren as seguintes circunstancias:

a) Que, desde a súa entrada en vigor e antes do 1 de xaneiro de 2022, o interesado acredite ante a Administración competente a desistencia do recurso interposto contra a sanción. Esta acreditación efectuarase co documento de desistencia que se presentase ante o órgano competente para coñecer do recurso.

b) Que no prazo do número 2 do artigo 62 da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, aberto coa notificación que para tal efecto realice a Administración após a acreditación da desistencia, se efectúe o ingreso do importe restante da sanción.

4. Transmisión de bens previamente adquiridos por determinados pactos sucesorios.

A nova redacción do parágrafo segundo do artigo 36 da Lei 35/2006, do 28 de novembro, do imposto sobre a renda das persoas físicas e de modificación parcial das leis dos impostos sobre sociedades, sobre a renda de non residentes e sobre o patrimonio, soamente será de aplicación ás transmisións de bens efectuadas con posterioridade á entrada en vigor desta lei que fosen adquiridos de forma lucrativa por causa de morte en virtude de contratos ou pactos sucesorios con efectos de presente.

Disposición transitoria segunda. *Publicidade de situacións de incumprimento relevante das obrigacións tributarias no ano 2021.*

En relación coa publicidade de situacións de incumprimento relevante das obrigacións tributarias regulada no artigo 95.bis da Lei 58/2003, do 17 de decembro, xeral tributaria, para efectos da lista que se publicará no ano 2021 tomarase, como a data de referencia establecida no seu número 4, non a do 31 de decembro de 2020 senón o último día do mes inmediato posterior a aquel en que se produza a entrada en vigor desta lei, conforme o sinalado na súa disposición derradeira cuarta, e resultan de aplicación para efectos desa publicidade as modificacións contidas no número nove do seu artigo décimo terceiro.

A publicación da lista resultante producirase no prazo de seis meses desde a mencionada data de referencia.

Disposición derradeira primeira. *Modificación da Lei 19/1994, do 6 de xullo, de modificación do réxime económico e fiscal de Canarias.*

Con efectos para os períodos impositivos que se inicien a partir do 1 de xaneiro de 2021 que non tiveren concluído á entrada en vigor desta lei, modifícase a Lei 19/1994, do 6 de xullo, de modificación do réxime económico e fiscal de Canarias, nos seguintes termos:

Un. Engádesse un novo número 3 ao artigo 73 coa seguinte redacción:

«3. Os buques de empresas navieiras inscritas no Rexistro Especial de Buques e Empresas Navieiras que estiveren rexistrados noutro Estado membro da Unión Europea ou do Espazo Económico Europeo terán, para os efectos previstos nos capítulos seguintes, a consideración de inscritos no Rexistro Especial, sempre que cumpran cos mesmos requisitos e condicións que a disposición adicional décimo sexta do texto refundido da Lei de portos do Estado e da mariña mercante, aprobado polo Real decreto lexislativo 2/2011, do 5 de setembro, exige aos buques para a súa inscrición no citado rexistro especial.»

Dous. Engádesse un novo artigo 73.bis coa seguinte redacción:

«Artigo 73 bis. *Requisitos e límites.*

1. Para a aplicación dos incentivos previstos nos capítulos seguintes deberán cumprirse os seguintes requisitos:

a) A entidade deberá dispor dos rexistros contables necesarios para poder determinar os ingresos e gastos, directos ou indirectos, correspondentes ás actividades acollidas ao réxime, así como os activos afectos a elas.

b) Os buques deberán ser aptos para a navegación marítima e estar destinados a actividades de transporte de mercadorías, pasaxeiros, salvamento e outros servizos prestados necesariamente no mar, nos termos que se establezan por orde da persoa titular do Ministerio de Facenda, sen prexuízo do establecido na alínea c) seguinte.

c) Tratándose de buques destinados á actividade de remolque, será necesario que máis do 50 por cento da actividade efectivamente realizada durante o período impositivo constituía actividade de transporte marítimo. No caso de buques con actividade de dragaxe, será necesario que máis do 50 por cento da actividade efectivamente realizada durante o período impositivo constituía actividade de transporte e depósito no fondo do mar de materiais extraídos, réxime que alcanzará exclusivamente esta parte da súa actividade.

2. O importe dos incentivos fiscais establecidos neste título conxuntamente co resto de axudas ao transporte marítimo recibidas pola entidade non poderán superar o límite previsto nas directrices comunitarias sobre axudas de Estado ao transporte marítimo.

3. Este réxime poderase aplicar aos buques tomados en fretamento, sempre que a suma da súa tonelaxe neta non supere o 75 por cento do total da frota da entidade ou, se for o caso, do grupo de sociedades segundo os criterios establecidos no artigo 42 do Código de comercio, con independencia da residencia e da obrigación de formular contas anuais consolidadas.

4. Cando o réxime for aplicable a contribuíntes con buques non rexistrados en España ou noutro Estado membro da Unión Europea ou do Espazo Económico Europeo, o incremento da porcentaxe da tonelaxe neta deses buques respecto do total da frota da entidade acollida ao réxime especial, calquera que for a súa causa, non impedirá a aplicación do dito réxime, coa condición de que a porcentaxe media da tonelaxe neta de buques rexistrados en España ou noutro

Estado membro da Unión Europea ou do Espazo Económico Europeo respecto da tonelaxe neta total referida ao ano anterior ao momento en que se produce o incremento se manteña durante o período dos 3 anos posteriores.

Esta condición non se aplicará cando a porcentaxe da tonelaxe neta de buques rexistrados en España ou noutro Estado membro da Unión Europea ou do Espazo Económico Europeo sexa ao menos do 60 por cento.»

Tres. Modifícase o artigo 76, que queda redactado da seguinte forma:

«Artigo 76. *Imposto sobre sociedades.*

1. Bonificarase nun 90 por 100 a porción da cota deste imposto resultante despois de practicar, se for o caso, as deducións por dupla imposición a que se refire o capítulo II do título VI da Lei 27/2014, do 27 de novembro, do imposto sobre sociedades, que corresponda á parte da base imponible que proceda da explotación desenvolvida polas empresas navieiras relativa aos servizos regulares a que se refire o artigo 73.2, co límite establecido no número 3 deste artigo respecto das actividades estreitamente relacionadas co transporte marítimo.

2. Bonificarase nun 90 por 100 a porción da cota deste imposto resultante despois de practicar, se for o caso, as deducións por dupla imposición a que se refire o capítulo II do título VI da Lei 27/2014, do 27 de novembro, do imposto sobre sociedades, que corresponda á parte da base imponible que proceda da explotación desenvolvida polas empresas navieiras dos seus buques inscritos no Rexistro Especial de Buques e Empresas Navieiras ou nun rexistro doutro Estado membro da Unión Europea ou do Espazo Económico Europeo, co límite establecido no número 3 seguinte respecto das actividades estreitamente relacionadas co transporte marítimo.

3. Non obstante, cando a parte da base imponible que proceda da realización de actividades estreitamente relacionadas co transporte marítimo supere a parte de base imponible resultante das actividades que xeran o dereito á aplicación do réxime especial, a cota correspondente ao exceso non poderá ser obxecto de bonificación. Esta limitación aplícase respecto de cada un dos buques cuxa explotación xere o dereito á bonificación.

4. As bases impositivas negativas derivadas das actividades que xeran o dereito á aplicación deste réxime non poderán ser compensadas con bases impositivas positivas derivadas do resto das actividades da entidade, nin do exercicio en curso nin nos posteriores.

5. Regulamentariamente establecerase a forma de aplicar o disposto nos números anteriores.»

Catro. Modifícase a disposición adicional décimo cuarta, que queda redactada como segue:

«Disposición adicional décimo cuarta. *Límites das deducións por investimentos en producións cinematográficas, series audiovisuais e espectáculos en vivo de artes escénicas e musicais realizadas en Canarias.*

O importe da dedución por investimentos en producións españolas de longametraxes e curtametraxes cinematográficas e de series audiovisuais de ficción, animación ou documental a que se refire o número 1 do artigo 36 da Lei 27/2014, do 27 de novembro, do imposto sobre sociedades, non poderá ser superior a 12,4 millóns de euros cando se trate de producións realizadas en Canarias.

O importe da dedución por gastos realizados en territorio español por producións estranxeiras de longametraxes cinematográficas ou de obras audiovisuais a que se refire o número 2 do artigo 36 da Lei 27/2014 non poderá

ser superior a 12,4 millóns de euros cando se trate de gastos realizados en Canarias.

Con respecto ao importe mínimo de gasto que fixa a alínea a) do número 2 do artigo 36 da Lei 27/2014, os gastos realizados en Canarias de animación dunha produción estranxeira deberán ser superiores a 200.000 euros. En relación coa execución de servizos de efectos visuais, será de aplicación o disposto na alínea b) do número 2 do artigo 36 da Lei 27/2014.

O importe da dedución por gastos realizados na produción e exhibición de espectáculos en vivo de artes escénicas e musicais a que se refire o número 3 do artigo 36 da Lei 27/2014 non poderá ser superior a 900.000 euros cando se trate de gastos realizados en Canarias.»

Disposición derradeira segunda. *Modificación da Lei 11/2009, do 26 de outubro, pola que se regulan as sociedades anónimas cotizadas de investimento no mercado inmobiliario.*

Con efectos para os períodos impositivos que se inicien a partir do 1 de xaneiro de 2021, introdúcese as seguintes modificacións na Lei 11/2009, do 26 de outubro, pola que se regulan as sociedades anónimas cotizadas de investimento no mercado inmobiliario.

Un. Engádesse un novo número 4 ao artigo 9, pasando o actual número 4 a numerarse como número 5, que queda redactado da seguinte forma:

«4. A entidade estará sometida a un gravame especial do 15 por cento sobre o importe dos beneficios obtidos no exercicio que non sexa obxecto de distribución, na parte que proceda de rendas que non tributasen ao tipo xeral de gravame do imposto sobre sociedades nin se trate de rendas acollidas ao período de reinvestimento regulado na alínea b) do número 1 do artigo 6 desta lei. O dito gravame terá a consideración de cota do imposto sobre sociedades.

O gravame especial devindicarase o día do acordo de aplicación do resultado do exercicio pola xunta xeral de accionistas, ou órgano equivalente, e deberá ser obxecto de autoliquidación e ingreso no prazo de dous meses desde a data de devindicación. O modelo de declaración deste gravame especial aprobarase por orde da persoa titular do Ministerio de Facenda, que establecerá a forma e o lugar para presentala.»

Dous. Modifícase o número 1 do artigo 11, que queda redactado da seguinte forma:

«1. Na memoria das contas anuais, as sociedades que optasen pola aplicación do réxime fiscal especial establecido nesta lei crearán unha epígrafe coa denominación "Exixencias informativas derivadas da condición de Socimi, Lei 11/2009", na cal se incluírá a seguinte información:

a) Reservas procedentes de exercicios anteriores á aplicación do réxime fiscal establecido nesta lei.

b) Reservas procedentes de exercicios en que se aplicase o réxime fiscal establecido nesta lei, diferenciando a parte que procede de rendas suxeitas ao tipo de gravame do cero por cento, do 15 por cento, ou do 19 por cento, respecto daquelas que, se for o caso, tributasen ao tipo xeral de gravame.

c) Dividendos distribuídos con cargo a beneficios de cada exercicio en que resultou aplicable o réxime fiscal establecido nesta lei, diferenciando a parte que procede de rendas suxeitas ao tipo de gravame do cero por cento, do 15 por cento ou do 19 por cento, respecto daquelas que, se for o caso, tributasen ao tipo xeral de gravame.

d) En caso de distribución de dividendos con cargo a reservas, designación do exercicio de que procede a reserva aplicada e se estas estiveron gravadas ao

tipo de gravame do cero por cento, do 15 por cento, do 19 por cento ou ao tipo xeral.

e) Data de acordo de distribución dos dividendos a que se refiren as alíneas c) e d) anteriores.

f) Data de adquisición dos inmobles destinados ao arrendamento e das participacións no capital de entidades a que se refire o número 1 do artigo 2 desta lei.

g) Identificación do activo que computa dentro do 80 por cento a que se refire o número 1 do artigo 3 desta lei.

h) Reservas procedentes de exercicios en que resultou aplicable o réxime fiscal especial establecido nesta lei que se dispuxesen no período impositivo, que non sexa para a súa distribución ou para compensar perdas, identificando o exercicio de que proceden esas reservas.»

Disposición derradeira terceira. *Modificación do Real decreto lei 11/2020, do 31 de marzo, polo que se adoptan medidas urxentes complementarias no ámbito social e económico para facer fronte á COVID-19.*

Modifícase o número 2 da disposición adicional novena do Real decreto lei 11/2020, do 31 de marzo, polo que se adoptan medidas urxentes complementarias no ámbito social e económico para facer fronte á COVID-19, que queda redactado da seguinte forma:

«2. Desde a entrada en vigor do Real decreto 463/2020, do 14 de marzo, polo que se declara o estado de alarma para a xestión da situación de crise sanitaria ocasionada pola COVID-19, até o 30 de maio de 2020 quedan suspendidos os prazos de prescrición e caducidade de calquera acción e dereito comprendido na normativa tributaria.

No caso de prazos de prescrición, a suspensión do parágrafo anterior só resultará aplicable a aqueles prazos que, sen ter en conta aquela, finalicen antes do día 1 de xullo de 2021.»

Disposición derradeira cuarta. *Título competencial.*

Esta lei dítase ao abeiro das competencias do Estado establecidas no artigo 149.1.10.^a, 11.ª, 13.ª e 14.ª da Constitución española, que atribúen ao Estado as competencias en materia de «réxime aduaneiro e arancelario; comercio exterior», «bases da ordenación de crédito, banca e seguros», «bases e coordinación da planificación xeral da actividade económica» e «facenda xeral», respectivamente.

Disposición derradeira quinta. *Incorporación de dereito da Unión Europea.*

Mediante esta lei incorpórase ao dereito español a Directiva (UE) 2016/1164 do Consello, do 12 de xullo, pola que se establecen normas contra as prácticas de elusión fiscal que inciden directamente no funcionamento do mercado interior.

Disposición derradeira sexta. *Habilitación normativa.*

O Goberno ditará cantas disposicións sexan necesarias para o desenvolvemento e aplicación desta lei.

Disposición derradeira sétima. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado». Non obstante:

- a) Os números catro e vinte e un do artigo décimo terceiro e a disposición adicional segunda entrarán en vigor transcorrido o prazo de tres meses desde a entrada en vigor desta lei.
- b) Os números un, tres, catro, cinco e sete do artigo primeiro e o artigo segundo terán efectos para os períodos impositivos que se inicien a partir do 1 de xaneiro de 2021.
- c) Os números cinco e sete do artigo terceiro e a disposición adicional primeira terán efectos desde 1 de xaneiro de 2022.
- d) Os números un, dous, tres, catro e seis do artigo terceiro terán efectos desde a entrada en vigor desta lei.
- e) Os números dous e seis do artigo primeiro terán efectos para os períodos impositivos que se inicien a partir do 1 de xaneiro de 2022.

Por tanto,
Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 9 de xullo de 2021.

FELIPE R.

O presidente do Goberno,
PEDRO SÁNCHEZ PÉREZ-CASTEJÓN